

Helene Thorsell:

Lykkelige familier skaper gode menigheter

– Gud grep inn ...:

Mackie synger igjen!

Edin Løvås i nærbilde

Intervju med Kirkevekstpioneren

Mc. Gavran

Inntrykk fra
dagens Israel.

**Bli en
medarbeider
i Pioneren!**
Se side 3.

Kr. 5 pr. stk.

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:
Olavsgt. 9A
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen
Sven Nilsson
Helene Thorsell
Erling Thu
Sigvard Wallenberg
Leif A. Wellerop

Medarbeidere fra
T.B.Bibel og Misjonsinstitutt:
Arlil Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Raymond Thorkildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

DISTRIBUSJON

Judith Bettum
Ekspedisjonens adresse:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50711

ABONNEMENT

Norge og Skandinavia kr. 30,00 pr. år.
Utlandet ellers kr. 40,00 pr. år.
Bestilling av bladet kan skje ved å sende
TYDELIG navn og adresse til bladets ekspedisjon.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS: E. Sem A/S, Halden
PAST UP: Print, Halden
REPRO, TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

«Det ustyrlige onde»

Av Rolf Erik Janøy

«Rykter går som varmt hvetebrød gjennom tørt grass», var det en som sa. Vi smiler fordi dette bærer preg av både sammenblanding, overdrivelse og forhastet tale. Men slikt er nettopp ryktets natur.

Tungen

Tungen kan bli til både velsignelse og forbannelse. Det som gjør tungen til en så stor fare blant Guds folk er at dens grove synder ikke blir regnet for synd. Men med tungen kan vi faktisk bryte alle Guds bud. «Som en verden av onskap står den blant våre lemmer», skriver Jakob (3,6). Den er et dødelig og destruktivt våpen som antagelig mer enn noe annet skader og hindrer Guds verk. Derfor sier Jesus at vi skal gjøre regnskap på dommens dag «for hvert unyttig ord». Matt. 12,36. Og Jakob sier at den som ikke kan holde sin tunge i tømme bedrar seg selv «og hans gudstjeneste er uten verdi» (1,26). Dersom vi stiller vår tunge til disposisjon for rykter, baktalelse og halvsannheter, er det intet annet enn grovt fall i synd. (1. Kor. 6,10). En sverm av de mørkeste synder som dømmesyke, løgn, hat, sladder, skadefryd og uvilje knytter seg til tankeløs bruk av tungen. Uten at vi forstår alvorret, kan det komme åndsmakter inn gjennom vår tale som kan bryte oss selv og andre ned.

Oppriktig

Finnes det oppriktige Guds barn som vil bruke sin tunge i den ondes tjeneste? Dessverre ja, fordi dette er krefter som kan drive sitt spill med oss uten at vi forstår hva vi er med på.

Det begynner gjerne med at du får høre noe ufordelaktig om en person. Er vi lunkne i vår kjærlighet til hverandre, vil vi kanskje ta imot noe av dette. Et mistankens korn kan begynne å spire. Neste fase er at vi ser på vedkommende med et kritisk vurderende blick. Da vil det ikke gå lang tid før vi selv finner noe galt hos vedkommende. Så bærer vi dette videre til andre. Har man så først bundet seg selv til en streng dom over andre, blir det viktig å

søke stadfestelse på at denne dom er rett. Slik blir man engasjert i en regelerett bakvaskelses-aksjon mot det som før var en kjær bror eller søster. Det gjelder å finne feil, så alt blir oppfattet i verste mening. Vi unnskylder vår ubarmhjertighet med at vi på Guds vegne avslører «farlige personer». Det som er rykter og halvsannheter i baktalelsens tjeneste, kan vi da frimodig bringe videre i tro på at vi kjemper for sannhet og rett. Slik kan vi i «god tro» stille tungen vår i Satans tjeneste.

Nær Jesus

Liksom Gud ønsker å forene oss i Kristus, ønsker den onde å skille oss fra hverandre. Og han vil alltid finne mennesker som ikke har styring over sin tunge. Vi kan derfor aldri utrydde baktalelse og rykter, heller ikke blant kristne. Men vi kan for vår del prøve om det er en god eller dårlig kilde bak de vi hører. Er det i harmoni med Jesu sinnelag, som bærer Åndens frukter som er glede, fred, langmodighet, mildhet, og godhet? Dersom det samme ble sagt om våre nærmeste venner, hvordan ville vi da reagere? Vil vi uten videre bære videre et rykte om våre egne barn f.eks.? Nei, til det elsker vi dem for høyt. Vi ville så langt som mulig, søke å forstå saken fra deres side. Om vi bevares i et nært forhold til Jesus, vil vi aldri ta imot og langt mindre viderebringe noe ond om noen Jesus elsker.

Ti stille

Alle kan vi bli skyteskiver for de underligste rykter. Forleden fikk jeg en telefon om at noen hadde reist seg opp i et offentlig møte og bedt om forbønn for menigheten jeg tjener i. Vi skulle ha nedlagt vår virksomhet. — Jeg kunne bare si at vi fortsatt søker å virke for Guds rikes fremme, men at vi var takknemlig for forbønn.

Det er ikke alltid like lett å oppklare et rykte. Ofte kan det bare gjøres ved å avsløre ryktesmedene, og da er veien kort til at vi selv stiller vår tunge i «anklagerens» tjeneste. Dersom vi kunne få så meget nåde og visdom at vi overløt vår sak i hans hånd som dømmer rett, så skulle vi se at alt tjener den til gode som elsker Gud. Om vi skulle bli baktalt, la oss huske: Det er langt bedre å være utsatt for rykter enn å spre dem.

Orientering til leserne

Dette er siste nummer

for deg som ikke har betalt den giro du fikk for abonnement 1981. Har du selv abonnert på Pioneren og ikke fått en slik giro, eller mistet den, så kontakt vår EKSPEDISJON (Boks 8, 4480 Kvinesdal, så vil du få tilsendt en ny. Betal abonnement for 1981 STRAKS om du har glemt det, SÅ VIL DU FORTSATT FÅ PIONEREN.

Ellers ser det ut som om de fleste er flinke til å fornye sitt abonnement, og mange har også husket oss med gaver. Disse gaver vil bl.a. bli nyttet til å gi menighetsledere i ulike kirkesamfunn et gaveabonnement på Pioneren. Ellers krever den ekspansjon Pioneren opplever, også at vi øker våre inntekter, slik at underskuddet ikke blir for stort. Alle er sikkert klar over at for kr. 30,00 pr. år så er det ikke enkelt å lage et blad som Pioneren. Men vi har valgt å holde så lav pris også for 1981 i tro på at økningen av abonnenter vil være med å dekke det vi kunne få inn ved økning av abonnentprisen.

GA IKKE GLIPP AV PIONEREN ÅRGANG 1981 BARE FORDI DU GLEMTE Å BETALE INN KR. 30,00. BLI MED OSS INN I 80-ÅRENE!

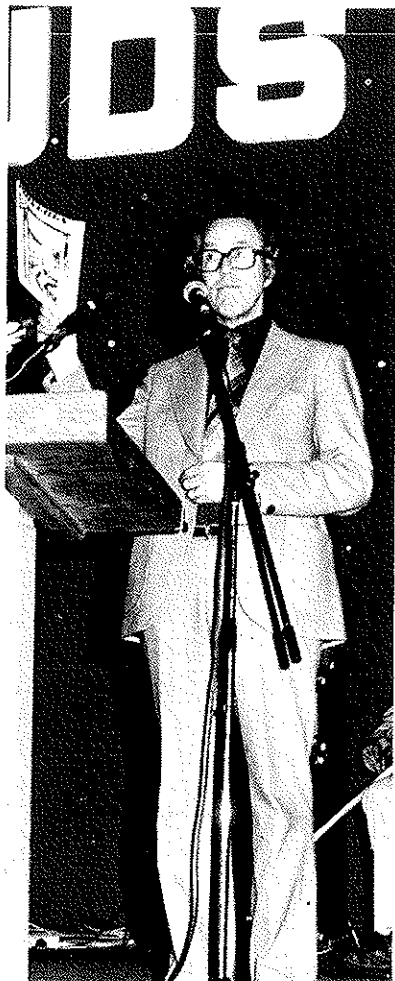
BLI EN MEDARBEIDER I PIONEREN!

Pioneren er nå i god fremdrift inn i 80-årene som vi tror vil by på store og spennende utfordringer for Guds folk. Mange takknemlige abonnenter har skrevet og uttrykt ønske om at Pioneren måtte bli ennå bedre kjent i alle kristne kretser. Vi vil nå gjøre nye fremstøt for at dette skal skje og har lenge planlagt en større verve-kampanje. EN VERVEBROSJKJYRE er nå trykt (se side 47) som alle som som hjelpe oss å spre Pioneren kan få tilsendt.

□ □ □

VI ETTERLYSER nå kontaktpersoner i alle menigheter, foreninger, kirker og organisasjoner over hele landet. Det kan være hvem som helst som har kontakt med en slik krets. Skriv til oss, og du får nærmere orientering. Vi sender også en kassett gratis til alle som blir kontaktpersoner. Se side 46, og kontakt oss straks.

Pastor Sven Nilsson presenterer Pioneren på Europakonferansen i Jønkjøping. Pioneren hadde stand på konferansen og fikk nye svenske kontakter. Både i Danmark og Sverige øker antall abonnenter, og vi håper å hente godt stoff fra hete Skandinavia.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef. 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef. 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1. Kor. 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom. 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef. 4, 2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Ap.gj. 2, 42—44. Gal. 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp. 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef. 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelser og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Ga. 2,20. Vekkelser og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Lykkelige familier skaper gode menigheter.....	4
Hjem og familie.....	7
Så grep Gud inn.....	8
Tyngdepunktet ble flyttet fra meg selv til Jesus.....	10
Husmenigheter.....	3
Kirkevekstpioneren Donald McGavran: «Dere må trekke en klar linje mellom navnkristne og de sanne Jesu etterfølgere».....	14
Den internasjonale kristne ambassade i Jerusalem.....	16
Inntrykk fra Det hellige land....	20
Å leve i menigheten — 2.....	22
Den Hellige Ånd.....	24
En ny Katarina-konferanse....	28
De åndelige gaver.....	32
Forsiktig høyeksplosivt.....	35
Til slutning.....	44

Lykkelige familier skaper gode menigheter

Helene Thorsell
åpner spalte for
«Familie og hjem»
i Pioneren.

Familien og hjemmet står helt sentralt i sann åndelig fornyelse. Hjemmet og familien er den avgjørende prøve på vårt gudsforhold. En menighet kan aldri oppleve åndelig vekst og vekkelser uten at dette først får skje i hjemmene. Familien har alltid vært under angrep, men aldri slik som i vår tid. Alvorlige konflikter mellom ektefeller, mellom foreldre og barn, rammer stadig flere familier.

Langt inn i kristnes rekker har skilsmisser og raserte hjem hatt en økende tendens.

Vi har derfor lenge planlagt en spalte i Pioneren som tar opp tema fra hjem og familie, og gir konkret og bibelsk veiledning i disse sentrale hverdagsspørsmål, et ofte forsømt område i forkynnelsen.

Helene Thorsell har på vår forespørsel sagt seg villig til å ha ansvaret for en slik «Familie og hjem»-spalte. Den første artikkelen finner du i dette nr. Helene har i lengre tid selv arbeidet med disse spørsmål og arbeider med en bok om ekteskap og familieliv. Hun er sykepleier-utdannet og en aktiv forstanderhustru som også kan hjelpe til i forkynner- og sjelsorgsarbeidet. Vi har oppsøkt henne for å få vite litt mer om hennes bakgrunn og hennes interesse for emnet: «Familie og hjem».

OPPVEKST

— Fortell oss litt om din oppvekst.

— Jeg er født i Nesset kommune, 5 mil fra Molde. Bjørnson vokste som kjent opp på Nesset prestegård, så da vet folk kanskje hvor det ligger. Vi var seks søsken, og jeg var liksom midt i mellom. Min far drev gårds- og skogdrift. Både mor og far var personlige kristne, engasjert i Den norske kirke. Far var i mange år formann i Indremisjonen. De var både gudfryktige og strenge, kanskje for strenge. Vi måtte arbeide hardt hjemme, helt fra vi var små. Det ble liten tid til lek, men slik var det vel for de fleste i den tiden. Jeg reiste første gang hjemmefra sytten år gammel for å gå på Høgtun folkehøyskole som Misjonssambandet drev på Nordmøre. Det var der jeg bestemte meg for å bli en kristen.

FORNUFTS STANDPUNKT

— Hva var årsaken til at du ble en kristen?

— Jeg tror det nærmest var på grunn av evigheten. Jeg ville være på den rette siden etter døden. Det var på en måte et fornufts-standpunkt, og jeg fikk ingen innføring i Guds Ord i denne første tiden. Jeg fikk bare møte krav om hvordan jeg nå skulle være som kristen. Jeg forsøkte så godt jeg kunne å få til et best mulig kristenliv. Jeg ble snart klar over at kristendom måtte være noe mer enn det jeg tok meg sammen til å være. Jeg begynte å lese i Bibelen hvor jeg oppdaget løftene om at Gud skulle gi meg kraft. Da forstod jeg at kristenliv er noe annet enn egen prestasjon. Jeg var derfor både lengtende og søkende da jeg kom til Lovisenberg, Diakonissehusets sykepleierskole i Oslo (1950). Jeg kjente ikke til noe annet enn statskirken, men her gikk jeg anledning til å besøke ulike menigheter. I Filadelfia, Oslo, fikk jeg for første gang høre tungetale. Men det var veldig uvant for meg å høre fellesbønn o.l., det var noe helt fremmed for min bakgrunn. På et møte Emanuel Minos hadde i Betlehem, opplevet jeg virkelig Guds nærvær slik jeg hadde lengtet etter. Nå ventet jeg bare på at Gud ville gi meg av sin kraft til rikere kristenliv.

FORSMEDELIG

— Du arbeidet innenfor psykiatrien etter din utdanning?

— Ja, jeg var 2 år ved psyk.avd. på Lovisenberg etter utdannelsen. En meget fin og lærerik tid, ikke minst fordi Gordon Johnson var overlege der da. Einar Lundby var også meget der, og pastor Peder Olsen, alle le-

dende skikkelser innenfor området kristen sjelesorg. Jeg fikk god kontakt med disse, det var strålende og liketil personligheter.

I 1956 drog jeg til Bergen for å ta jordmorskole. Der fikk jeg for første gang personlig kontakt med pinsevenner. Det var nemlig flere misjonskandidater fra pinsemenigheter som elever ved skolen. Jeg gikk med dem på møte i «Tabernaklet», Bergen. Kristian Heggelund, som var forstander der dengang, inviterte i et møte alle som lengtet etter mer av Gud til å gå inn i bønnerommet. Jeg følte det veldig forsmedelig at jeg skulle søke fram

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

slik i et «pinsemøte» Jeg kommer til å forgå om jeg går inn der, tenkte jeg. Men jeg var så lengtende at om jeg så skulle «dø», så måtte jeg ha mer av Gud. Jeg gikk inn i bønnerommet og ble møtt av et mektig bønnebrus. Heggelund kom bort og samtalte med meg. Jeg spurte ham om dåpen fordi jeg aldri hadde fått orden på dette med barnedåp. Jeg hadde forsøkt å forstå dette ved å samtale med flere ledende menn i kirken. Heggelund leste bare et par skriftsteder for meg og ba for meg.

Jeg opplevet ikke noe spesielt, men da jeg gikk hjem, sa jeg til Gud: Nå har jeg gjort slik jeg følte jeg skulle. Da ble jeg fylt med en slik fred og glede. Jeg ble overbevist om troendes dåp og to dager før min dåp i vann, fikk jeg oppleve Åndens dåp. Hvis det er for alle, er det også for meg, tenkte jeg. Vi hadde hadde et bønnesamvær sammen med de andre kristne på kullet. Men da jeg kom inn på hybelen min, hade jeg lyst til å be mer. Jeg hadde fått en slik lovprisning og tilbedelse. Jeg hadde ikke ord for å prise Gud, så jeg begynte å prise Gud i tunger. Da kom himmelen så nær som jeg alltid hadde ønsket den skulle være. Jeg ble redd dette bare var en følelsesrus som ville være borte neste morgen. Jeg ba om å få et ord, og jeg slo opp Es. 59: «Min Ånd som er over deg, og mine ord, som jeg har lagt i din munn, de skal ikke vike fra din munn eller fra dine barnebarns munn, sier Herren, fra nu av og til evig tid.» Jeg priste Gud, og jeg tør si at jeg siden den gang har vært lykkelig i Gud; jeg fant hva jeg søkte. Da jeg døpte meg, var jeg så salig at jeg nesten ikke ville ta av det våte tøyet. En ny tid var begynt for meg.

BRUTT FORLOVELSE

— Hadde du en «smertefri» ungdom når det gjelder forholdet til det annet kjønn?

— Nei, jeg hadde en tung tid i forbindelse med en brutt forlovelse rett før bryllupet, så jeg har prøvet den siden også. Etter jordmorskolen arbeidet jeg et par år på Rikshospitalets barneklinnikk. Jeg gikk også på et bibelkurs i Filadelfia, Oslo, høsten 1957. Jeg hadde også en liten tid ute på feltet sammen med et team som Ole Rekdal hadde til Misjonsbilen sin. Det var da jeg ble forlovet. Vi hadde bestemt oss for å gifte oss i Molde. Gjester var innbudt, og en uke før jeg skulle dra opp, fikk jeg brev om at det måtte være slutt. Jeg hadde hele tiden bedt om Guds vilje i denne viktige saken, og det anfektet meg nå sterkt at Gud ikke hadde hindret dette før.

Jeg følte min tro ble siktet som hvete. Jeg bebreidet Gud at jeg var blit stående slik til spott og skam for alle i denne sak. Jeg ble deprimeret, men en dag jeg var ute i skogen og gråt og ba til Gud, bestemte jeg meg for å bekjenne høyt: «Jesus, jeg tror på deg, og jeg vil tjene deg hele livet.» Da opplevet jeg konkret at alle tvils- og depresjonsmakter forlot meg. Jeg falt til ro i mitt indre og dro til Trondheim til den leilighet jeg skulle ha flyttet inn i som nygift. Jeg hadde fått arbeid som jordmor der. (1959). Jeg fant min plass i menigheten Betel og var med i musikken der.

— Hvordan møtte du så din mann?

— Ja, det er en fantastisk og romantisk beretning», stråler Helene og er ikke redd for å dele litt av den opplevelsen. «Alma Halse, som drev flere hjem i Alta, var flink til å få vite om troende sykepleiere. Pauline Fauskanger, som var Almas høyre hånd, kjente meg fra Molde, så en gang jeg kom hjem fra et bønne-møte, stod det en lapp i døra: «Kom til Bondeheimen og oppsøk Alma Halse». Jeg fikk en veldig kontakt med henne. Hun hadde møte i Betel neste dag. Da kom det også opp en ung mann fra Ulefoss som het Nils Johan Thorsell. Han skulle være med Alma opp til Alta. Mens Alma og jeg var på hennes rom, banket det på, og inn kom han. Han hadde ikke ventet å treffe andre enn Alma der, så han ble litt forlegen. Neste dag var Alma og Nils Johan og besøkte meg, og jeg serverte saft og kaker. Jeg fulgte dem til stasjonen mandag morgen, men tenkte ikke mer på saken. Men så fikk jeg brev fra Nils Johan, og det ble begynnelsen til en brev-veksling som varte helt til sommeren. Da drog jeg nordover på en tur. Sammen med Alma reiste vi ned til Helsingfors og hørte på Oral Roberts. Det utviklet seg til et fast forhold. Vi ble forlovet, og vi giftet oss nyttårsavten 1961 i Betel, Trondheim. Vi følte begge at

dette skjedde etter Guds klare ledelse. Også Alma Halse fortalte meg etter at vi var gift at også hun hadde fått klarhet i at det skulle bli oss to, men hun gjorde ingen ting for at det skulle skje.

I TJENESTE

— Hvilke steder har dere virket sammen?

— Vi drog først til Alta og hjalp Alma Halse et år. I 1962 kom vi til den lille venneflokken i Vardø. Da vi kom dit, var vår første datter, Mirjam, 6 uker. Etter 3 år i Vardø ble det 4 år i Troms, 2 år i Balsfjord og to år på Finnsnes. I Namsos var vi 2½ år og i Berøa, Oslo, 4½ år. Så var vi 2 år i California, USA. Vi ville se om Gud kunne bruke oss i et annet land. Vi tenkte en del på Mellom-Amerika, særlig Mexico. Nils Johan besøkte både Mexico City og Costa Rica, men vi ble rolige for at dette ikke var vår oppgave. Men vi hadde en rik og interessant tid, og vi fikk innsikt i amerikansk kristenliv og språket. Da vi kom tilbake for et par år siden, begynte vi så her i Tabernaklet, Skien.

LYKKELIG

— Da du stiftet eget hjem, hadde du da spesielle forventninger til samlivet?

— Jeg må innrømme at jeg var meget nøktern. Jeg trodde at det etter en tid ville bli noe grått og ensformig, og at man ble litt lei hverandre. Men det ble ikke slik. Jeg har opplevd et slikt lykkelig familieliv, at jeg brenner etter at flest mulig skal få oppleve samme lykke. Jeg hadde ærlig talt aldri trodd at det gikk ann å leve så lykkelig som ektefolk. Jeg vil derfor gjerne være med å gi noe av det jeg selv har opplevd til dem som kanskje har møtt den motsatte siden. Jeg ser det som Guds nåde at man har fått oppleve et lykkelig familieliv.

— Hva tror du er årsaken til at det ble slik?

— For det første grunnet vi ikke vårt ekteskap bare på følelser. Vi hadde mange like interesser, noe jeg tror er svært viktig. Vi snakket inngående om slike ting på forhånd. Vi delte også våre tanker om vårt felles virke for Gud og det kall vi begge kjente på. Jeg var helt innstilt på å støtte Nils Johan i den forkynnergjerning han var kalt til.

— Du hadde ingen motforestillinger om å gifte deg med en forkynner?

— Da jeg var småpике, drømte jeg om å bli jordmor og bli gift med en prest. Det gikk i oppfyllelse begge deler», ler Helene.» «For meg var det et klart kall å dele livet med en som

var i fulltidstjeneste for Herren», legger hun alvorlig til.

KAMERATER

— *Er det andre momenter enn et felles livskall, som du særlig vil legge vekt på, som skaper et godt fellesskap i hjemmet?*

— Felles livssyn er grunnleggende for et harmonisk hjem. En annet viktig moment er at vi må være livsnære. Det er ikke bare søte ord og kjærtegn i et ekteskap. Fellesskapet leves i hverdagen. Derfor er det viktig å være kamerater i ekteskapet slik at vi kan snakke med hverandre om alt. Vi har alltid vært åpne for hverandre, så åpne at jeg f.eks. aldri har følt behovet av en spesiell veninne e.l. Vi har ulike temperament, og da er det viktig å snakke ut om det vi støter oss på hos hverandre. Likeså må vi godta at vi er forskjellige. Vi må ikke forsøke å gjøre den andre part lik oss selv. Nils Johan har alltid hatt syn for at vi tar tid for hverandre. Han er nok den rolige type som liker å hygge seg i hjemmet, andre er kanskje mer rastløse og utadvendte.

— *Føler du at ditt kall har vært å støtte din mann i gjerningen, eller har du liksom et «eget» kall til tjeneste?*

— Jeg føler at jeg er en selvstendig person som Gud har en spesiell mening for og kall til. Men det er klart at jeg som ektefelle deltar i en felles oppgave. Jeg tror at jeg, som min mann, har et kall til å hjelpe mennesker og å forkynde evangeliet, men på min egen måte. Han forkynner fra prekestolen, min form kan like gjerne være via samtaler. Jeg tror nok at dersom jeg ikke var gift, hadde jeg vært forkynder. Evangelisering har alltid ligget meg på hjertet.

— *Du føler ikke at familien har kommet «i veien» for ditt kall?*

— Det har jeg aldri følt. Jeg har fått vært med i tjenesten så langt jeg har hatt lyst til og maktet, og som det har vært åpenhet for. Om jeg blir spurt om å tale, ser jeg det som en åpning hvor jeg kan gå inn. Men jeg har aldri følt meg tilsidesatt i min gjerning for Gud. Men så skal jeg åpent innrømme at jeg mange ganger har sagt til Gud: «Hvis du kan bruke min mann, er det nok for meg å være med å støtte han i den tjenesten».

Om Gud skulle bruke meg kun som en oppmuntrer i hans tjeneste, ser jeg ikke smått på det. Jeg forsøker både å gi «ros og ris»; det ser jeg som et naturlig ansvar for meg som står han nærmest.

HVERDAGER

— *Det finnes predikanter som ikke vil ha en «evangelist» til hustru, men*

«Jeg har opplevd et slikt lykkelig familieliv, at jeg brenner etter at flest mulig skal få oppleve samme lykke.»

kun en hjemmets kvinne. Hvordan ser du på det?

— Min mann var så konsekvent i sitt kall, at han ville ha noen som kunne stå med han i den tjenesten. Jeg tror ikke han ville være fornøyd bare med en som stelte barn og tørket støv. Jeg tror det er mange predikant-hustruer som ikke forstår sin manns gjerning. Da kan de bli en belastning istedenfor til oppmuntring. Jeg tror denne siden er for lite gjennomtenkt når man velger ektefelle. Det er ikke nok at vedkommende er tiltalende og pen, det er mange andre ting som bør prioriteres. Vi må tenke på hverdagens som komme . . . Det er ikke nok at man har en viss alder før man gifter seg, man bør også ha en viss modenhet for å inngå et ekteskap.

— *Hva ønsker du med din familie-spalte i Pioneren!*

— Jeg tror det er et stort behov for enkel hverdagsundervisning i disse spørsmål. Jeg tror faktisk at 90% av de kristne hjem kunne fungert enda bedre, og det er ofte rettleiding som mangler. Likeså er det forebyggende arbeid viktig. Kan vi motivere de unge til bevisst valg av ektefelle, og peke på forutsetninger for et lykkelig samliv, ville meget være vunnet. Jeg vil også si til de mange som føler at

de har handlet feil innenfor dette området: Det er ikke umulig å løse problemene. Noen har kanskje mistet kjærligheten til hverandre, de bare bor sammen. Man har mistet følelsene for hverandre, kjærlighet og beundring er borte fra samlivet. Da er det sunket ned på et for lavt plan. Men det kan bygges opp igjen, men da må man legge rett grunnlag. For mange ektefeller vil det måtte innebære en ny livsstil.

— *Hvorfor er familien så viktig?*

— Det er der vi lever vårt dagligliv. Et lykkelig familieliv vil få så mange gode ringvirkninger. Det betyr meget for ektefellene, like meget for barna og den oppvoksende slekt. Uten et godt familieliv, kan vi ikke vente et godt menighetsliv, et sunt samfunn eller en god verden. Familien er den cellen som alt samfunnsniv bygges opp av!

NYTT FRA DYNAMIS

Vi har her gleden av å presentere våre nyeste opptak, som alle inneholder sentrale og aktuelle budskap. Merk deg disse kassetter:

PAUL ALMY

D-208 HVORDAN BEHANDLE SYND
Her underviser Almy utfra Guds ord, hvordan vi skal behandle synd i vårt eget liv. Et sentralt og viktig budskap fra den kjente bibellærer og Ten Center arbeideren.

EDIN LØVÅS

D-209 LIVSGLEDE
På sin naturlige og ekte måte deler Løvås med oss noen av de gledesemner Gud har gitt oss. Særlig legger han vekt på gleden som alle mennesker kan oppleve i sitt daglige liv. Et velsignet budskap.

SVEN NILSSON

D-210 KORSET OG VÅR SVAKHET
Et oppmuntrende og ransakende budskap om hvordan vi skal være svake i oss selv, men sterke i det Gud har gjort ved Kristi kors. Gedigen forkynnelse av en sentral sannhet for alle kristne.

D-219 FORSONINGENS TJENESTE

Et vekkelses-budskap til alle som ikke er forsonet med Gud. Et oppmuntringsbudskap til alle som ikke har frelses-visshet. Et ransakelses budskap til alle som ikke praktiserer og lever i forsoningens tjeneste.

Kr. 20,00 pr. stk.

Bestill idag fra:

**Dette er første artikkel
til en ny spalte:**

Hjem og familie

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

**Helene Thorsell
Torgeir Vraasgt. 12
3700 Skien**

«— Maria satte seg —»

HUSMOR — SETT DEG!

Menighetens bønnetime eller bønnemøte er ofte lite besøkt. En av grunnene kan være at vi ikke har den tro på felles bønn som vi burde, og at vi tenker: andres bønn er nok effektiv, men ikke min. En annen grunn kan være at det er tidkrevende og vanskelig å komme til menighetens lokale. Her er noe som kan løse begge disse hindringer:

Hjemmets bønnetime

Alle troende ber mer og mindre i sine hjem, men de ressurser som er gjemt her, er så store at det kan være midlet til en landsvekkelse som vi aldri har sett maken til. Appellen går ut til alle som disponerer den dyrebare tiden som formiddagstimen er.

Familie-eksemplet fra Betania (Luk. 10) lyser mot oss. Maria valgte den gode del. Hva var den gode del? Det var tiden som hun egentlig skulle ha utført mange huslige gjøremål. Hun valgte å sitte ned.

— Velg du også. Velg en times stillhet hver dag, f.eks. kl. 11—12.

— Velg en dag i uken, f.eks. mandag, hvor du innbyr en eller flere naboer som har tro for bønn. Be spesielt for to instanser:

1. Familien 2. Menigheten

Hvis kjærlighet og fred får råde her, vil vi kunne være en åpenbarelse av Guds kraft og herlighet. I motsatt tilfelle, hvis fienden slippes til, blir det krig og ufred, og vi er med på å bryte ned noe av det dyrebareste i vår tid: Guds kraft og herlighet. Fienden vet dette, og setter derfor alt inn på å røve fra disse to guddommelige instanser som familie og menighet er.

Hva gjør vi når vi ser en tyv holde på å bryte seg inn i naboens hus? Går vi inn i stua og blir sittende med hendene i kors og tenke: Stakkar, stakkar nabo-en min, nå blir nok mange pene ting røvet fra deg. Gjør vi det? Ja, for slik oppfører vi oss ofte når det gjelder den åndelige siden. Vi er vitne til at djvelen romsterer i en familie, i en menighet, men vi sier bare: «stakkar!» Fienden liker ikke for ordet: «stakkar».

Han bryr seg heller ikke om det felles mange tårer. Når det gjelder tyverier av materiell art, vet vi gode råd. Vi løper til telefonen, ringer til politiet, oppgir naboens adresse og ber om øyeblikkelig hjelp. Vi benytter oss av denne myndighet fordi den er sterkere enn oss. Vi overlater saken i politiets hender, og nabo-en blir befridd fra fienden.

Er vi maktesløse når det gjelder nabo-en eller menighetens åndelige til-

stand? NEI! Men vi må vite hva vi skal foreta oss — og handle raskt. Tyven er smart og listig. Han har stjålet fra menneskene fra begynnelsen. Hva skal vi så foreta oss?

Vi skal varsle «det himmelske politi»

Vi «telefonerer, slår alarm» — Vi ber! Vi har bønnevakt. Her trenger vi hverandre, vil du være med? Inspirasjon henter vi fra Esaias 41:

«Den ene hjelper den andre, og til sin bror sier han: Vær frimodig!»

Vi tror ikke at vi kan greie å få fienden ut, men vi tar i bruk den effektive metoder som Jesus har vist oss: **Vi ber.** Den himmelske myndighet vet hva den vil foreta seg. Hjelpen kommer het sikkert. Sjeler løses, ektefeller begynner å nære kjærligheten på nytt, barn blir forvandlet, eldstebrødre blir brennende og salvet, det lykkes i menigheten. **halleluja!**

Kjære husmor og du som er pensjonert: Vi trenger deg så sårt fordi landet vårt behøver å våkne opp av sine åndelige søvn. Kall sammen til:

Hjemmets bønnetime

Kanskje det i første omgang bare er en som har tro for å be sammen med deg. Ja, det er fint. Dere blir flere. Er det ingen, be om å få noen. Det kommer! Gud har aldri syntes om vår åndelige beskjedenhet. Han vil vi skal be-gjøre av den rike far vi har. Han skal skynde seg å hjelpe sine utvalgte til deres rett. Vi holder på rettigheten vår som er bønnesvar i Jesu navn. Jesus roste ikke Martha fordi hun tjente ham, men Maria fikk ros fordi hun satte seg ned. Du skal kjenne den Hellige Ånds salvelse over deg når du velger denne timen for å høre på **Mesteren:**

Dette er ikke noe nytt.

Det er et ønske om du vil være med å grave opp en gammel brønn, slik at nabo-en din, menigheten din, kan leske seg med friske strømmer som kommer til å velle fram.

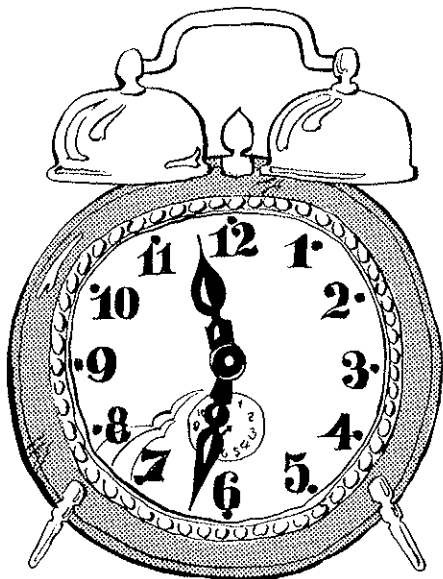
Utgravningen krever en innsats, men du vil vel være med, du som tror på bønnens makt, og at vi tjener en Herre som alt er mulig for.

De to brohodene:

Familien Menigheten

skal igjen bli en kraftstasjon, og fungere slik de var bestemt.

Guds kraft og Guds herlighet skal åpenbares!

- Bli stille for mesteren.
- Vær åpen for den Hellige Ånd og nådegavene.
- Tilbe og takk.
- Be for konkrete nabofamilier
- Be for lokalmenighetens ledelse, og alle som har et verv.

Mackie med ny LP-

— *Jeg visste at den dagen livet mitt var kommet i rett skikk igjen, da kunne jeg begynne å tjene Gud med sangen min, sier McDonald Sookermany på Lillehammer. — Nå synger jeg for Gud med glede!*

McDonald Sookermany — opprinnelig kommer han fra Trinidad — har nettopp sunget inn sin andre langspillplate. Sju år er gått siden den forrige.

— Det er nok en annen jubel i sangen min denne gangen, innrømmer han. Så kaller han den også «Fra mørke til lys...» (Evangelist platestudio, Hamar)

— Gjenstridighet og ulydighet har preget mine ti år som kristen, sier han. — Jeg var ikke villig til å underordne meg Gud i ett og alt. Men den Gud ønsker å få tak i, den får han tak i. Selv om han må gå til ytterligheter. For min del måtte jeg gå «langvegen» for å lære Guds vegeer å kjenne. Ekteskapet var i oppløsning, jeg måtte til og med gjennom et års separasjon....

— *Hva var ulydigheten?*

— Jeg hadde problemer på alle sett og vis, ikke minst med nervene. Feilen lå i at jeg ville prøve å beseire djevelen i egen kraft. Til slutt bestemte jeg meg for å oppsøke lege. Jeg fikk psykiatrisk behandling, og snart oppdaget vi at jeg var langt inne i en dyp depresjon. Jeg fikk tabletter, og ting begynte å forandre seg. Kona lurte på hva i all verden som var skjedd. Det gikk an å snakke med meg, og ikke var det krancling hjemme. Husfreden i vinduskarmen begynte til og med å blomstre.

Ville høre Guds røst

— Men så, sier Mackie, begynte frykten å jobbe i meg. Jeg begynte å lure på om det var tablettene eller Gud som var i ferd med å restaurere meg. Jeg visste at jeg ikke turde slutte med tablettene, selv om jeg så inderlig gjerne ville. «Jeg vet det er du som har hjulpet meg, men jeg frykter for å slutte sa jeg til Gud. «Jeg er redd for å ramle tilbake». Samtidig visste jeg at den dagen livet mitt var kommet tilbake i rett skikk, kunne jeg begynne å tjene Gud med sangen min. Så sa jeg til Gud: «Den dagen du vil at jeg skal slutte med tablettene, vil jeg at du skal

si det til meg. Konkret. Jeg vil høre en røst fra deg — til meg.»

— *Og det skjedde?*

— Sist vår hadde Sigvard Wallenberg en møteserie gående på Lillehammer. Hit gikk jeg med forhåpninger. Wallenberg hadde tidligere en gang sagt, husket jeg, at Gud hadde fortalt ham at han hadde profetiske gaver. Dette stadfestet seg stadig. Så oppsøkte jeg altså avslutningsmøtet til Wallenberg, i håp om at han ihvertfall kunne be for meg.

Ingenting skjedde — men....

— Jeg gikk, sier Mackie. Hele møtet forløp. Ingenting skjedde. Jeg satt der, uten å komme i kontakt med Wallenberg. Det gikk mot slutten, og Wallenberg ba de komme fram som hadde behov for forbønn. Jeg gikk fram, sammen med mange, mange andre. Han ba for dem, han ba for meg, uten samtale. Etterpå gikk han tilbake på plattformen, og møtet ble avsluttet.

— *Og du gikk hjem?*

— Var ihvertfall på tur. Vi var på veg ut da Wallenberg plutselig snur seg og sier: «Du unge mann, ta din kone og kom hit til plattformen....» Det var meg han pekte på. «Gud har mant meg før jeg nå reiser tilbake til Sverige», sier han, «— at jeg skal be deg gå hjem og kaste de nervetablettene du bruker. Ta dem og kast dem.»

«Vanligvis er Wallenberg forsiktig med slikt. Han vil gjerne at en lege skal stadfeste slike ting. Denne gangen var han ikke i tvil», forteller Mackie. «Samtidig sa han til min kone: «Du skal tilgi din mann».

— Egentlig skulle jeg vært skamfull over alt dette oppstyret. Men det var det siste som var i tankene mine. Jeg hadde jo hørt Guds røst! Klart og tydelig ble jeg fortalt at jeg skulle kaste tablettene, som jeg hadde bedt om.

— *Og tablettene er kastet?*

— Jeg gikk hjem og kastet tablettene. Siden har jeg vært kvitt alle mine problemer. Ekteskapet fungerer som det aldri før har gjort. Og bare dager etterpå fikk jeg tilbud om å synges inn en ny plate. Slik har Guds velsignelser bare blomstret i løpet av de månedene som er gått siden, sier McDonald Sookermany.

Ikke første gang

McDonald Sookermany kom til Norge via England i 1969. Et par år se-

«men først måtte livet mitt opprettes igjen»

McDonald Sookermany solgte godt med sin første kristne LP-plate. Siden ble det i flere år stille omkring ham. Få visste at han kjempet en kamp mot sløvhets, dårlige nerver og ekteskapsproblemer. Det hjalp ikke at man var en kjent sanger. Frykt og mismot preget hverdagen. Det ble slutt med sangene, men så grep Gud inn

*Tekst/foto:
Olav Egil Aune*

nerer gikk han på bibelskolen i Sarons Dal. Siden har han periodevis brukt sangen sin — som han oppfatter som en gave — i forskjellige menighetssammenhenger.

— Hjemme sang vi alltid, sier Mackie. — Satt på verandaen hjemme i Trinidad og sang engelske folkemelodier — firstemt! Debuten skjedde over en lokal skolekringkasting i Trinidad, senere ble det opptredener i Radio Trinidad og på en rekke musikkfestivaler. Til London kom han i 1961 — var faktisk innom Burnett sangstudio, som i sin tid oppdaget Cliff Richard, for å ta timer. Men det var før langtekkelig og slitsomt. Så han begynte heller å synge rundt omkring på barene i London.

I 1969 kom han til Norge, giftet seg — og møtte også kristendommens Kristus. Her deltok han i pinsemenighetens liv på Lillehammer og fikk etter et par år tilbud om å synge inn plate for Klango. Det gjorde han. Opplaget ble utsolgt til siste rest. Flere har spurt om når det kommer en ny. Nå kommer den altså. kan Mackie fortelle, denne gangen med ny og mer oppriktig jubel i stemmen.

«Fra mørke til lys»

MACKIES siste LP/kassett er i handelen nå.

Pris LP: kr. 55,—
Kassett: kr. 55,—

Jeg bestiller stk. LP
Jeg bestiller stk. kassett

Navn:

Adresse:

Sendes til:
MACKIE SOOKERMAN, Evangelist,
Boks 1016, 2300 HAMAR

Din stedfortreder på misjonsmarken:

De trenger DIN hjelp!

IRAN

PAKISTAN

INDIA

EGYPT

Troens Bevis har til i dag underholdt til sammen 3000 innfødte evangelister. Mange av disse befinner seg i den mest urolige del av verden eller i den del hvor matmangelen er stor. Verdens hjelpeorganisasjoner bringer hver dag ut mat, medisiner og klær til disse områdene, men våre kristne brødre og søstre roper etter hjelp til å få evangeliet ut til disse områdene.

Her trengs midler til Bibler, bøker, korrespondanse og ikke minst til evangelistene selv. Vi DU være med å støtte dette arbeidet? Send nedenforstående slipp til: Troens Bevis, Sarons Dal, 4480 KVINESDAL, eller ring: (043) 50 711. Gud velsigne deg.

KLIPP

JA! Jeg ønsker å hjelpe til med å bringe evangeliet ut til disse områdene. Jeg ønsker å sende kr.

som: et engangsbeløp.
 et månedlig beløp.

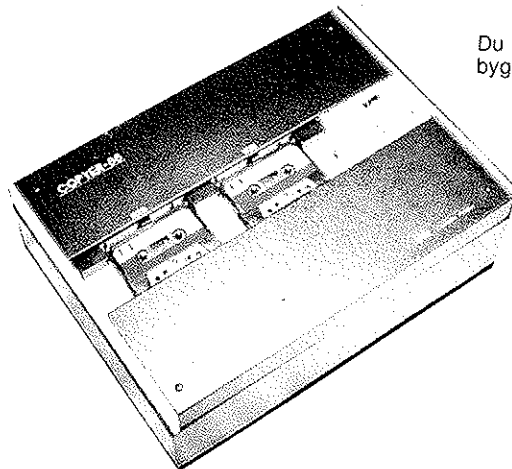
NAVN:

ADRESSE:

POSTNR. POSTSTED:

Ny kassettkopieringsmaskin från BANDMISSIONEN I SVERIGE

COPYER-88

 i STEREO

Du får en kassettkopia var 4 min. Utbygg med opp till 9 slavar. Frek.omr. 30-10.000 Hz. 0,15% WRMS. Auto-Stop. Automatisk avstängninga av motorerna.

VILKET PRIS!

8000,00 kr.

Skriv, så sänder vi brochyr.

BANDMISSIONEN

Dvärgstigen 5, 382 00 Nybro SVERIGE

Herren fornyet min tjeneste...

Edin Løvås:

«Tyngdepunktet ble flyttet fra meg selv til Kristus!»

Etter å ha vært sammen med Edin Løvås i hussamlinger, møter og privat, så vil jeg summere opp mine inntrykk i ett ord: **Ekte**. Han her så velsignet naturlig på talerstolen, så omgjengelig i privatlivet. Man kan nesten våge å påstå at han har noe av barnets åpenhet, tillit og ekthet. Hans naturlige og ekte væremåte gjør at han også uttrykker seg enkelt og klart. Han er heller ikke redd for å «si det som det er.»

Gud ville noe

Edin Løvås er født i Egersund og ble omvendt 18 år gammel.

— Jeg forstod at det var best å omvende seg på et møte, så jeg studerte annonsespaltene og fant en stor annonse fra Oslo Indremisjon. Men så fant jeg en enda større annonse fra Betlehem (Den Norske Misjonsforbund), og så gikk jeg dit. forteller Løvås. Jeg har ofte tenkt på at dersom jeg hadde gått på den første annonsen, hadde jeg vært prest i Den norske kirke, men siden kassereren i Betlehem slo til med en femmer ekstra, så ble det Det norske misjonsforbund. Det var i den tiden at Frank Mangs hadde vekkelser i den menigheten. Det var Erik Larsson som talte den kvelden. Vi var en 40—50 som gikk fram og søkte Gud til frelse den kvelden, så det var en veldig vekkelser som pågikk.

— Hvorfor bestemte du deg for å omvende deg før du gikk på møte?

— Jeg hadde tenkt over min livssituasjon og syntes det var meningsløst det jeg holdt på med. Helt fra barndommen hadde jeg en underlig kjensle av at Gud ville noe med mitt liv. Jeg begynte derfor straks på misjonsskole for å bli predikant. Jeg gikk da på en tegneskole og hadde tenkt å bli kunstner. På Ansgar misjonsskole gikk jeg i 3 år.

— Du reiste så 15 år som riks-

evangelist i Det norske misjonsforbund. Men så var det Herren fornyet din tjeneste. Hvordan skjedde dette?

— Etter så mange år i virksomhet, opplevet jeg at det gikk rutine i vekkelserarbeidet. Jeg hadde en bunke prekner, jeg visste hva som «slo an». Jeg ble selvopptatt, bl.a. på den måten at jeg var opptatt av hvor meget eller lite folk som kom på møtene. Ordene ble klisjeer for meg.

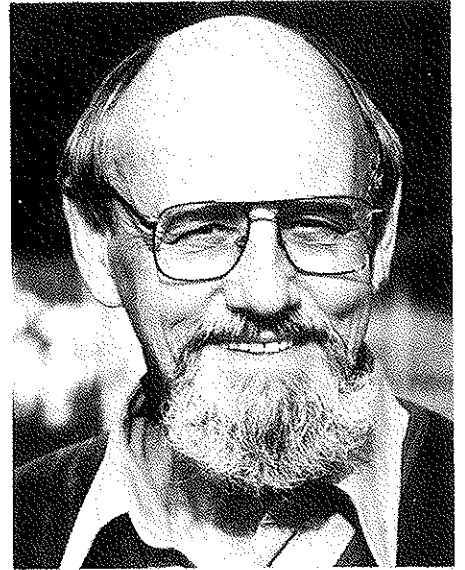
— Som ung evangelist, var du like avslappet som når du preker nå?

— Langt derifra. Jeg var spent som en stålfjær. Jeg skrek og bar meg på talerstolen og sprang fram og tilbake på plattformen. Men folket samlet seg, og jeg ba med mange sjeler. Gud er nådig.

«Ham selv»

— Hvordan var ditt forhold til Jesus i denne første tiden?

— Jeg ble fylt med Den Hellige Ånd da jeg var nyomvendt. Men det sentrale for mitt åndelige liv var mitt forhold til Kristus. Jeg leste nemlig et hefte av A.B. Simensom som het «Ham selv». Der nevner han hvordan folk kan få tak på mange teorier om helbredeiser og velsignelser, men har så vanskelig for å få kontakt med Jesus Kristus selv. Da bestemte jeg meg for at jeg vil konsentrere meg om Jesus Kristus selv. Ånden drev meg til Kristus, og jeg kom i et veldig nært forhold til Ham. Dette var i min aller første tid som kristen. Under mange års vekkelser- og kampanjearbeid ble knyttet dette forholdet til Jesus. Det ble for meget prestasjonsmakeri og overflattiskhet. Jeg innså dette, og det førte til en krisetid i min tjeneste. Midt i en møteserie hvor mange ble omvendt, skrev jeg til vår misjonsforstander og fortalte åpent om min stilling. Jeg skrev at

Edin Løvås er mer kjent i den svenske kristenhet enn i den norske. Men nå begynner også norske kristne å få øynene opp for hans budskap. Edin Løvås brenner særlig for å samle Guds folk til konsentrasjon omkring Jesus Kristus. Han har skrevet en rekke bøker; de fleste er kommet ut i Sverige, men også noen i Norge. Nå kommer han snart med en ny bok om «Husmenigheten» som er et annet av hans ynglingstema. Selv lever han med i en husmenighet på Kornsjø, når han er hjemme. Løvås er også kjent som hovedmannen bak stiftelsen «Sandom retreatsenter», et sted hvor kristne kan komme for å søke Herren i stillhet og ro. Løvås kommer til å bidra med stoff til Pioneren. Her fortelle han om hvordan Herren fornyet hans tjeneste.

jeg var opptatt av vekkelse som et fenomen, tall, folk, suksess osv., mens Jesus bleknet for meg. Jeg fikk et strengt brev tilbake hvor jeg ble rådet til å trekke meg tilbake for å søke fornyelse. Jeg fikk permisjon med lønn. Jeg reiste opp på landet og var der i flere uker. Jeg var bare opptatt med en ting, jeg ville se Jesus.

— Hvordan gikk du da fram rent praktisk?

— Jeg begynte ganske enkelt å lese evangeliene. Jeg leste bokstavelig talt ord for ord og brukte flere uker på å lese igjennom de fire evangelier. Det var da jeg begynte med den «Jesus-meditasjon» som jeg siden har hatt så stor nytte av. Jeg tok bokstav for bokstav, og Ånden stanset meg hver gang Jesu person kom i fokus. Da stoppet jeg lesingen og søkte å leve meg inn i det som skjedde, som om jeg var til stede. Jeg gikk omkring inne i skogen og leste og ba.

Bibelens Jesus

— Hvordan løste denne krisen seg?

— Da jeg kom til slutten av Johanneevangeliet og leste de ordene om at dersom alt Jesus hadde gjort, skulle skrives, hver ting for seg, «da mener jeg at ikke hele verden ville romme de bøker som da må skrives». Mens jeg leste dette siste vers i evangeliene, fikk jeg en mektig opplevelse av Kristi storhet. Han fyller og inneslutter i seg hele universet. Så begynte Den Hellige Ånd å plukke fram alle de skriftsteder om Jesus som jeg hadde lest og levd meg inn i, og bygget opp Kristusskikkelsen for meg, bygget av bibelens bokstaver.

Det var en helt ny Kristus som jeg aldri hadde sett, sterkere, mer myndig og kraftfull. Jeg ble så grepet av begeistring at jeg gav meg til å rope så meget som jeg orket. Jeg hadde en mektig Kristusopplevelse og måtte prise ham for hans storhet. Da naboen kom springende, måtte jeg bare si som sant var at jeg hadde blitt så begeistret for Herren Jesus. Slik ble min tjeneste helt fornyet, med en konsentrasjon på Jesus Kristus.

Misforstått

— Hvordan kom dette til uttrykk i din tjeneste?

— Jeg ønsket å hjelpe andre kristne inn i en sterkere konsentrasjon om Kristus. Sammen med noen venner begynte jeg å bygge et senter for Jesus-meditasjon utfra Skriften og i stillhet. Det var i 1955. Det ble det som i dag kalles Sandom Retreatsenter. Det ble dessverre misforstått av mange. Vi hadde bl.a. påbudt stillhet, slik at ingen ytre inntrykk skulle splitte samlingsen i bønn. Vi brukte også ordet meditasjon, så noen trodde vi hadde fått «katolske» tendenser. Jeg mente selvsagt ikke annet enn det jeg hadde holdt på med oppe i skauen: I stillhet leve meg inn i Jesustekstene.

— Tror du det er lett å bli misforstått om Herren gir oss noe nytt?

— Man skal ikke komme mange millimeter til høyre eller venstre fra den linje et trossamfunn følger, før mange opplever det som enormt fremmed. Bare det å bruke noen nye uttrykk er som tordenskrall i folks ører. Jeg må nok si at disse misoppfatninger førte til

at jeg ble satt til side av mennesker. Det vi gjorde, var ganske enkelt å leve i bønn, stillhet og Jesuskonsentrasjon. Det er jo sentrale ting, men fordi vi gjorde det på en uvant måte, ble det altså av flere regnet som noe nytt og farlig. Vi fikk ingen fast støtte og levde i fattiddom og til dels i nød. Men vi var overbevist om at Gud ville vi skulle bygge opp dette senteret. Vi kjøpte en liten bondegård, hvor vi på tverrkirkelig grunn bygget det opp. Dette krevde all min tid etter som folk begynte å komme for å delta i våre retreatsenter. Opprinnelig var det ment å være et sted hvor vi kunne dra oss tilbake for å oppleve åndelig fordypelse og komme bort fra overflatskheten. Etter hvert forstod vi at vi måtte innby andre mennesker med oss, fordi Herren møtte oss. Vi bygget opp en bestemt døgnrytme, fordi det skapte mer orden på bruken av tiden. Predikanter er snare til til bare å bli sittende å samtale om problemer o.l. Andre vil kanskje bare hvile seg, men et retreatsenter er noe mer enn et hvilehjem. Man kommer dit for å bli alene med Jesus. (Vi skal komme tilbake med egen reportasje fra Sandom siden.)

Fordypelse

— Du nevnte at du ville komme bort fra overflatskheten. Hva brakte fordypelsen deg?

— Det er to ting som jeg opplevde som sentralt i min fornyelse. 1) Mitt trosforhold til Gud. Det er veldig lett å komme feil her. Man søker å skru seg opp til en tilstand som vi kaller tro, men det er ikke annet en sjelisk selv-suggesjon. Det innerste i troen er tillit til Gud, jeg vil for min del si tillit til Jesus. Denne tillit kan vi bare få ved å lære Ham bedre å kjenne. Mine troskriser er det bare en vei ut av: bli stille for Herren og motta inntrykk av Ham. Når vi betrakter Jesus nok, blir hele vår personlighet overbevist om at han er å stole på. Gjennom det jeg kaller «Jesus-meditasjon» kan jeg motta slike inntrykk som stryker min tro. På Sandom har vi to timer midt på dagen (12—14) da vi drar oss tilbake for å leve oss inn i en Jesus-tekst. Den Hellige Ånd gjør Kristus levende, slik at troens tillit kommer som et naturlig resultat. Så en fordypelse i ens kristenliv er først og fremst en fordypelse i troen, grunnet på en virkelig tillit til Jesus.

2) Det andre punkt i fordypelsen er at man flytter tyngdepunktet fra seg selv og til Herren Jesus Kristus. I det ligger en mektig revolusjon, og det er det som jeg kaller «Sandomopplevelsen». Folk kommer til oss, svært opptatt av sin egen situasjon, sine svakheter og synder, eller de er opptatt med sin prektighet og sine store åndelige opplevelser. Men kretser man rundt

Edin Løvås i ivrig samtale med Hanne Marit Rygh og Alf Jakobsen under seminar om «Husmenigheten» som flere menigheter i Horten gikk sammen om.

Løvås på talerstolen. «Før var jeg som en spent stålfjær; etter at Gud møtte meg er jeg mire rolig. Jeg vet jeg har noe fra Ham.»

seg selv, går man tom på det. Når mennesket opplever at hele oppmerksomheten blir flyttet fra dem selv til Kristus, da skjer det et mirakel som forvandler et menneske for hele livet. Det blir ikke hvordan jeg har det eller kjenner det; det viktige er hva Kristus er, og han er underbar ...

Disse to punktene hjalp meg bort fra overflattiskheten i mitt kristenliv.

Avslappet

— Er det ikke underlig at et så sentralt budskap ikke ble forstått. Skulle ikke en fornyet dybde skape en større åpenhet for din gjerning?

— Mitt arbeid for Sandom ble av mitt eget samfunn her i Norge sett på som noe «på siden». I Sverige, derimot, møtte jeg en veldig stor grad av åpenhet. Jeg virket der i 15 år etter min fornyelse uten å ha et eneste møte i

Norge. Deet er nok lettere å være «annerledes» i Sverige enn i Norge. De er nok «friere» der på både godt og vondt. Jeg fikk reise så meget jeg hadde tid til i Svenske Misjonsforbundet, og en del andre kirkesamfunn. I dag har også Det Norske Misjonsforbund en positiv holdning både til meg og til Sandom.

— Var det etter denne fornyelsen at du ble mer rolig på talerstolen?

— Jeg ble langt mer avslappet, ja. Fordi jeg visste Gud hadde gitt meg noe, kunne jeg stå på trygg grunn, da behøvde jeg ikke være noen stålfjær. Jeg torde til og med være «menneske» i god betydning, jeg fikk bl.a. mer humor i forkynnelsen. Men sentralt i min virksomhet står fremdeles omvendelses-arbeid og vekkellesliv, uten det ville jeg ikke holdt ut på Sandom.

Hvor meget er du engasjert på Sandom i dag?

— Det er yngre folk som er rykket inn i den daglige ledelse. I fjor var jeg retreat-leder i åtte-ni uker. På Sandom kommer det mange kristne fra lutherske kretser, også prester. Det har resultert i at jeg har vært innbudt til en del stats-kirker rundt i landet.

— Hvor mange bøker og hefter har du skrevet?

— Det er vel noe over 10 stk. Den mest kjente, «Vend deg om i glede», har kommet i flere opplag i hele Skandinavia. Det er en bok til uomvendte og er gitt ut på Luther forlag her i landet. Den kommer snart i nytt opplag på 10.000 eks. Foruten bøker til evangelisasjon, har jeg skrevet om Kristusliv og undervist om Jesus-meditasjon. Den siste hette «Meditasjon og Bønn» og er utgitt på Land og Kirke/Gyldendal. Det siste området Herren har satt i fokus for meg, er spørsmål omkring husmenigheter. Jeg har arbeidet med disse spørsmål i 20 år, så det er ikke noe nytt for meg. Og jeg har aldri opplevd så stor forhåndsinteresse som det er for den boken jeg nettopp har skrevet om dette emnet. Flere forlag har villet utgi boken.

Edin Løvås understreker et punkt for redaktøren av gate-avisen «Utfordringen», Svein Thorkildsen. Et av de siste nr. av avisen brakte interessant stoff omkring Løvås og hans virke.

Husmenigheten

— Hvorfor er du opptatt av husmenigheten?

— Det henger nok sammen med mitt kall til evangelisasjon. Evangelisten i meg lever. Jeg er overbevist om at i vår tid og fremover, vil den største og beste evangelisasjon skje utfra de kristne hjem. Jeg vil ikke avskrive masse møter og de redskap Gud kan reise opp i den forbindelse, men det som i lengden kommer til å få størst betydning, er at det vil bli et nett av husmenigheter rundt om i hele vårt land. Utfra disse vil mennesker bli vunnet. Den norske kirke er våknet opp fra denne tanken og har satt i gang prøve-prosjekt.

— Har du inntrykk av at enkelte menighetsleder fremdeles frykter husmenighetstanken?

— Det er nok prester og predikanter som er fryktsomme fordi de gjerne vil ha alt under «kontroll». Den undervisning som skal skje, må skje fra prekestolen. Min bok, som nå kommer ut «Husmenigheten — et levende nærmiljø», har jeg skrevet slik at den vil inspirere til debatt. Jeg tror vi behøver å få disse ting mer avklart. Det er jo underlig at en menighet kan ha alle mulige foreninger, lag og misjoner, men hvis man kommer sammen til et bønnefellesskap, så blir det noe galt?!

Jeg har to områder som jeg vil stå for, uansett motstand, og det er husmenigheten og kjærlighetsmåltidet. Begge deler er kontroversielle. Ellers vil jeg være ettergivende og mest mulig unngå strid. Men dette kjenner jeg er livsnødvendig å stå for. Det må bli en slutt på at Guds folk bare er et Guds publikum. På grunnteksten har vi uttrykk «koinonia» som betegner fellesskapet i menigheten. Det er et veldig sterkt uttrykk som betegner det inderligste av alle menneskelig forhold til hverandre. Hvis ikke dette fellesskapet preger en menighet, da er det ikke lenger en menighet i nytestamentlig forstand. Det er stor forskjell på et «publikum» og et «inderlig åndens samfunn». Vi må ta utgangspunkt i urkristendommen, og der var det kun husmenigheter. Vi lever selvsagt i en annen historisk situasjon i dag, vi kan ikke uten videre sette strek over våre trossamfunn og etablerte menigheter. Vi må finne en god balanse mellom de etablerte menigheter og husmenighetene. Vi må søke å leve i full harmoni med de kirker og samfunn som nå finnes. Jeg tror vi i dag har en historisk mulighet til dette. Jeg reiser ganske meget i Skandinavia, og jeg fornemmer nå en veldig positiv holdning til husmenighet-tanken hos de fleste predikanter og menighetsledere. Bare for fem år siden var det ikke slik.

— Det koster å være forløper for det Gud fører fram. Hvorfor blir det slik

motstand og unødige misforståelser?

— En bevegelse som har hatt sin storhetstid, og vært preget av en revolusjonær holdning, kan ganske hurtig bli konservativ. Da blir det om å gjøre å holde stillingen, arbeide for posisjoner og det som har vært. Men enhver bevegelse som vil fornyes, trenger noen som kan forberede en slik fornyelse. Disse må tåle motstand og misforståelser. Gud kommer alltid med nye innfallsvinkler, og det er viktig at vi har noen som kan forberede oss på å stå med når Gud åpenbarer seg på ny. De må være villige til å betale prisen, motstand og utfrysning.

Informasjon og praksis

— Den største bakdel med vår tids menighetsliv er vel at vi bare sitter og mottar informasjon i møte etter møte, uten å gjøre så meget med det?

— Det er en kristentype som min generasjon har fostret, og som har levd fra informasjon til informasjon. Vi tror vi har opplevd det vi blir informert om, og så sper vi på med en sang! La oss f.eks. si at det kommer en og taler om «bønn». Ja, så har vi hørt om bønn. Det blir kanskje ikke mer bønn, men vi er fornøyd bare at det engasjerer oss å høre om det. Da har vi hatt et herlig møte. Så kommer en annen og taler om å vinne sjeler. Man blir opp tatt av dette spørsmålet, men det er slett ikke sikkert at vi går ut og søker å vinne noen. Man lever fra møte til møte, fra informasjon til informasjon. Jeg synes det her herlig når Ortiz sier: «Jeg holder en preken, og så skifter jeg ikke emne før vi praktiserer det jeg sa omkring dette».

Vi kan ikke tjene Herren slik han ønsker, fordi våre samvær og vårt fellesskap har en unormal form.. Vi er tilskuere istedenfor å delta i det levende livet. Vi må oppdage Herren i hverdagen vår. Husmenigheten, eller vi kan gjerne kalle det bønne- og omsorgsrinngen, var den urkristne formen. Jeg tror det er den eneste form det er mulig å leve kristenlivet skikkelig ut i. Der, i et mindre fellesskap, blir det praktisk mulig å leve ut det vi hører forkynt.

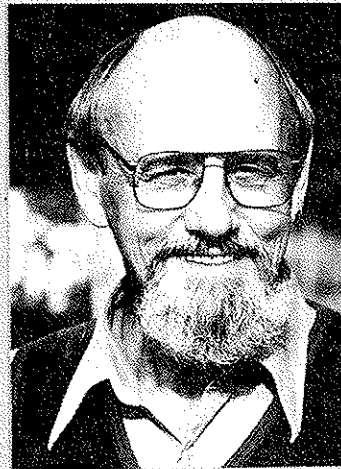
Det må bli slutt på det at vi kan sitte på salige møter og kjenne at vi elsker hverandre når vi synger «Gjennom alt Guds folk går et bånd av kjærlighet.» og så gå hjem like sur og grinete. Vi må begynne å bry oss om hverandre på en måte som både kjennes og merkes i praktisk hverdagsfellesskap.

Edin Løvås vil skrive flere artikler for Pioneren, om aktuelle emner. I neste nr. om «stemmebruk ved bønn».

Husmenigheter

Tekst: Edin Løvås

Berndt Gustafsson, direktør for Svenska kyrkans centralråd, var kjent som en våken og energisk personlighet i svensk kirkelig liv. Han var ikke redd for dristige og nye tanker eller å gi sin støtte til nye bevegelser og vekkelse. Bl.a. pekte han gang på gang på de positive sidene ved Jesusvekkelsen.

Husmenigheten fanget på en særlig måte Berndt Gustafssons interesse. I en artikkel om dette i Vår Kyrka, som utgis av Svenska kyrkans centralråd for evangelisation och församlingsarbeide, refereres en del av de tankene han og hans medarbeidere har om dette. Vi vil gjerne gjengi og kommentere denne artikkelen.

«I urkristendommen var gjestfriheten betydningsfull. Vi må tilbake til den som noe selvsagt. Åpne hjemmene for hverandre. Ta imot besøk, slik man gjorde før. Familietanken må få rom innenfor rammen av vårt gudstjenesteliv. Man kan se familien som den lille kirken. Husmenigheten må stå åpen for naboer og andre.

Vi bør også pryde våre hjem, slik at besøkende ser at her er et kristent hjem. Skriftsteder og hustavler kan være slike ytre tegn.»

Berndt Gustafsson, som var religions sosiolog og ledet mange undersøkelser av kirkelige og sosiale forhold, fortalte at det finnes ca. 30 000 husmenigheter rundt omkring i Vest-Europa.

I arbeidsgruppen «Evangelisation i dag og år 2000» ved Kyrkans Centralråd inngår prosjektgruppen «Husforsamlingen». Målet for gruppens arbeid er bl.a. å hjelpe familiene til å forme et kristent miljø og å fremme utformingen av religiøse uttrykksmiddel innenfor familiene. De forsøker, på praktisk vis, å interessere familiene for et enkelt kunsthåndverk. De anbefaler til og med at hjemmene ordner med små verksteder. En høvelbenk og et sveiseapparat rekker langt. En håndbok for «hellig håndverk» bør fremstilles. For tiden

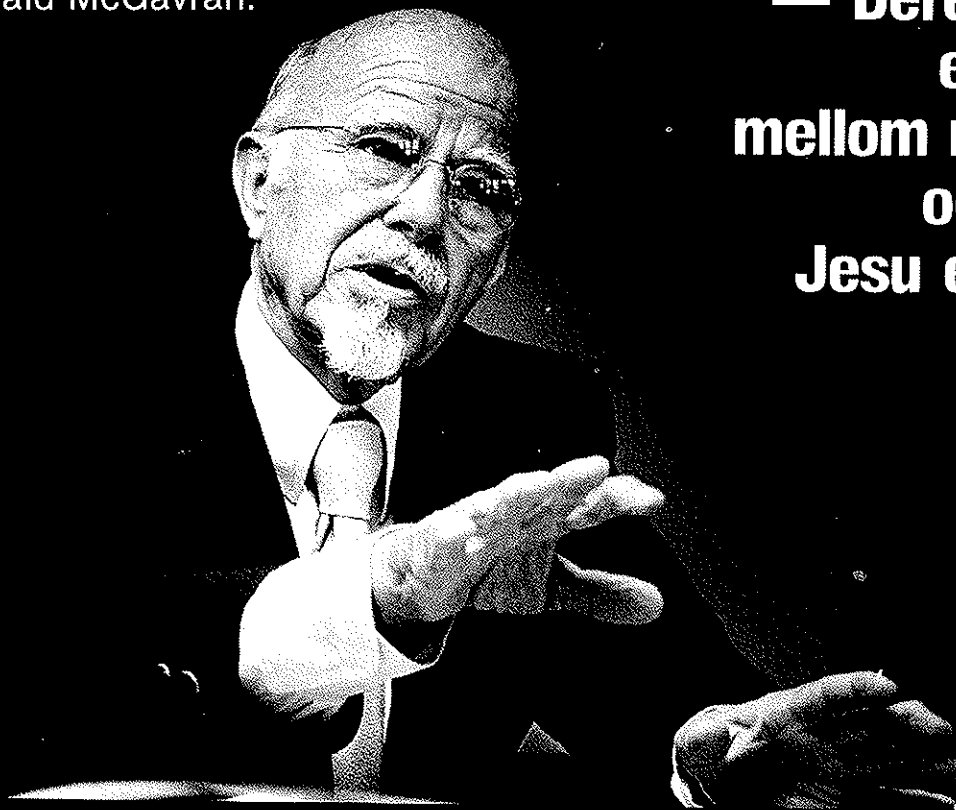
er korsene ganske sjeldent forekommende i hjemmene. Hvorfor ikke inspirere nettopp til produksjon av kors? De broderte hustavlene med skriftsteder var tidligere en viktig del av den kristne kunsten i hjemmene. De har forsvunnet mer og mer.

Mange i kirken er engstelige for fellesska-

pet i husmenighetene. De tror at det kan knekke samfunnet i den store menigheten. Erfaringen fra andre land motsier dette. **Tvert imot vil folk som deltar i husmenighetene, også være med i det store fellesskapet, for å møte Kristus der.** Er det for øvrig ikke utfrakommelig at det kristne fellesskapet må fungere i den lille gruppen for at menighetsfellesskapet i det hele tatt skal kunne fungere? Det åndelige fellesskapet i hjemmet er en forutsetning for menighetsfellesskapet og kan også bidra til å fornye familien. Husmenigheter i funksjon er «omvendt» besøkstjeneste. Man innbyr til fellesskapet hos seg i husmenigheten. Den må altså være åpen utad. Vi kan bare møte mennesker ved selv å være åpne og åpne våre hjem for naboer og venner. I våre hjem skal vi og Herren bo. Dit innbyr han og vi våre medmennesker. Undervisningen, fremst bibelstudier, bør ha en fremtredende plass i husmenigheten.

Guds ord taler om forholdet mellom husmenigheter og det store menighetsfellesskapet, bl.a. i begynnelsen av Apostlenes gjerninger. De første kristne vekslet mellom store samlinger på tempelplassen og husmøter i form av kjærlighetsmåltider. «Hver dag samlet de seg trofast på tempelplassen; i hjemmene brøt de brødet, og de spiste sammen med oppriktig og inderlig glede.» (Apg. 2,46) I husmøtene opplevde de et fortlølig åndelig fellesskap som var forutsetningen for storsamlingene i templets bueganger. Dette urkristne menighetsliv er det Berndt Gustafsson og hans medarbeidere i Svenska kyrkans centralråd peker på som et mønster også for oss.

Kirkevekstpioneren,
Donald McGavran:

— Dere må trekke en klar linje mellom navnkristne og de sanne Jesu etterfølgere

Donald McGavran som nå er 83 år gammel, var fra 1933—54 misjonær i India. Han begynte her å gå nye veier for å nå folket med evangeliet. Han tillempet kunnskap fra sosiologi og antropologi når han utarbeidet sine metoder. Samtidig holdt han fast ved sitt grunnleggende syn på Bibelen som Guds inspirerte Ord, og en klar frelsesforkynnelse.

McGavrans erfaringer la grunnlaget for hans første bok «Bridges of God». I 1965 grunnla han School of World Mission ved Fuller Theological Seminary. Dette har etterhvert blitt litt av et verdenssenter for Kirkevekstbevegelsen.

Den «klassiske» bok om kirkevekst «Understanding Church Growth» ble utgitt første gang i 1970, og anbefales til alle som på et mer «vitenskapelig» plan vil sette seg inn i hva den moderne kirkevekstbevegelse står for.

Under et besøk kirkevekstpioneren Donald McGavran hadde i Norge nylig i forbindelse med norske Lausannebevegelsens møte på Danvik, hadde Pioneren et intervju med ham. Han kom i samtalen inn på flere ting som har interesse for oss her hjemme.

— Det er viktig at dere trekker en klar linje mellom navnkristne og aktive kristne her i Norge. I et land hvor 90% av befolkningen trenger omvendelse, må dette gjøres når man begynner å tenke kirkevekst. Dette må gjøres både av Statskirkene og frikirkene. Når det er snakk om å planlegge med tanke på kirkevekst, så planlegger man en økning av de **gjenedte**, aktive medlemmer i menighetene. Derfor må man ha en klar definisjon av hva som menes med et aktivt medlem. Noen regner nattverdsbesøkende, andre regner med alle døpte, andre regner med aktive døpte osv. Men samme hvilken metode man velger, så må linjen mellom aktive og passive trekkes.

Dernest må man sette som mål at antallet aktive medlemmer skal økes. — Hva er det mest aktuelle for kirkevekstbevegelsen i dag?

— Det er å nå de såkalte «Hid-

den Peoples» — «De skjulte folkene». Det er de som ikke har hørt evangeliet. Folk som er «glemt» av misionen, men som omfattes av Jesu misjonsbefaling. I India f.eks. er det 700 mill. mennesker og 3.000 stammer og kaster. I bare 71 av dem har et større antall mennesker blitt nådd med evangeliet. De andre 2929 er blant «The Hidden Peoples». På Taiwan ser vi et annet eksempel. Det er 17. mill. mennesker der. Av disse utgjør de 3 mill. Hakka-talende kineserne et selvstendig folk. De taler sitt eget språk — Hakka. De kom fra et eget distrikt i Kina for 300 år siden, de gifter seg for det meste med andre innen Hakka-folket og vil ikke blande seg med de 11 mill. som taler Minnan. Ytterst få Hakkaer har blitt kristne, på tross av det faktum av Chiang Kai Shek var en aktiv kristen og at Taiwan har blitt evangelisert av hundreder av protestantiske og nye hundreder av romersk-katolske misjonærer i

Tekst: Leif Jacobsen
Foto: Knut Strand

de siste 33 år. Hakka-folket er et fremragende eksempel på «Hid-den Peoples». Hakkaenes 3 mill. er nesten helt unådd.

— Er det skjulte folk her i Vest?

— Ja, vi har flere grupper unådde folk blant oss. Vi kan tenke på de sekulariserte resjonalistene som bekjenner seg til Marxismen nesten som til en religion. Deres besteforeldre var kristne, men de er selv agnostikere. De er ikke umulige å nå. Marxisemen ryster idag i sine grunnvoller og folk vender seg fra dem og begir seg på leting etter noe annet å bygge på.

En annen gruppe er de nominelle kristne som ikke har kristentroen som en del av sin hverdag, og som aldri går i kirke.

Videre har vi store grupper av utlendinger, utenlandske studenter og flyktninger. Disse er som regel meget åpne for evangeliet om det kan gis dem på en måte de kan forstå.

Til slutt kan vi nevne industriarbeiderne som er influert av Marxismen og som ser kirken som en undertrykker og kapitalismens forbundsfelle.

— Hvilken sammenheng ser du mellom den karismatiske fornyelse og kirkevekst?

— Dette emnet omtaler jeg i min bok «Understanding Church Growth». Der den karismatiske fornyelse blir ledet av den Hellige Ånd, vil man være opptatt med å søke de fortapte. Den Hellige Ånd skyver stadig på menigheten for at den skal dra ut og vinne syndere. Dette er en ytterst verdifull side ved det Den Hellige Ånd gjør.

Der hvor den Karismatiske Fornyelse har vært ledet av Herren, har det ført til stor vekst i kirke- ne. Men der hvor man har stanset med hva Gud gjør med oss som kristne, har ikke denne veksten funnet sted. Der den Hellige Ånd kommer til, sendes folk ut for å vinne andre. Se Ap.gj. 13.

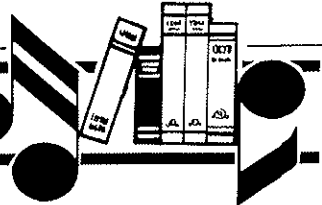
— Hvilken betydning har celled-grupper for menighetsvekst?

— De er en viktig faktor for vekst, dersom de er åpne mot verden. Men om man sitter og klapper hverandre på skulderen har den inne stor funksjon når det gjelder vekst. De må gå ut og nå verden med evangeliet. De må også hjelpe de nyfrelste med deres åndelige liv.

Våre menigheter må være åpne, alltid på leting etter de fortapte. Da vil vekst være en naturlig del av menighetens liv.

Lest og hørt...

BERNT AUSTAD vil være Pionerens plate-anmelder fra dette nr. Han har i flere år aktivt engasjert seg i kristen sang og musikk. Han har vært pianist i Tensing-kor, trommeslager i en gospelgruppe og leder for et ungdomskor. I en tid var han også organist og pianist i den kristne rocke-gruppen «Exsodus». Han jobber blant annet som lydteknikker for «Dynamis kassetter» og holder på med teknisk utdanning med tanke på å bli lydteknikker på heltid.

FUKO. (Filadelfias ungdomskor)
«Det er lys»

Klango. FLP—3070, FMC 1070, Pris: Lp 4

Klango. FLP—3070
FMC 1070

Pris: Lp 4

Dette er Filadelfias ungdomskors andre LP. Den er en av de bedre korinnspillinger som har kommet hittil her i landet. Det er virkelig dybde i koret, og de synger med fin innlevelse. Stilmessig vil jeg si at de ligger et sted mellom korene Coralane og Tvers. Ronald Utbult og Christer Palm har skrevet mesteparten av sangene. Stoffet på plata er passe bra til kor å være. Ellers er den tekniske kvaliteten meget bra. Korets dirigant, Egil Fossum, har også fungert som arrangør og produsent. Han har gjort en overbevisende jobb. Arrangementene er varierte og fyldige.

ELLEN WESTBERG ANDERSEN
& Ichtys Vocalis
«Tenk når en gang...»

Klango FLP 3069, FMC 1069.

Ellen Westberg Andersen er en av våre mest lovende sangere inne seriøs musikk, med blant annet aula-debut bak seg. På denne plata framfører hun sammen med koret Ichtys Vocalis, dirigert av Egil Fossum, en rekke eldre kjente folketoner og salmer. Med seg har de et «klassisk» orkester med følgende instrumenter: Cembalo, orgel, fløyter, klarinett, cello, bass og obo. Det er positivt at eldre salmer og toner blir dratt fram igjen fordi mange av tekstene er virkelig gode, selv om språket er noe gammelt.

Siden denne plata er kirkemusikk, så er også innspillingen gjort i Gamle Aker kirke, så akustikken er den rette for denne musikken.

Arrangør er Hans Olav Gressli, som da også er produsent sammen med Egil Fossum.

PER ARNE ØIESTAD, RUNE BRATFOSS
«Soli Deo» (Gud alene)

Power Music, Pmlp 1.

Dette er den første platen som har kommet ut på det nye kristne plateselskapet Power Music. Styrk Jansen står i ledelse for dette

selskapet og satser sterkt med denne debut platen.

Per Arne Øiestad og Rune Bratfoss har komponert og skrevet mesteparten av sporene. De står også for arrangementene. Det er en lett blanding av jazz og jazzrock. Endel er instrumentallåter og resten er med tekst. Musikken er variert og meget bra spilt. En musiker som jeg spesielt vil trekke fram, er Torkel Myhre, for hans glimrende solospill på gitar. Tekstene er greie og enkelt skrevet med fint innhold, men det mangler litt tyngde.

Styrk Jansen har produsert plata og vi ønsker han lykke til med sitt nyetablerte selskap.

BJØRN EIDSVÅG
«Endelig voksen»

Kirkelig kulturverksted, FXLP/MC 23.

Bjørn Eidsvåg har blitt voksen og har lagt av seg sine kritiske, refsende og ungdomsopprørske tendenser heter det etter hans siste plate «Endelig voksen», har kommet ut. Men hvis man beveger seg dypere inn i tekstene, vil man straks oppdage at denne gangen sender han sparkene mot seg selv og det etablerte, til alle dem som en gang var med i det store ungdomsopprøret og gikk i protesttog og demonstrerte mot foreldregenerasjonen. Nå stitter de der selv med en 2-3 åring på fanget, godt tilbaketilt i sofaen. Bjørn Eidsvåg sier seg å være en av dem.

Det som farger Bjørn sine tekster er at han aldri bruker klisjéer, men klarer på en fin måte legge sin personlighet og tro ned i dem. En annen ting er at det er veldig lett å misforstå det han mener. Han skriver en tekst og mener egentlig det motsatte av det som står der. Det er skrevet med ironi. Dette burde han jobbe litt mer med.

Musikken har blitt mer kommersiell på denne plata, mer bløt og velklingende. Det strekker seg fra vise-jazz til pop-rock. Sveinung Sand har arrangert sangene og gjør forresten selv en glimrende jobb på fiolin.

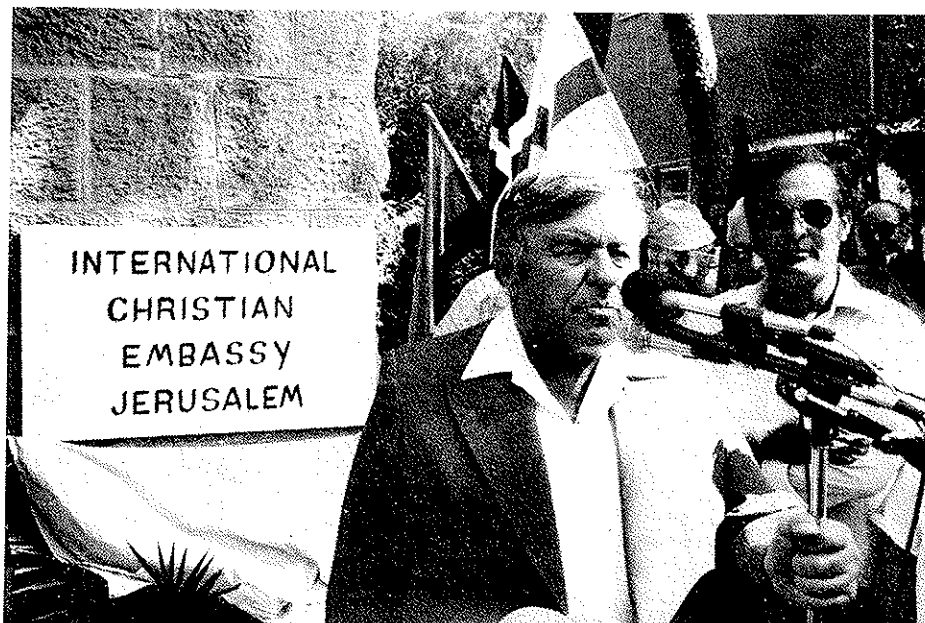
Platas produsent er Trygve Thue som også har gjort opptakene og mikset plata.

ANNE MARIE & ARNOLD BØRUD
«Han skal komme over oss.»

Lumi LU 201778, LUC 301272

Anne Marie og Arnold Børud synger her sammen en rekke kjente lovsanger og allsanger. Disse er ikledd et meget enkelt og passende arrangement. Derfor vil denne platen passe alle generasjoner og vil sikkert være til stor velsignelse for mange. Anne Marie har en meget bra stemme som sammen med Arnolds klinger tett og fint. Hun er jo også med i den kjente gruppen Mini-Tvers som Arnold leder.

Produsent og arrangør er Arnold Børud, og arbeidet er som vanlig meget godt gjort.

Borgermesteren i Jerusalem, Teddy Kollek, har avduket navnplakaten foran Den Internasjonale Kristne Ambassade i Israels hovedstad.

Den internasjonale kristne ambassade i Jerusalem

Pionerens medarbeider Leif A. Wellerop var i Jerusalem på denne tiden og deltok i høytidelighetene ved ambassade-åpningen.

Troende kristne fra forskjellige land og med forskjellige bakgrunn, desillusjonert grunnet det sviktende mot hos de offisielle kirkesamfunn og svakheten vist av deres nasjoner, føler at tiden nå er inne til å tale ut klart på vegne av Israel.

Ved den første internasjonale feiring av «Fest of Tabernacles» i Jerusalem følte man behov for å stå åpent frem for Israel og bekjenne vår tro på Gud og Hans løfter i Bibelen for fremtiden til Hans eget folk og Hans land.

Til høyre: Ca. 1.000 kristne fra mange land var samlet til bønn og lovsang utenfor Knesset. Åndsfulle dansere uttrykte sin lovsang på en særpreget måte.

Under: Ved parken Gan Sakar like ved Knesset ble alle nasjonens flagg heist og lovsangen tonet til Herrens pris. På plakaten i bakgrunnen står «Israel is not alone» (Israel er ikke alene).

Man talte på vegne av millioner kristne over hele verden, som føler at Jerusalem skal forbli den udelte hovedstad i Israel og at byen skal leve i fred i landet som Gud har lovet som en evig gave.

I denne avgjørende tiden i Israels historie åpnet man derfor Den Internasjonale Kristne Ambassade i Jerusalem som et tydelig tegn på at vi står sammen med Israel i landets ensomme kamp.

Den 30. september samlet ca. 1.000 kristne fra mange forskjellige land seg foran Knesset til bønn og lovsang. Derfra gikk man til en park nær nasjonalforsamlingen og holdt en konsert med kristen lovsang for så å samles for ambassadebygningen hvor Jerusalems borgermester Teddy Kollek foretok den høytidelige åpning.

Nasjonenes flagg ble plantet foran ambassaden, og fru til redaktør Arthus Berg i Dagen foretok den høytidelige handling på vegne av kristenfolket i Norge.

Borgermester Kollek uttrykte at opprettelsen av den internasjonale kristne ambassade oppveier alle skuffelsene ved at de forskjellige nasjoners ambassader flyttet ut av Jerusalem. Det var nasjonene som flyttet ut — dere representerer befolkningen, sa Kollek. Han betegnet seremonien som en av de mest bevegede han hadde vært med på, og betegnet åpningen av ambassaden som en av de viktigste høydepunkter i moderne Jerusalems historie.

Større for Jesus

På et besøk i Israel for kort tid siden oppsøkte vi flere kristne forkynnere med tilknytning til Norden. De kunne alle fortelle om en ny og interessant utvikling i Israel hvor interessen for

Bildet: Utvalgt fra Rembrandt's 'Jesus helbreder syk

åpenhet i Israel!

Kristus er stigende og forståelsen mellom kristne og jøder øker. Her bringer vi noen ferske inntrykk fra den åndelige situasjon i dagens Israel.

For en tid siden ble Israel sparket ut av FN's kultur-organisasjon, UNESCO. Grunnen var de utgravningene som nå foregår ved sydlige bymur av Jerusalem (!?) En av hovedtalerne på samme organisasjons årsmøte var PLO lederen Arafat. Av dette lukter det bare en ting: «olje». Og «olje-våpnet» som idag tvinger nasjon etter nasjon til å vende Israel ryggen har ledet landet inn i de største vanskeligheter. Den økonomiske boikott og politiske isolasjon legger et stadig økende trykk på dagens Israel. Inflasjonen er den høyeste i verden, prisene går opp nesten 150 % i året. Jødene føler både desperasjon og fortvilelse innfor dette press mot deres eksistens fra de nyrike og mektige oljelandene, som med sine veldige økonomiske styrke nå mer og mer styrer verdenspolitikken imot Israel.

Messias-forventning

Vi håper Messias kommer snart, Israel trenger han nå», sa en vanlig jødisk borger til oss. Det er representativt for mange bønner og forhåpninger blant jødefolket. Da Jerusalem formelt ble gjort til Israels hovedstad, raste arberverdenen. Etter press flyttet de få nasjoner som hadde ambassader i Jerusalem, ut av byen. Det vakte derfor stor oppmerksomhet og glede i byen da kristenfolk fra hele ver-

Rolf Erik Janøy

den kom for å åpne «En kristenfolkets ambassade» i byen. Dette ble gjort i høst under «Løvsalenes høytid» (Succot - 5. Mos. 16,13-15). Denne høytid har vært feiret av jødefolket i tusener av år, men i år kom for første gang 1000 kristne til Jerusalem for å feire høytiden sammen med jødene for å vi-

se sin solidaritet med jødene i en kritisk tid. Denne begivenhet fikk stort oppsalg i pressen og er et godt eksempel på hvordan jødene forstår at kristenfolket rundt hele verden elsker og ber for Israel og jødefolket. President Yitzhak Navon hilste de kristne og sa bl.a.: «Deres nærvær har gitt oss en stor trøst.»

«Borgermester Teddy Kollek var dypt grepet under sermoneien,» skrev «Jerusa-

Utenfor klagemuren samler mange jøder seg hver sabbat. Her bærer man en «Tora-rull» som er et skrin som inneholder Mosebøkene. Når en jødisk gutt blir 15 år, kan han for første gang lese i synagogen fra denne bokrullen. Det er som en jødernes konformasjons-høytid. Gutten som skal lese, bærer selv rullen ut.

lem Post». «Det er bare ett Jerusalem — vårt og deres». Denne ambassade vil ikke ha noen politisk funksjon, men vil være en ambassade i dyp bibelsk salemparaden hvor de vinket til de justenfolket og Israel. De kristne fikk også æren av å delta i den årlige Jerusalem paraden hvor de vinket til de jublene jøder med sine flagg og banner som erklærte deres kjærlighet til Israel. Når man kjenner litt til den avstand det har vært mellom jøder og kristne, forstår en hva en slik begivenhet betyr.

Bønn- og faste-konferanse

Da vi var nede i Jerusalem i november, fikk vi være med på en «Bønn- og faste»-konferanse som Jashil Choi hadde sammenkalt til. Hun er kjent som Yonggi Cho's nærmeste medarbeider og for sin forkynnelse omkring bønn. Kristne fra mange kanter var kommet for å være med, og det var en veldig opplevelse å se alle disse bedende og åndsfulle kristne tene og hvilken lovsang og tilbedelse! Vi fikk en samtale med fru Choi etene og hvilken lovsang og tilbedelse. Vi fikk en samtale med fru Choi etter møte. Hun fortalte at hun gjerne vil besøke Norge, om mulig høsten 81. Hun hadde hørt meget om det norske folk. Vi spurte om hvorfor hun hadde sammenkalt til en slik bønne-konferanse?

— Jeg føler at vi lever i endetiden, og Gud har lagt to ting på mitt hjerte: Kinns evangelisering og fred for Israel. Siden jeg også har kjent at bønn og faste er meget viktig i vår tid så ble det klart for meg at jeg ville samle bedende krisne her i Jerusalem.

Hun kunne videre fortelle at det var ca. 350 kristne fra 20 nasjoner som var kommet til konferansen. Ruth Heflin ledet møtene og hadde dyktige medarbeidere som ledet forsamlingen i lovsangskor. Flere av korene hadde Jerusalem med, f.eks.: O, Jerusalem, Jerusalem City of God. Peace within thy gates, Joy within thy streets, Jerusalem, I bless thee.

Om det legger seg til rette, vil vi forsøke å arrangere en tur til konferansen først i nov. 81, slik at flere norske kristne kan få være med om en slik opplevelse. Jeg tror at vi er kommet inn i en tid hvor vi kristne mer og mer skal få bringe Jesus tilbake til jødefolket. Det kan vi bl.a. gjøre ved å vise at vi som ett folk kan dra ned til Israel for å be for land og folk.

Om du begynner å sette av litt hver uke til en Israels-reise, så vil det være mulig for deg å bli med. Vi vil gjøre hva vi kan for at en slik tur blir så rimelig som mulig, samtidig som vi får med oss de viktige steder i det hellige land.

Jashil Choi ber sammen med venner som var samlet til «Bønn og faste» konferansen i Jerusalem. Hun talte mektig om å legge bekymringene på Herren og stole på han.

**«Jødene er bortstøtt av kirke-
nene, men tiltrukke
av Jesus.»**

Under «Bønn og faste»-konferansen som Jashil Choi arrangerte i Jerusalem, var det en mektig lovsangens og tilbedelsens ånd utgytt. Her ser vi deltagere i konferansen som danser for Herrens åsvn. På plattformen ser vi bl.a. fru Choi og Ruth Heflin. Sammen med de

Frelst i Jerusalem

Vi besøkte også de elskelige norske venner, Solveig og Anker Kaarby, som i ca. 30 år har levet for jødefolkets frelse. Kaarby fortalte om hvordan Gud hadde ledet dem opp gjennom årene. De har nå en grei, liten bolig i Jerusalem med møte-lokale i kjelleren. Kaarby's understreket at de opplevelse for dem å se den mottagelse gens Israel. Det hadde vært en stor opplevelse for de å se den mottagelse de kristne hadde fått da de åpnet sin ambassade i Jerusalem. De viste også andre artikler fra «Jerusalem Post» som viste en ny og positiv holdning overfor kristne. En av dem som var med på turen fikk gi sitt liv til Gud i et samvære hos Kaarby's. Så Guds Ånd virker en i dag over denne forunderlige byen.

Moshe Ben Shmuel kunne gi oss de samme inntrykk. De siste 2 år har man hatt en utvikling mot stadig større åpenhet for det kristne budskap i presse og kringkasting i Israel. De virker også blant arabere, og flere har kommet med blant disse i Ramala og Tiberias.

Jødisk evangelist

Da vi besøkte Birgitta Yavari som bor i kunstnerkvarter nær «King David»-hotellet, kunne hun fortelle at hennes mann, Lior Ilan, som er en kristen jøde, nå er utsendt som den første evangelist fra den kristne ambassaden i Jerusalem. Med anbefaling

fra ambassaden dro de til USA for å virke en tid blant de millioner av jøder som bor der. Birgitta har bodd over 7 år i Betania og Jerusalem. Også hun kunne stadfeste at de hadde merket en større åpenhet for det kristne budskap. Det nye testamentet er trykket opp på hebraisk, og hun har illustrert forsiden (eller baksiden, som det blir i en hebraisk bok). Hun har nettopp gjort ferdig en bok med tekst og tegninger fra Israel som hun kaller «Min Messias». Boken vil også bli spredt i Israel.

Tidens tegn

Per Faye Hansen møtte vi i Haifa. Han kjenner den åndelige utviklingen i landet som få andre. Om utviklingen den siste tid forteller han: — Da vi kom hit for 40 år siden, var jødene helt imot de kristne. De som vet hva jødene har lidd på grunn av «kristne» opp gjennom historien, kan forstå hvorfor de følte det slik. Tyskland var av jødene kjent som eni «kristen» nasjon, og alle vet hvordan de behandlet jøder. I de senere år har mange oppdaget at Jesus ikke var slik som de trodde. De er bortstøtt av kirken som har forfulgt dem, men de er tiltrukket av Jesus. Enkelte jøder arbeider nå for å få Jesus «tilbake» til sitt folk. NT studeres ivrig og anerkjennes som en meget god historisk kilde. Mange tegn tyder i dag på at jødene er i ferd med å få ny innsikt om Jesus. Dette er et nytt tegn på Jesu nære komme.

— Hva med kristen misjon blant jøder?

— Jødene trenger profeter mer enn misjonærer, profeter som kan peke på Guds ord for dem. Jeg tror ikke vi skal forsøke å få jøder inn i våre kirkesamfunn, for det skiller dem fra sitt folk på en meget drastisk måte. Jøder som har blitt kristne, har ofte blandet seg med andre folkeslag, og dette ser jødene på som noe galt utfra Guds ord. Alle ortodokse jøder venter på Messias. Det er en sentral trosartikkel. I dagens Israel er det mange naturlige forutsetninger for en slik forventning. Jeg tror at det kan bli synagoger hvor man får lov å tro på Jesus. Kanskje vil det bli synagoger som har mange av de jødiske skikker, men har Jesus i sentrum.

— Hva mener du er tidens største tegn på Jesu gjenkomst?

— Israels samling og gjenopprettelse er tidens største tegn.

I Jerusalem møtte vi bl.a. Birgitta Yavari som her står sammen med sin jødiske mann, Lior Ilan. Hund holder også deres lille sønn, Eliet, som betyr «Min Gud er Gud». De er begge kunstnere, men vd siden av sitt arbeide søker de å vinne jøder for Kristus.

En del av gruppen som var med oss til Israel denne gang. Her er vi samlet nede i den fange-cellen man mener Jesus overnattet i før han ble korsfestet. Søsteren som står bak til venstre, viste oss rundt her. Hun var en av Ruth Heflins medarbeidere og en brennende kristen.

TIL ISRAEL VÅREN 1981

Midt Østen i profetisk lys:
14.-28. mars. Reiseleder er
KJELL HALTORP

Med Ham til Golgata:
11.-25. april. (Påsken). Rei-
se leder er IVER HØY og
LEIF A. WELLEROP.

Landet der stenene taler:
28. mai-11. juni. (Pinse) Reise-
leder er LEIF JACOBSEN.

Kontakt:

DOVELAND REISEBYRÅ
4630 Søgne
Telf.: (042) 50 707

KONTAKTER I JERUSALEM

For dem som planlegger tur til Israel kan det være berikende å kontakte noen av dem som virker for evangeliet i Jerusalem. Etter avtale kan disse holde møter sammen med et reise-selskap. Ta vare på disse adr.:

Miriam og Moshe Ben Shmuel, Box 4014, Jerusalem. Telf.: (02)41 31 25.
Solveig og Anker Kaarby, Box 1065, Jerusalem. Telf.: (02)63 71 06.
Birgitta Yavari-Ilan, Tura, St. 30, Yemin Moshe, Jerusalem. Telf.: (02) 24 38 77.

• • •

I Jerusalem, rett ved Golgata og Jesu grav og Damaskus-porten, ligger en forretning som heter NORGE. Den eies av et ektepar hvor mannen er araber og hustruen fra Norge. Dette er et sted hvor man trygt kan handle til en rimelig pris. Da ungår man ubehagligheter med at man betaler for meget for uekte varer etc. og har ingen språkproblemer.
NORGE, Solomon St. (Gaten går rett utenfor Damaskusporten) (02) 28 97 59.

• • •

For de som forstår engelsk, er det faste «Pinse-møter» som holdes i den kirken som er bygget der hvor Peter fornektet Jesus. (St. Peter in Galllicantu) Miss Ruth Heflin leder denne virksomheten. Adr. er:
Ruth Heflin, 13 Ragheb Nashashibi, Sheikh Jarrah, Jerusalem (02) 28 39 64.

• • •

Per Faye Hansen's adr. er: Box 1305, Haifa. Telf. (04) 52 14 22.

De har også kontor i Jerusalem, Hatzlira st. 26 og i Ashdod, Box 324.

Inntrykk fra Det hellige land

Vi ba tre av dem som var med på turen til Israel gi videre noen personlige inntrykk i all enkelhet.

Hvilken tur!

O, hvilken tur det ble, en tur vi vil minnes for resten av livet! Det var en opplevelse å være ved Golgata hvor han led og døde for oss, og ved graven hvor han oppstod i herlighet. Vi måtte takke og prise han. Betagende var det også å vandre i Nazareth hvor Jesus hadde vokst opp. Vi fikk bese landet fra nord til syd. Om kvelden hadde vi bibelstudier under Rolf Erik Janøys kyndige ledelse. Vi fikk svar på mange spørsmål, og det rådet en trygg kjærlighetens ånd blant reisedeltagerne. Etter å ha sett den herlige stad Jerusalem, forstår vi hvorfor jødene i århundre har hilst hverandre med «Neste år i Jerusalem».

*Christian Jensen
København*

Christian Jensen er over 80 år og var med på alle turer og utflukter som den sprekste ungdom. Han var eneste danske på turen og tilhører menigheten i «Elim», København. Her står han i Kapernaums ruiner.

Alle mine barn har sett Israel

Jeg har vært i Israel 3 ganger tidligere. Mine to eldste sønner har vært her to ganger før. Jeg har også to andre barn som jeg har hatt med ned tidligere. Av mine 5 barn var det bare min yngste datter som ikke har vært her nede, så jeg dro ned med henne for at hun skulle få se det landet som jeg er så glad i. Etter hvert begynner jeg å bli mer kjent og får enda mer utbytte av turen. Jeg har opplevet noe nytt hver gang. At ting jeg særlig husker denne gangen, var turen vi hadde på Jerusalems bymurer, det herlige lovsangsmøte hvor Jashil Choi talte, og den fine bønnestunden vi fikk ha inne i Jesu grav. Min datter syntes det var stort å få besøke disse kjære steder og kjære gjennom Judea, Samaria og Galilea. Når vi ser det vakre landskapet, kan vi godt forstå at Jesus ofte vandret der. Vi kjørte også på et område der turister sjelden er. Vi var på Golan, langs grensen mellom Syria og Jordan, og vi kjørte gjennom Samaria. Så selv om jeg har vært her før, fikk vi oppleve meget jeg aldri før hadde vært med på. Fellesskapet har vært fantastisk takket være vår reiseleder, Rolf E. Janøy. Vi ble glad i hverandre og våre kjære jø-

Ingrid Ekre er en ivrig Israel-venn. Selv om hun er enke, har hun latt sine 5 barn komme ned til Israel. Her står hun med sin datter på det stedet hvor katolikkene mener Golgata lå.

diske venner som var med oss rundt i landet som sjåfør og guide.

Ingrid Ekre

Smeltet sammen

Jeg har hatt en fantastisk opplevelse. Den deilige varmen, blomsterfloraen i landskapet, folkelivet og byen Jerusalem, alt var en opplevelse som ikke kan uttrykkes i ord. Det å gå i Bibelens land og der hvor Jesus har gått, det må oppleves. For meg vil Jerusalem også ha en helt spesiell betydning. Det var der jeg fikk overgi meg til Jesus. Ved graven så kalte han meg.

Turene rundt om i landet til Betlehem, på Genesareth-sjøen til Masadefestningen eller de varme kilder ved Dødehavet er noe som må prøves, det er vanskelig å beskrive. Vi fikk også merke de prøvelser både jøder og arabere lever under p.g.a. kriger som har vært. Vi har det godt i Norge som slipper slike spenninger.

Vi ha hatt en fantastisk tur og er blitt smeltet sammen nesten som en familie. Den israelske guide og sjåfør ble våre gode venner, og det var tungt å skilles fra dem. Vi reiste hjem glade over en helt vellykket tur og tar med oss de mange opplevelser og minner fra disse dager i «Det hellige land».

Laila

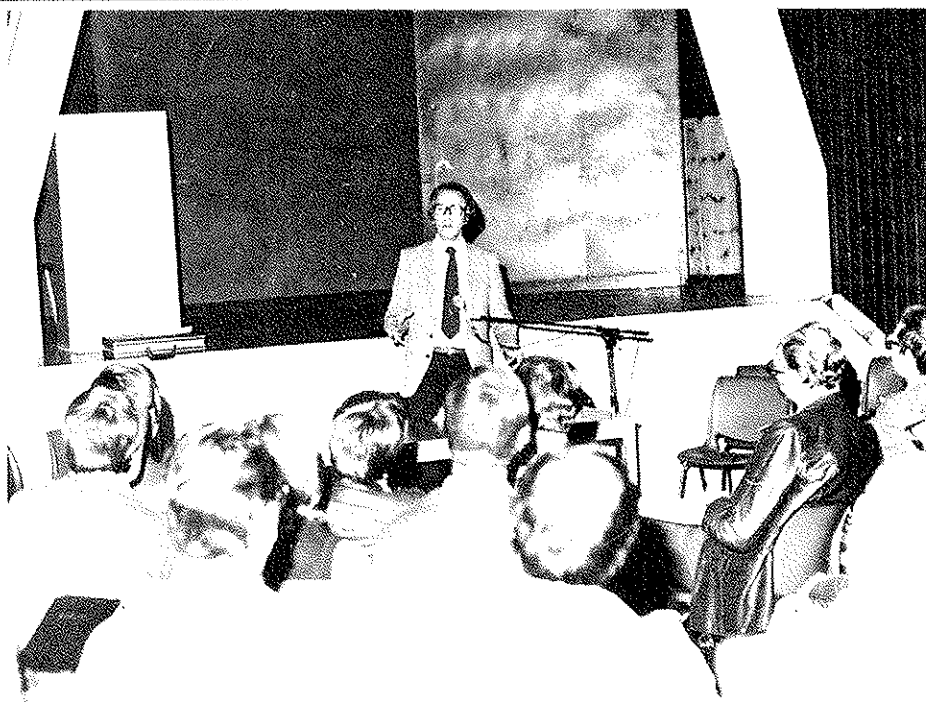

Laila Skutevoll står her som nr. 2 fra venstre sammen med andre deltagere på Israels-turen. De står inne i oppstandelseskirken ved Golgata-alteret. Laila fikk oppleve et personlig møte med Jesus i Jerusalem.

Svein Nilsson på lederkonferanse i Arendal:

«Korset skaper Kristus-liv i oss»

Samlingen for forkynnere og lokalmenighetsledere i Arendal høsten-80 ble en rik opplevelse. Oppslutningen fra forkynnere fra praktisk talt alle større kirkesamfunn i Norge viste behovet for slike samlinger for menighetsledere på uformell basis på tvers av alle kirkegrenser. Samlingene var preget av Sven Nilssons gedigne bibelundervisning. Særlig tok han fram de grunnleggende sannheter for brukbarhet for Gud: At selvlivet får dø så Kristus kan leve i oss. Gjennom forkynelse, innvielse og forbønn fikk

Sven Nilsson underviser menighetsledere. Hans budskap var grunnleggende sannheter til fornyelse og brukbarhet for Gud.

samlingen i Arendal bety ny inspirasjon for mange og oppmuntring til å forvente fornyelse over hele Guds menighet i dag. Dynamis kassett har alle opptakene fra denne konferansen slik at alle interesserte nå kan høre disse sentrale og viktige budskap. Særlig vil vi anbefale kassett-bok nr. III som har 8 sentrale

kassetter med budskap som burde høres over hele vårt land i dagens situasjon. Det ble uttrykt ønske fra mange hold om at det også høsten 81 må bli en slik samling. Det er gode muligheter for at det vil skje, og flere brødre vil komme sammen med tanke på å legge opp en ny «åndelig lederkonferanse».

Tilbedelse, lovsang og forbønn preget samlingene på «Åndelig lederkonferanse» i Arendal. Det var forfriskende og fornyende å dele bønnesamfunnet med menighetsledere på tvers av ulike kirkesamfunn.

Å LEVE I MENIGHETEN

Tekst: Sven Nilsson

Sven Nilsson fortsetter her sitt bibelstudium om «Å leve i menigheten». Denne artikkelserien vil hjelpe oss til bedre å forstå hva menighetsliv er ment å være i følge Guds ord. Studer derfor denne aktuelle undervisning.

At de kristne kom inn i et virkelig og praktisk fellesskap med hver andre var en vesentlig side av frelsen. Syndenes forlatelse og gjenfødselen er i sannhet en personlig og individuell erfaring, men frelsen fører til et liv i fellesskap, å være «hverandres lemmer», og «å la oss føye sammen til et åndelig hus».

De helliges samfunn

Det er en ulykke at «brødesamfunnet» i så høy grad har gått tapt i våre kristne forsamlinger. Med det mener jeg ikke at det alminnelige fellesskapet ikke kan være bra kristne mennesker imellom. Men det strekker seg ofte ikke lenger enn til et sosialt opplevelsesfellesskap i alminnelig gudstjenestesammenheng. I beste fall kan det bli et arbeidsfellesskap i «virksomheten», men da er det virksomheten som blir det primære, og ikke omsorgen for hverandre. Jeg tror at Herren har noe mye mer å by oss. Et liv der vi med barnets selvfølgelige rett hører hjemme i et søskenfellesskap, et fellesskap der vi «vasker hverandres føtter», «bærer hverandres byrder», deler dagliglivets bekymringer og gleder og oppbygger hverandre i troen. I den teksten som vi har hatt som utgangspunkt for studiet av hva det vil si å leve i menigheten, står det også at disiplene «holdt fast ved brødsbrytelsen», (Ap.gj. 2:42). «Brødsbrytelsen» står i bestemt form og måtte mene noe som var et begrep for disiplene. Det råder vel ingen tvil om at det med det ordet menes det vi kaller «Herrens måltid» eller «nattverd».

«Brødsbrytelsen» — måltid med Jesu venner

Vi finner uttrykket igjen litt lenger fremme i kapitlet, v. 46: «... og brøt brødet hjemme, nøt sin mat med fryd og hjertets enfold og lovet Gud.» Vi vet fra andre kilder at de første kristne feiret Herrens nattverd hver dag. Lenge var det vanlig å samles til Herrens måltid minst hver søndag — Herrens dag.

Ettersom disiplene «hadde alt felles», var det selvsagt at de også spiste sammen. De kjøpte den mat de trengte, fra midler av menighetens fellesskapskasse. Herrens måltid ble på denne måten en del av det vanlige måltidfellesskapet. At dette ikke bare var et spontant uttrykk for det kristne fellesskapet i Jerusalem, fremgår indirekte av Paulus' undervisning i 1. Kor. 11, 20-34.

Etter hvert endret måltidet karakter. Det som i begynnelsen var et naturlig uttrykk for de kristnes felles økonomi og sosiale ansvar for hverandre, gikk over til å bli en mer symbolsk handling. Men skikken med «agape», kjærlighetsmåltid, og nattverd som en enhet, fortsatte i lang tid og finnes ennå i visse kristne tradisjoner.

Ingen kulthandling

Vi skal ikke gi oss inn på forklaringer til den utvikling som ledet frem til den oppfatning at nattverden var en kulthandling som bare innvidde prester kunne utføre. For oss er det nok å konstatere at nattverden i urkristendommen var en like selvfølge-

lig og naturlig del av det kristne fellesskapet som vitnesbyrdet og forkynnelsen. Nattverden var jo også ordet om forsoningen og Kristi fullbrakte verk uttrykt i en synlig form. At det skulle være noen særskilte innvidde som ledet nattverdsfeiringen, er en helt fremmed tanke for NT. Den tjeneste som «de sju» senere ble valgt til iflg. Ap.gj. 6:1-6, gjaldt den daglige matutdelingen til de ulike husstander som fantes rundt omkring i byen og som fikk sitt underhold fra menighetskassen. Det bilde som trer frem for vårt indre når vi leser de bibelske skriftene, er dette: Noen kristne møtes i en husmenighet eller et husholdningsfellesskap hos en kristen familie. De spiser sammen fordi de lever sammen. De er innforstått med måltidets betydning som et uttrykk for at de er overgitt til hverandre. Deres samvær er et fellesskap med Herren og i Herren. Derfor blir det naturlig at det vanlige måltidet, der man spiser for å bli mett, går ove i måltidet

sammen med Herren — Herrens måltid. Kirker eller særlige forsamlingslokaler hadde man ikke. Alle var prester, og hvem som helst kunne i prinsippet lede nattverdsfeiringen, men det mest vanlige var at husfaren brøt brødet og delte ut kalken.

Så vidt jeg kan forstå, skulle det ikke være noe i veien for at kristne i vår tid skal kunne møtes til nattverd på samme enkle måte. Det viktigste er at man forstår selve betydningen av handlingen. Herrens måltid er et uttrykk for vårt fellesskap med Kristus og alle de andre som deltar i måltidet. «Vi spiser hans legeme og drikker hans blod.» dvs. at vi tar imot Kristus helt og holdent. Dette er nattverden betydning i vårt forhold til Kristus. Men at vi gjør dette i form av et måltid, forteller også noe om vårt forhold til dem som vi spiser sammen med, nemlig at vi står i forbund med alle dem som deltar i måltidet. Hvis vi er innforstått med nattverdens innhold, tror jeg ikke det er noen risiko for at den skal bli forringet fordi den blir mer alminnelig eller om den forekommer i andre sammenheng enn i våre kirke-lokaler. Det er større risiko at nattverdens innhold tynnes ut i store offisielle sammenhenger, der fremfor alt relasjonene mellom nattverdsdeltagerne blir meget uklare.

«Bønnene» — å komme sammen i Jesu navn

Den fjerde hjørnesteinen i et kristent menighetsliv er «bønnene». Det må bety at dette var noe konstituerende for selve menighetslivet. Hva menes da med å holde fast ved «bønnene»? Bønnene tilsvarer nærmest det vi skal kalle menighetens sammenkomster eller gudstjenester.

I helligdommen og i hjemmet

Å være sammen innfor Herren, det var å samles i bønn. Slike «bønner» ble delvis holdt til bestemte tider i helligdommen (Ap.gj. 3:1), delvis som sammenkomster i de forskjellige hjem (Ap.gj. 2:46). I templet og synagogene hadde disse «bønner» en viss liturgisk utforming, men «hjemme lovet man Gud med hjertets fryd og enfold.» At det skjedde «i hjertets enfold», betyr vel nærmest at det var en helhjertet tilbedelse, uten noen faste liturgiske former. Ettersom de kristne snart ble utstøtt av templet og synagogene, ble sammenkomstene i hjemmene den naturlige gudstjenesteformen for menigheten i lang tid. Det er mulig at man anvendte gudstjenesten i synagogen som et forbilde ved visse «bønner» også i hjemmene, men «bønnene», dvs. sammenkomstene

karakter, tilsvarte oftest beskrivelsen i 1. Kor. 14:26.

Noe å meddele

«Når dere kommer sammen, så har hver av dere en salme eller en lære eller en åpenbaring eller en tunge eller en tydning: la alt skje til oppbyggelse!»

«Men bli fylt av Ånden, så dere taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige viser, og synger og leker for Herren i deres hjerter, og alltid sier Gud og Faderen takk for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn, og underordner hverandre i Kristi frykt». (Ef. 5:18-21). Bønnene var altså de kristnes sammenkomster innfor Herren. — Hvilke gudstjenester!

I sammenligning med dette er våre gudstjenester bleke, symbolske rester av et overflødig liv der alt kunne hende. Visstnok kan mye av det som skjer i våre dagers gudstjenester, bli levende, om det virkelig får sitt innhold ut ifra vårt forhold til Herren. Men det verste er at det kan fungere allikevel, fordi vi behersker det hele som programform.

«Bønnene» var til for menighetens oppbyggelse. De var kjennetegnet av lovsang og glede innfor Herrens ansikt. I den grad de var misjonerende, kom dette som en frukt av hva «de ulærde» opplevde av Herrens nærvær i de kristnes tilbedelse.

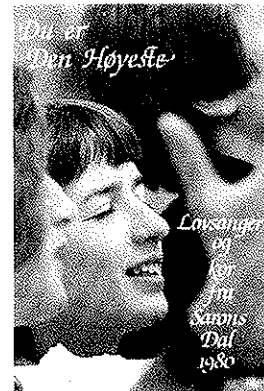
Evangeliseringen ble tatt hånd om av alle kristne i hverdagslivet. Gudstjenester og sammenkomster var ingen «virksomhet», det var uttrykk for et liv i Den Hellige Ånd.

«Bønnene» er også idag selve livsnerven i menigheten. Uten at vi kommer sammen innfor Herren, kan vi aldri bygges opp som Kristi legeme. Men for at sammenkomstene skal få en slik betydning, må vi komme sammen under former der det finnes forutsetning for at man gjensidig kan både motta og gi. De store gudstjenester bør være anledninger for tilbedelse, lovsang og undervisning. Men ved siden av bør man også ha et husmenighetsfellesskap der alle gavene kan komme til sin rett. Først da kan hele legemet «oppbygges i kjærlighet ved hvert bånd som han gir, og vokse sin vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet, alt etter den virksomhet som er tilmålt hver især.» (Ef. 4:16.)

Å leve og fungere i menigheten må innebære at vi holder fast ved «bønnene», dvs. at jeg benytter meg av anledninger til å være sammen med andre kristne innfor Herren. Om jeg forsømmer dette, og det ikke lenger er så viktig for meg, da har jeg «oppgitt mitt menighetsfellesskap». Da kan jeg ikke lenger snakke om at jeg lever og fungerer i menigheten.

Sangkassett fra Sarons Dal

»DU ER DEN HØYESTE»
Lovsanger og kor fra
SARONS DAL 1980.

SH 1025 — PRIS KR. 45,—

Vennligst send:

Ant:

..... eks. SH 1025 »Du er den høyeste»

..... eks. gratis bok/kassetliste.

Navn:.....

Adr.:.....

Postnr.:.....Poststed:.....

Sendes LOGOS FORLAG, 4480 KVINESDAL.

SIVIL-ARBEIDER

Vi vil gjerne komme i kontakt med en som skal ut i siv.arb. og som vil gjøre tjeneste i kristen virksomhet. Kontakt snarest:

Rolf Erik Janøy
Olavsgt. 9 A
3190 HORTEN
Tlf.: 033/44 726

BØNNEGRUPPER SE HER!

For fire år siden ble det satt i gangen en bønnegruppe i Larvik på tverrkirkelig basis. Vi samles i Metodistkirken hver lørdag kl. 10.30. Vi kjenner nød for land og folk og vil være med å be konkret om viktige ting som skjer. Derfor vil vi gjerne dele bønne-emner med andre bønnegrupper rundt om i landet. Der hvor to eller tre og flere kommer sammen for å be, så send oss navn og adresse så vil vi skrive å fortelle dere mer. Vår adresse er:

Magne Madsen
Minnehallvn. 19 A
3290 STAVERN

Den Hellige Ånds gave

Et fast rituale

Det første århundrede etter apostlene har gitt oss svært få skrifter som vi kan bruke som kilder. Senere blir det flere, inntil vi på 400-tallet får en uoverskuelig mengde kristne skrifter.

Hva forteller disse skriftene oss om vårt emne? De forteller oss at håndspåleggelse etter dåpen var et fast rituale. Biskop Kyprian på 250-tallet skriver f.eks. følgende: «De som er døpt i menigheten, blir brakt til menighetens ledere, og ved våre bønner og ved håndspåleggelse mottar de Den Hellige And.» Håndspåleggelsen skjedde altså etter dåpen, og hensikten med den var at de dømte skulle motta Ånden. Videre legger vi merke til at det var menighetens ledere som ba og la hendene på dem.

Hos en Hippolyt finner vi beskrevet et dåpsrituale som antagelig var det vanlige i Rom tidlig på 200-tallet. Under dåpen skal den som døpes først forsake Satan. Så skal han bekjenne at han tror på Faderen, Sønnen og Den Hellige And hvorpå han døpes. Deretter skal den enkelte tørke seg og stille seg og så komme sammen med menigheten. Der er biskopen til stede, og han legger hendene på de dømte og ber for dem at de skal bli fylt med Den Hellige And. Først når det er skjedd, betraktes de som fullverdige medlemmer av menigheten.

Den samme forbindelse mellom dåp og åndsmeddelelse finner vi i et skrift av Tertullian som heter «Om dåpen». Han forfattet dette skriftet ca. år 200. Her sier han at «troen oppnår at syndene blir vasket bort». Dette skjer i dåpsbadet. Om åndsmeddelelsen sier han: «Den Hellige And gis oss ikke i vannet, men i vannet blir vi rensset og gjort rede for Den Hellige And.» Det var altså meningen at Ånden skulle mottas etter dåpsbadet. Han skriver: «Deretter blir hånden lagt på den dømte, påkallende og inviterende Den Hellige And.» Tertullian forteller oss altså at Den Hellige And skulle mottas ved håndspåleggelse etter dåpen. Men legg merke til at dette skriver han om midt inne i det skriftet som heter «Om dåpen». Han så altså på dette som en del av dåpen.

Vi finner dette mønsteret med dåp og påfølgende håndspåleggelse i hele oldkirken. Sent på 300-tallet skriver Hieronymus: «Vet du ikke at håndspåleggelsen etter dåpen og så påkallelsen av Den Hellige And er menighetens skikk? Vil du ha bevis fra Skriften? Du

Artikkel 2
Av Helge Storseth

I den første artikkel så vi at den Hellige Ånds gave i urmenigheten var nært knyttet til det å bli en kristen og ble mottatt i forbindelse med dåpen. Hebreerbrevet som er skrevet sent i urkristendommen, gir oss vink om at håndspåleggelse var en naturlig del av dåpen. Denne håndspåleggelsen er utvilsomt av samme karakter som den vi finner i Apgj. 19, 1—6. Håndspåleggelse blir der brukt som et middel og en hjelp til å motta Åndens gave etter dåpen.

Hvor ble det av denne håndspåleggelsen senere? Det skjedde en meget interessant utvikling, som vi skal se på nå.

kan finne det i Apostlenes Gjerninger. Og selv om det ikke berodde på Skriftens autoritet, ville hele verdens enighet i denne sak ha samme vekt som et påbud.»

Ikke konkrete erfaringer

Selv om Hieronymus her henviser til Skriften, er det et beklagelig faktum at det likevel var en stor forskjell på urmenigheten og den senere oldkirke i denne sak. Som vi så i forrige artikkel, var det ikke håndspåleggelsen som sto i sentrum for oppmerksomheten i den første menighet. Det interessante spørsmål var ikke: Har du mottatt håndspåleggelsen? Men: Har du mottatt Den Hellige And? Og med Den Hellige And mente man noe konkret. Det var ikke det ytre ritual som var det avgjørende. Senere i oldkirken derimot ble det en sterk diskusjon omkring nettopp det ytre ritual. Det var på 250-tallet. Kirken ble da nærmest delt i to leirer, og i den striden var biskopenes håndspåleggelse etter dåpen ett av de viktigste spørsmål. Man sloss så fillene føk om hvorvidt den og den biskops håndspåleggelse var gyldig el-

ler ikke. Utover i oldkirken historie blir det samtidig mer og mer sparsomt med signaler om at Den Hellige And var med og virket. Augustin skriver: «Når vi legger hendene på de dømte nå, mottar de ikke lenger Den Hellige And på en slik måte at de taler med alle nasjoners tunges.» Og når det gjelder den striden på 250-tallet som jeg nevnte, så ville jo den være fullstendig meningsløs dersom de hadde sett hvem som fikk Ånden. Da Peter og Johannes var i Samaria, var det intet rom for diskusjon om deres håndspåleggelse var «gyldig». For Simon så at Ånden ble gitt ved deres håndspåleggelse. Senere ble altså dette et høytidelig ritual samtidig som de konkrete erfaringer svant hen.

Konfirmasjonen

Dette at håndspåleggelsen var forbeholdt biskopen, førte til en pussig utvikling. Før vi går nærmere inn på det, skal jeg nevne at det var først og fremst i den vestlige del av kirken at håndspåleggelsen var forbeholdt biskopen. I den østlige del (altså i øst-romerriket) var det den som dømte som foretok håndspåleggelsen, enten

han var biskop eller presbyter. Men i vestromerriket, der håndspåleggelsen var forbeholdt biskopen, førte dette til at håndspåleggelsen måtte utstå inntil biskopen kom. Biskopen bodde jo oftest i byen, og hvis dåpen skjedde ute på landet, kunne det gå lang tid før biskopen kom på en runde. Håndspåleggelsen skjedde derfor ofte helt adskilt fra dåpen. Derfor ble håndspåleggelsen mer og mer betraktet som en selvstendig handling, og man begynte å omtale den som et eget «sakrament». Etter hvert begynte man å kalle det for «**konfirmasjon**». Den katolske kirkes konfirmasjon er altså en utvikling av den håndspåleggelsen etter dåpen som skulle gi Den Hellige Ånd.

Dette forholdet var man seg bevisst så sent som på 1400-tallet. Da utstedte paven nemlig en bulle, en læreuttalelse om de forskjellige sakramenters innhold. Om konfirmasjonen heter det her at «**i den gis Ånden likesom til disiplene på pinsedag.**»

Da Luther gjenoppdaget evangeliet om rettferdiggjørelse ved tro alene, vilde han renske bort alt som minnet om

menneskelige gjerninger og strev. Av sakramentene var det kun dåpen og nattverden han mente vitnet frelse av nåde. Alle andre sakramenter feide han vekk, deriblant også konfirmasjonen. 200 år senere trakk peitistene konfirmasjonen fram igjen, men nå ville de gi den et nytt innhold. Den skulle være opplæring i troen. Da konfirmasjonen ble gjeninnført i Norge på 1700-tallet, fikk den derfor preg av å være katekismeopplæring.

I den gresk-ortodokse kirke har det ikke utviklet seg til noe skille mellom dåp og håndspåleggelse. Der er det fremdeles slik at når noen er døpt, skjer håndspåleggelsen umiddelbart etterpå (kombinert med salving). Også i Den norske kirke er der en håndspåleggelse etter dåpen, men den har preg av å være en generell forbønn og blir ikke forstått som en åndsmeddelende handling.

Hva årsaken er til at den håndspåleggelse som skulle gi Ånden var forbeholdt biskopen å utføre, er det ingen som har funnet et klart svar på. Men det som er viktig å merke seg, er at ri-

tualet kom i den grad i sentrum for oppmerksomheten. I det Nye Testamente derimot er «ritualet» lite omtalt. Der er det istedet **virkingen** folk merket seg. Men dersom den påtagelige virkning uteble, er det igrunnen natur-

Nye elveleier

Men med dette er ikke alt sagt. For samtidig med den styrkningsprosessen som er beskrevet ovenfor, finner vi spredt rundt omkring grupper og bevegelser som opplever virkninger av Ånden i spesiell forstand. Vi vet ikke så veldig mye om de forskjellige bevegelsene, men vi vet nok til å kunne si at når de gamle elveleiene ble for trange, fant den Hellige Ånd seg nye løp.

For eksempel oppsto det et slikt løp omkring 100 år etter apostlene. Det var en bevegelse som er blitt kalt «montanismen» — en vekkelsesbevegelse som var preget av sterk forventning om Jesu gjenkomst, profeti og tungetale. Av den offisielle kirke ble den ikke akseptert. Men den bærer et sterkt godkjenningstempel i dette at Tertullian, som ellers regnes som en av de sterkeste forsvarene for den kristne tro i oldkirken, gikk over til montanismen.

En bevegelse med et litt annet preg ble kalt «messalianerne». Det betyr de bedende, og det sier kanskje noe. Den oppsto litt senere i oldkirken. Dette var en mer stille bevegelse som fløt frem innenfor den offisielle kirke, men også her finner vi at nådegavene var i funksjon. (I mange kirkehistorier er denne bevegelsen ikke nevnt i det hele tatt.)

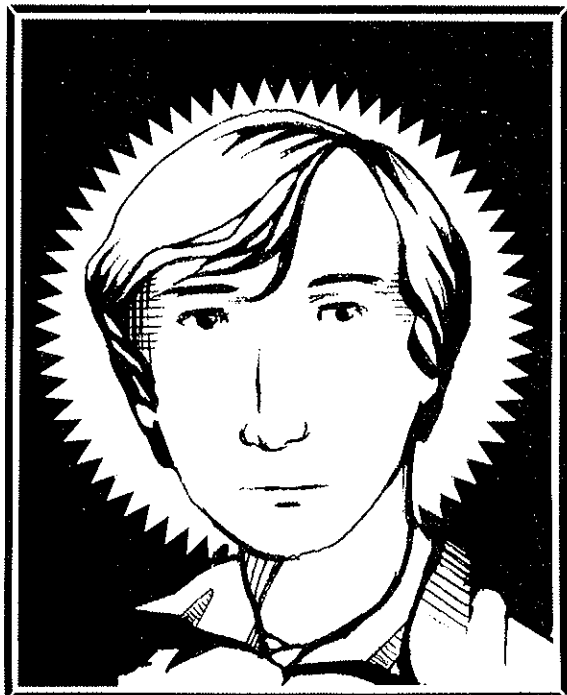
Helt frem til vår tid finner vi slike bevegelser, kjente og mindre kjente. Gang på gang har det brutt frem vekkelingsstrømninger som vi med bibelen i hånd må erkjenne er virket av den Hellige Ånd. Men parallelt med dette, ser vi hvordan den etablerte kirke gang på gang har tatt avstand fra, eller endog forfulgt disse bevegelser.

Gud søker mennesker

Hvis vi skal forsøke å tolke det som har skjedd, må konklusjonen bli at Gud ikke er **møt** det ene system og **for** det andre. Han er ikke motstander av det etablerte. Han er ikke venn av det etablerte. Han er venn av **mennesker**, og han søker dem, enten de befinner seg innenfor eller utenfor en «offisiell kirke». Kirkehistorien viser oss at Ånden har fortsatt å blåse dit han vil. Allerede apostlene opplevde at Ånden falt på mennesker uavhengig og på tvers av deres «system» (Apgj. 10,45). Men om Ånden enn ikke følger menneskelige systemer, følger han alltid Guds ord.

Vi skal i neste artikkel forsøke å samle trådene og derigjennom få kastet lys over dagens situasjon.

«Allerede apostlene opplevde at Ånden falt på mennesker uavhengig og på tvers av deres «systemer». Også i dag kan vi se «merket» på mennesker som eier Åndens lys i sitt indre.»

Å være tilskuer.

Når de fleste av oss tenker på den virkning fjernsynet har, legger vi bare vekt på det innholdet programmene har. Vi føler at noen programmer er verdifulle fordi det på en tilfredsstillende måte underholder, informerer eller tvinger oss til å tenke. Vi synes andre program er skadelige fordi de underholder oss med sex og krim, og de gir oss bare halve sannheter eller bedøver vårt sinn med banale konkurranser/såpeopera/komedier.

Innholdet i programmet er selvfølgelig en viktig side, men vi bør stille oss selv et helt nødvendig spørsmål: Hva er resultatet av bare å se på TV? Hva som først og fremst skulle oppta oss er ikke hva vi ser, men at vi ser.

Om vi ser en dokumentarfilm fra det offentlige liv eller en reprise av «Familien Flint», så sitter vi med vår oppmerksomhet mot bilde og lyd som kommer fra en elektronisk kasse. Uansett hva som går for seg i våre hoder, så er vi engasjert i samme slags oppførsel. Hva er resultatet av å se på TV? Hva er det folk ikke gjør i tre eller fire timer for dagen mens de ser på TV? Hva går det på bekostning av, og hva er konsekvensene av dette?

Den viktigste aktivitet som TV går utover, er kontakten familiemedlemmene og besøkende venner skulle ha med hverandre:

— Foreldre finner at det er lettere å la TV-en roe ned barna enn å ta seg av kranlingen mellom dem eller å ta seg tid til å rettlede dem. Fjernsynet gjør det på den måten lettere å passe barna ved at de voksne og barna kommer mindre i kontakt med hverandre.

— Ektefeller kan ta TV bli erstatning for samtale seg imellom. Mens kveldens program er på unngår de presset ved å måtte snakke sammen.

— Venner og slektninger besøker hverandre sjeldnere, og om TV er på under visitten, snakker de mindre med hverandre.

Disse konsekvenser har blitt dokumentert ettersom TV har blitt mer og mer vanlig både i USA og i andre land. De forverrer to andre tendenser som virker nedbrytende på kristent familieliv og barneoppdragelse.

For det første har familielivet blitt svekket ved at familiebånd som går utover de nærmeste omgivelser, har blitt redusert, og ved tilbakegangen for den naturlige omgang mellom dem som bor i mindre byer, nabolag og de som tilhører samme kirke. Det moderne samfunn overlater atomalderens familier til alene å ta seg av sine vanskeligheter.

For det andre har hjemmet blitt berøvet mange av sine tidligere funksjoner. Forbindelsen med jordbruk, håndverk og handel har opphørt; familiens rolle i utdanning, behandling av syke

Av Kevin Perotta

TILSKUER -mens livet passerer

Familielivet stagnerer mens vi ser på skjermen og lever oss inn i andres ergrelser og gleder.

Vi trenger å tenke grundig over hvilken innflytelse TV har i hjemmet. Selvfølgelig har vi viet stor oppmerksomhet på visse sider ved fjernsynet, volden f.eks. Mange kristne har tatt til motmele mot alt blodet som blir vist i TV.

Men dette er en begrenset kritikk. Det er å sile av myggen mens man svelger kamelen. Først gir vi TV-en en dominerende plass i hjemmet vårt, og så protesterer vi mot en av de ubehagelige vaner den fører med seg.

Dette innebærer at om vi kunne redusere fjernsynets vold til et akseptabelt nivå, kunne vi lene oss trygt tilbake og tillate mediet å trenge seg inn. Tror vi virkelig dette er riktig?

Fjernsynet har blitt et medlem av vår familie. Men når kristne tenker på familieliv og barneoppdragelse, har de vanligvis lite å si om TV-ens plass. Her og der kanskje der er en forsiktig hentydning. F.eks. gir mange forfattere av kristne og andre bøker om dette emnet inntrykk av at fjernsynet ikke spiller noen større rolle i familielivet enn et abonnement på et blad eller barnas medlemskap i en speidertropp.

Vi burde ta et skritt tilbake og få et bredere perspektiv på fjernsynets innflytelse. Vold i programmene er et relativt lite problem. Mye viktigere er den måten fjernsynet preger familielivet og barneoppdragelsen på og dens innflytelse på holdninger og innstillinger til tiden vi lever i.

og omsorgen for de eldre er blitt redusert og er mindre et senter for aktivitet enn det var før. På mange måter er det et mindre interessant sted å være.

TV bidrar med sitt til disse tendensene. Det hjelper til å tære vekk tradisjonelle, utadvente familie- og samfunnsbånd og det bidrar til å fjerne hjemlige aktiviteter også på andre områder. Den store mengde av tid som folk tilbringer foran TV-apparatet understreker at den effektivt og i sterk grad forandrer familien.

Å slå av veksten.

Resultatet er spesielt skadelig for barn. De utvikler seg gjennom samværet med voksne, andre barn og verden omkring dem. Alt som hindrer denne forbindelsen i en så omfattende måte som fjernsynet gjør, er en hindring for at barna skal modnes til å bli de menn og kvinner som Gud vil. En forskningspsykolog, Urie Bronfenbrenner, har uttrykt dette nesten poetisk:

«På samme måte som trollmannen i gamle dager, kaster fjernsynet sine trylleformularer ut og fryser fast tale og handling. Den forandrer de levende til tause statuer så lenge fortryllesen varer. Den største faren ved TV-skjermen ligger ikke så mye i det adferdsmønster det skaper — selv om det er farer her — som i den adferden den hindrer: samtalene, leken, familiefestlighetene og diskusjonene som barna lærer fra, og som er med på å forme deres karakter. Å slå på fjernsynet kan være å slå av den prosessen som forandrer barna til å bli voksne.»

Kristne skulle være særlig opptatt av hvordan TV kommer mellom barn og foreldre. Vi har ansvar for å oppdra våre barn til å kjenne Gud, til å bli lik Ham og til å adlyde Hans lover. Vi opplytter de oppgavene best gjennom naturlig samvær — når vi spiser sammen, ved å gå ærend, arbeide rundt huset, leke eller besøke venner. Fjernsynet konkurrerer med denne prosessen av naturlig undervisning. Mens barna ser på TV, mottar de ikke læring fra oss. De får ikke erfaring i å adlyde sine foreldre, være sammen med barn på sin egen alder, hjelpe andre eller andre slike ting.

Foreldre som bevisst eller ubevisst bruker fjernsynet til å trekke seg unna aktiv barneoppdragelse, vil sannsynligvis måtte ta konsekvensene. Barn som ikke blir oppdradd vel, får en sterkere vilje, og blir vanskeligere å ta hånd om for hvert år som passerer. Foreldre som erstatter oppdragelsen med fjernsynet, kan regne med at deres barn vil bli mer opprørske og mindre disiplinerte. Fjernsynet kan være et effektivt narkotikum for udisiplinerte barn; men den forbigående freden som fjernsynet gir, kan ha langtidsvirkninger fordi barna blir mindre føyelige og foreldrene mindre fortrolige i å ta seg av dem. En iakttagger har sagt at fjernsynet brukt som narkotikum, er spesielt skummelt for-

di foreldrene som bruker det, må gi det til noen andre, deres egne barn, for å oppleve den effekten det har.

Hva er det vi etterligner?

Når vi fortsetter med å se på resultatene av innholdet i TV-programmene møter vi en stor mengde undersøkelser om hvilket inntrykk vold i TV gjør. Dette er på ingen måte den viktigste saken når det gjelder programmene, men simpelthen den som er mest diskutert. Undersøkelser har imidlertid ført til bemerkelsesverdige oppdagelser.

En overveldende mengde bevis forteller at en økning i voldspreget oppførsel er et kort og langsiktig resultat av å se en del vold i fjernsynet. Oppdagelsene stadfester noe man kan slå fast med sunn fornuft. Hva vi ser en hel del av, har vi en tendens til å etterligne. En videre stadfestelse av dette kommer fra undersøkelser om det psykologene kaller prososial oppførsel — vennlighet f.eks: Fjernsynsserene har en tendens til å etterligne denne slags oppførsel også.

Dersom dette å se på vold, fører til vold, det å se vennlighet fører til vennlighet, hva er så resultatene av å se de mange ikke-kristne måter å tenke på og handle på som fjernsynet representerer? Hva er for eksempel resultatet av stadig å bli utsatt for den form for opprør og individualisme som fjernsynet henter materialet fra? En forsker, Micael Arlen, beskriver det på denne måten:

«Legg merke til ... hvor mange av de mest suksessrike underholdningsprogrammene det er som spiller på et stadig drama av følgende dyder som synes å være forbundet med det som preger moderne ungdom: en viss kjølig overflate som skjuler en sterkt følelsesladet og vanligvis misforstått natur, og en fremmedgjørelse for den moderne verden («systemet»), som ofte igjen slår ut i åpent opprør. Ungdomsopprør ser i virkeligheten ut til å være den vanligste dyd som TV-

heldene i kommersielle TV-serier har, ulik det opprør man møter i ungdom vanligvis, et opprør som kommer til syne og forsvinner i løpet av en dag, men som er blitt opphøyet på fjernsynet til noe som ligner en kunstnerisk form.»

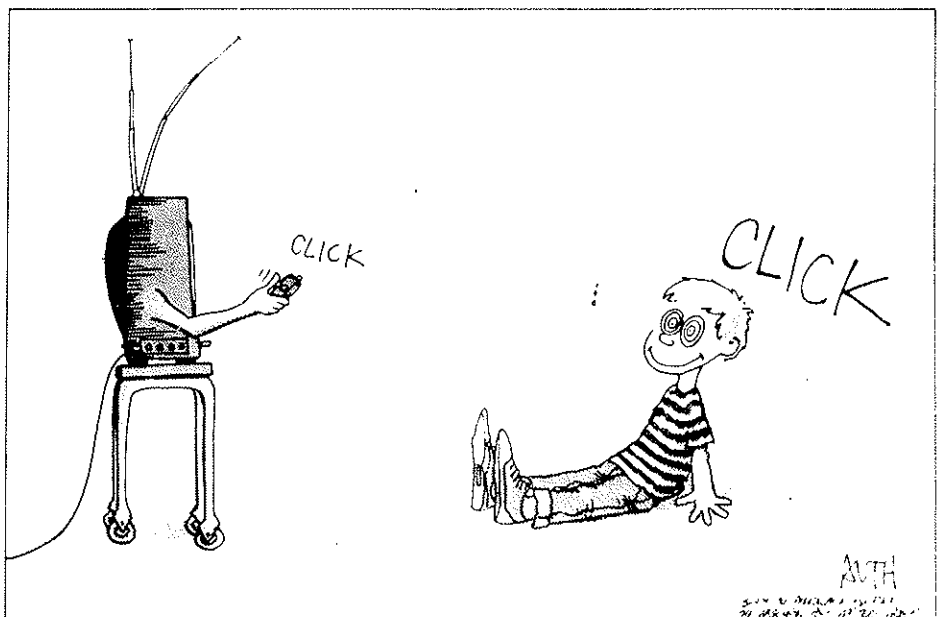
Det virker sansynlig at den måten fjernsynsprogrammene ofte tegner respekt, familieliv og ungdom, har bidratt til slike bemerkelsesverdige forandringer i vårt samfunn som å fjerne dette med å vise ære og respekt, og at det har forkleinet familiebånd og samtidig opphøyet ungdommen.

Å skape perspektiver.

Bak dem vi møter på TV, og bak det de gjør og deres oppførsel, ligger det et syn på livet. Ved sine forskjellige uttrykksformer — teater, film, nyheter, konkurranse og alt det andre — formidler fjernsynet et løslig sammenhengende verdensbilde. Noen måter å tenke på, visse deler av virkeligheten kommer i forgrunnen og blir absolutte; andre blir oversett eller relativisert. Mellom denne sekulære oppfatning som vi møter i fjernsynet og det vi kan kalle en kristen tankegang, er det et stort gap.

Fjernsynet ser, som andre massemedier, på verden uten kristne forbindelseslinjer. Mediaverdenen, som består av faktum og innbilning, betrakter det som er rett og galt i rent menneskelige termer, aldri i lys av Guds autoritet og med hans retningslinjer for hva som skal belønnes og hva som skal straffes. Den definerer frihet i politiske og materielle vendinger, heller enn i form av frihet fra synden og det ondes herredømme. Den insisterer bare på å kjenne den naturlige verden og den ignorerer det overnaturlige.

Den verden vi møter i TV, ser guddommelige inngrep og tro på Gud bare som detaljer i noen menneskers religion, og ikke som fundamentale sider ved det menneskelige liv. På TV er sannhet absolutt bare for dem som

betrakter den som sådan, men troen på menneskelig fremgang, individualisme og demokratiske politiske metoder er skjulte absolutter.

Mange kristne tilbringer mange timer hver uke med å betrakte et slikt syn på verden. Når de tilbringer mye tid med å se på fjernsynet, svekker dette deres evne til å se verden i kristne perspektiver. Fjernsynets effektivitet i å skape perspektiver på verden, er kanskje enda viktigere enn mediets umiddelbare inntrykk på seerens oppførsel og holdninger. Grunnleggende perspektiver for livet fører kanskje ikke til at vi gjør noe spesielt, men de bestemmer hva slags ting vi vil gjøre og hva slags ting vi ikke vil gjøre.

Er sammenstøtet mellom fjernsynets verdensbilde og den kristnes innstilling viktig? Er de kristne preget av mediets perspektiv, eller avslører de det og forkaster det? Det er nærliggende å tro at fjernsynet innfluere kraftig på de kristnes måte å tenke på. Det har blitt påvist at når man ser mye på TV, former det detaljene i folks oppfatning av virkeligheten.

Det springende punkt: Kontroll.

Det er vanskelig å skrive om farene ved fjernsynet uten å høres gammeldags ut. Det springende punkt dreier seg om kontroll. **Kontrollert kan mediet tjene oss. Ukontrollert er det til skade for oss.**

Allfor mange kristne har bare i en liten grad kontroll over fjernsynet, og de er uforberedt på å takle på en forstandig måte de nye landevinninger som kommer innenfor fjernsynsteknologien. Om ikke de kristne behandler fjernsynet på en forstandig måte nå, hva vil de da gjøre når store fjernsynsskjermene sammen med videospillere dominerer deres timer i langt større grad enn idag med muligheten for igjen og igjen å spille program som de ellers ville ha gått glipp av?

I Amerika er politiske aksjoner mot reklameinnslag, fjernsynsselskaper og myndighetene den mest vanlige måten å forsøke å drive kontroll på, slik at det folk ser, blir mest mulig fritt for de verste utslag av vold og sex. Selv om det er mye som kunne sies om en slik måsetning, er spørsmålet hva som ville skjedd om målet ble nådd. De kristne ville fremdeles tilbringe tre eller fire timer hver dag med å se på TV i stedet for å gjøre andre ting. Og fremdeles ville de se for det meste med et ikkekristent syn på virkeligheten.

Kristne ledere burde hjelpe de kristne til å kontrollere fjernsynet til hjemmets beste. Kristne trenger hjelp til å velge hva de skal se, og til å bruke sin tid rett. De trenger å øve opp dømmekraften for hva de skal gjøre med det synet på virkeligheten som de blir servert, og de trenger å få syn for den bibelske familien som setter fjernsynet til side og utvikler andre sider i livet.

Kristen kvardagskultur

Spalte-
redaktør:
**Erling
Thu**

Eikebakken 13
4560 VANSE

Troen og det følsomme sinn

Et par mil nord for Sarons Dal, med utsikt over Gadal, ligger Knibestøl. En liten gard, høyt til værs, i bratt terreng. Her bor kunstmaleren og skribenten Leiv Knibestøl. I aviser har han fortalt åpent om det som har hendt ham i livet: Psykisk sammenbrudd like før medisinerstudiet var fullført. Og deretter 20 år med vandring ut og inn av psykiatriske sykehus. Nå er det kunst som er livet for Knibestøl. Og Gud er med

Jeg sitter foran Leiv Knibestøl i den vesle stua hans og leser. En hel mappe med tettekrevne sider har han lagt i fanget mitt. Bekjennelser — selvutlevering, — — (jeg blir nesten brydd over å lese dette, vi har jo bare kjent hverandre en kort stund). Her fortelles det åpent om isolasjon, lengsel etter en å leve sammen med, om hvordan det føles å være uten nær familie og andre «statusing» å omgi seg med. Hvordan det kjennes å være psykiatrisk pasient: behandlingen og mangelen på behandling, korridorene, tett i hodet, sløvheten, mørket — — ensformigheten..... Det er godt skrevet, men jeg blir trist til sinns. Leser kanskje litt overfladisk og blir videre. — — Her ligger det noen dikt i bunken. Titlene gjør meg interessert: «Frelse», «Korsfestelse», «Fredsfyrsten». Mer og mer interessert og overrasket blir jeg ettersom jeg leser. For en oase midt i et ørkenlandskap! Det må være noe av det beste jeg har lest av moderne kristen poesi!

— Har du skrevet dette? spør jeg.
Et utydelig ja til svar. (Han er selv-

følgelig spent på hva jeg synes, farer det igjennom meg).

— Så du tror altså? våger jeg å spørre, mens respekten stiger for denne mannen som nettopp har vist meg enda en ny side.

— Ja, jeg vil nå si det

Det hadde jeg aldri gjettet. Jeg synes det virker som om disse diktene og andre du har skrevet er gjort av to forskjellige mennesker. Har du noen forklaring?

— Jeg opplever det ikke som noen splittelse selv. Sykehusmiljøet er trist. Det er et autoritært system, og mye virker deprimerende. Mangelen på behandling innenfor institusjonen, og mangelen på behandling utenfor institusjonen også, som kunne gjøre at en slapp å være innenfor. Det er stor forskjell på å være innenfor og utenfor, slår Knibestøl fast og ser opp for å understreke. — Men min mening om kristendom er at den skulle være en kilde til glede. De kristne er for opptatt av å klage. «Denne verdens jammerdal» f.eks. Også i malingen prøver jeg å få frem gleden ved kristendommen. Bruker mye friske, glade farger. Derfor den store forskjellen på de kristne diktene og det andre.

— Hvordan er det å være kristen og ha nerveproblemer?

— En kan bli isolert likevel, selv om en er kristen. Jeg reserverer meg mot det synet at nervøse problemer ikke burde forekomme blant kristne, — et syn som var mer utbredt før. Men en kan også nå være redd for å gå ut blant folk. Redd for å bli sett på som unormal. Jeg har endel konkrete erfaringer, men muligens er det også innbilninger.

— Hvis du skulle prøve å si det så kort som mulig, hva synes du sykdommen har snytt deg for i livet?

— At jeg ikke har fått en fullstendig utdannelse i maling og tegning. Dessuten redusert arbeidsevne. Og mislykkede ekteskap . . .

— I Bibelen leser vi en del om kunstnerne og deres plass blant Israelsfolket. Gud hadde bruk for dem. Har den kristne menigheten, den nytestamentlige menigheten, bruk for kunstnerne?

— Det vil jeg absolutt si. Men menigheten bør godta kunstneren på hans premisser. En kunstner må først og fremst være ærlig mot seg selv. Det er mange fordommer ute og går mot kunst og mot kunstnere.... jeg har møtt endel av det her i bygda.

— Mange Pioneren-lesere tror på guddommelig helbredelse, Tror du Jesus kan og vil helbrede deg?

— Jeg tror at det som står i Bibelen er sant! Jeg tror at helbredelser kan skje i dag også. Men, når det gjelder meg — etter 20 års sykdom tror jeg ikke Gud vil helbrede meg.

Men vi må regne med flere typer helbredelse, ikke bare de spontane.

Helbredelse kan skje i løpet av lengre perioder. Det er også en hjelp fra Gud å kunne klare å akseptere sin sykdom. Hjelpen fra leger synes jeg også en kan regne fra Gud.

— Si meg, hvorfor går du ikke på møter som andre kristne?

— Jeg har nå gått på endel møter! Men det har sammenheng med sykdommen. Jeg må hvile midt på dagen, og legge meg tidlig. Det er også en økonomisk årsak: Jeg har ikke bil, og det er ikke lett å komme seg avsted. Men det er også at jeg er redd for å bli beglodd. «Han har vært på psykiatrisk sykehus». I noen av bedehusmiljøene kjenner jeg meg heller ikke helt hjemme.

— Hvis du skulle få oppfylt ett eller et par, tre ønsker, hva ville du da ønske deg? Vær ærlig og personlig!

— Å bli akseptert som kunstner. Å få et nært forhold til en av det annet kjønn, beregnet på å vare livet ut. Dessuten å få igjen arbeidsevnen min, — men det regner jeg for urealistisk etter alle disse årene.

— Får jeg lov til å legge frem disse ønskene dine for Pionerens lesere til forbønn?

— Ja, det kan du gjerne gjøre! Jeg har bedt selv også, men ikke alt har slått til. Men utviklingen de siste årene har vært god.

— Har du noen råd å komme med til andre kristne med tynnslette nerver eller overfølsomme sinn?

— Først og fremst: vær ikke redd for å snakke om sykdommen, — problemer og erfaringer. En må også prøve å ta kontakt selv. Ofte er jo nettopp kontakt det vanskeligste problemet for psykiatriske pasienter. Prøv å komme inn i miljøer der en kan trives. Og så må en kjempe imot sykdommen: Det er ikke helt umulig å bære en slik sykdom. — En må holde seg borte fra alkohol, — den forverrer alle nervøse plager. — I depresjonsperioder gjelder det å ikke stole på følelser. En kan føle seg helt forlatt av Gud. Men en må stole på det som står i Bibelen. — Det gjelder å ikke falle inn i passivitet. Aktivitet i seg selv har helbredende virkning. — Ta medisinerne hvis legen har forordnet dem. Og ta dem slik legen har bestemt det, ikke mer og ikke mindre. Hvis en har lettere nervøse lidelser, kan en ta opp med legen om det ikke lar seg gjøre å erstatte medikamentene med andre behandlingsformer, samtaler, f.eks. Men ved alvorlige sinnslidelser er medikamenter nødvendig, og da må en følge oppskriften. Det går an å leve med sinnslidelser

*i ditt fellesskap
finner jeg styrke
i ditt blod
er daglig fornyelse
takksigelsens toner
lyder fra mine lepper
mektig er du, Herre
og skjønn, du førstefødte
alt livs opprinnelse
min Skaper og gjenløser
frigjørende er ditt ord
en stav for min fot
en sol for mine øyne
er du, min Herre
la mine hendes verk
tale om deg
og min tunge
prise og ære ditt navn
i all evighet,
min Herre og Konge*

Jesus, mitt alt

av Leiv Knibestøl

*Jesus, kun deg vil jeg prise
du er mitt alt
du er lys for min fot
og lykt for min tanke
er min forstand formørket
er du hos meg i ditt ord
er jeg utstøtt av verden
kommer du meg i møte
du bærer mine byrder
når jeg vakler under åket
av tunge lidelser
er jeg gjemt og glemt
i gledesløse stunder
og verden ikke forstår
svikter ikke du, Herre
du er min tilflukt
når min virkelighet er sprengt
din kjærlighet
overvinne min kulde
du gjenreiser meg
fra mine dype fall
din renhet tilsmusses ikke
av mine urene tanker
Jesus, la meg følge
i dine fotspor
du er all gledes kilde
min forløser fra alt ondt
alle tings opphav og fullender
din nåde er meg nok
Jesus, mitt liv mitt alt*

Løst og frigjort

av Leiv Knibestøl

*Bundet i syndens mørke lenker
gikk jeg på fortapelsens vei
uten fred i mitt hjerte
etter årelang vandring
hvileløst søkende en utløsning
for min pine over
ensomhetens trengsler
gikk mitt sinn till grunne
og jeg vandret på livets bunn
da grep du min hånd, Herre
førte meg ut av villnissets snarer
og ledet meg kjærlig
inn på de rettferdiges vei
et renselsens bad
gav du mitt legeme
og løste meg fra min ferd
mot sinnets selvutsløttelse
min angst vek bort
den dype melankoli svant hen
og gleden fylte mitt bryst
nå løper mine føtter
med raske skritt
for du går foran
og viser vei
mitt hjerte jubler
over samfunn med deg, Herre*

Dette friske portrettet av en ung sambygdning er et av Leiv Knibestøls fineste arbeider som portrettmaler. Produksjonen ellers er stor og omfatter pennetegninger og tusjlaveringer, fargekomposisjoner og landskaper i olje. Knibestøl er medlem av Unge Kunstneres Samfunn og Agder Litteraturlag.

En ny Katarina-konferanse i Stockholm den 19.—21. januar

Tekst: Rune Brännström

Det var i 1977 den første Katarina konferansen ble holdt. Nå, i januar, fire år etter, er det planlagt å holde ytterligere en all-kristen fornyelseskonferanse i Katarina: Det åndelige lederskapet.

Det er Katarinamenigheten som står som innbydere og vertskap til konferansen. Den arbeidsgruppe som denne gangen har forberedt konferansens praktiske opplegg, er det svenske tidskriftet LOGOS, med ekumenisk sammensatt redaksjon og medarbeidere.

Tema — Guds folk! Hvor er vi på vei?

Temaet for det allkristne riksmøtet V-77 i Västerås, var «Et folk på vei». Siden dette har vi nådd å være på vei noen år, og vi har allerede kommet et stykke inn i 80-tallet.

Men hvor er vi egentlig på vei? Har vi noe klart mål for vår vandring? Oppfatter vi hvilke oppgaver Gud har for sitt folk? Beveger vi oss i retning mot dem?

Spørsmål av dette slaget kommer til å bli behandlet i forkynnelse, bibelstudier, samtaler og seminarer under konferansedagene i Katarinakirken.

En viktig konferanse

Kristenheten i Norden står i dag innfor store utfordringer. Det er på mange måter overgangstider og brytninger.

Sven Nilsson, en av konferansens hovedtalere: «Vi befinner oss på et punkt i den åndelige situasjon, der vi må lære oss å slutte med forskjellige ting og åpne oss for nye initiativer som forbereder en vei for en fortsettelse av det som Herren har begynt.»

Og han fortsetter: «Jeg har forventninger til at våre forsamlinger og samfunn skal være forberedte på å motta en forandring på Den Hellige Ånds bevingelser.»

En annen av konferansens hovedtalere, Johannes Facius, mener at «Gud har gitt oss temaet «Guds folk! Hvor er vi på vei?» fordi vi akkurat nå trenger å analysere og komme fram til en forståelse av hva Herren venter seg skal skje med fornyelsen og enheten i Kristi legeme.»

Facius sier også: «Jeg kan se at den første perioden med fornyelse har lagt seg, og at det i en tid har vært et visst vakuum, der man ikke har hatt noen klar veiledning om hvilken vei man skal gå. Dette har også i visse kretser ført med seg en viss skuffelse.»

Jeg ser at det nå har skjedd en ny oppvåkning for vår nasjonale oppgave. I Norden begynner vi å se hvilket ansvar vi egentlig har for våre lands framtid.»

Hedersgjester

Stockholmsbiskopen Lars Carlzon og den anglikanske og internasjonale forkynneren Colin Urquhart

kommer å delta i konferansen, ikke bare som talere, men også som hedersgjester. Biskop emeritus Sven Danell har takket ja til samme innbydelse, men i skrivende stund er det uklart om han kan komme på grunn av sykdom.

Urquhart har vakt oppmerksomhet se senere årene, ikke minst for sitt arbeid i sin egen menighet, som har blitt heit forvandlet gjennom den åndelige fornyelsen. Han er selv forfatter til flere bøker, som til og med har blitt oversatt til svensk, bl.a. «Nytt liv i menigheten». Colin Urquhart har i de senere årene blitt mye brukt av Gud når det gjelder forbønn for de syke og kunnskaps ord. Mange tegn og under har skjedd i hans møter rundt omkring i verden.

Offentlige lovsangsgudstjenester

Dagsprogrammet kommer foruten morgens bibelstudium og spørrestund med bønn og lovsng, til å bestå av seminarier der man inngående kommer til å behandle et emne. Om kveldene blir det offentlige lovsangsgudstjenester. Kerstin Ekholm kommer til å lede lovsangen sammen med en gruppe ungdommer. Colin Urquhart kommer til å stå for hovedforkynnelsen.

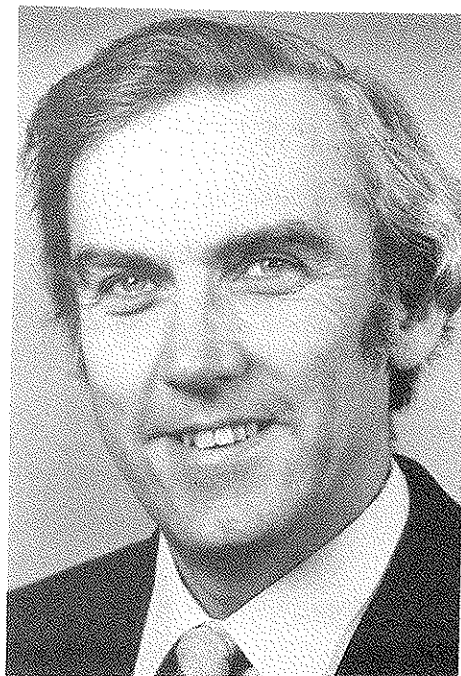
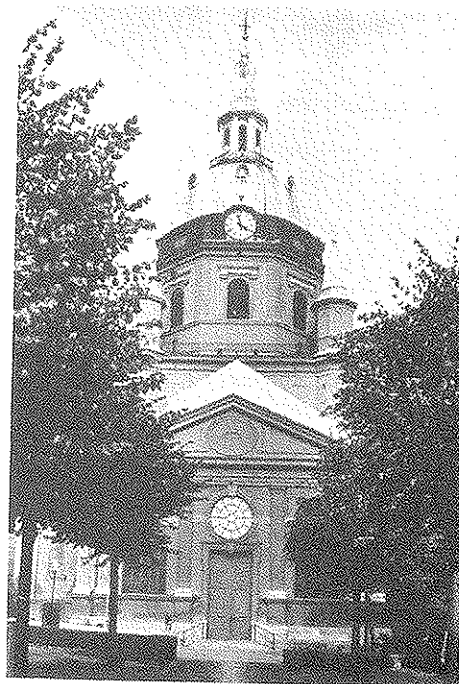
Seminarier

Konferansedeltagerne kommer til å kunne velge mellom 9 forskjellige seminarier, der et emne vil bli inngående behandlet. Disse seminarierne er: 1. Sjelesorgen i menigheten. 2. Å leve i Guds rike. 3. Misjon og evangelisasjon. 4. Kirken som ikke dør. 5. Kristen tro og humanismen. 6. Kirken og de etiske skjebnespørsmålene. 7. De nye lederrollene og oppdagelsen av gavene. 8. Trostanker og menighetsfornyelse. 9. Helbredelse for hele mennesket.

Øverst: Katarina kirken i Stockholm står som innbyder og vertsmenighet for konferansen.

I midten: Colin Urquhart er en av de tre hovedtalere under konferansen. Han er anglikansk prest i England og har sett sin kirke blitt forvandlet gjennom den åndelige fornyelsen. Han har skrevet flere bøker. Han har en spesiell tjeneste når det gjelder kunnskaps ord og forbønn for syke.

Nederst: Pastor Sven Nilsson (sammen med Urquhart og Johannes Facius) er hovedtaler på konferansen for prester, pastorer, celle-ledere, elste, og andre ledere i lokalmenigheter. Nilsson er bl.a. kjent for sin sterke forkynnelse om opprettelsen av menigheten som Kristi legeme.

Medvirkende

Hovedtalere blir Colin Urquhart, Sven Nilsson og Johannes Facius. Øvrige medvirkende blir: Claes-Göran Bergstrand, pastor i Hässelby baptistmenighet, Fredrik Broshé, prest i Brämaregårdens menighet i Göteborg, Rune Brännström, redaktør for tidsskriftet LOGOS, Svenn Danell, biskop emeritus, Bjørn Donobauer, pastor i Aspnäskyrkan, Kerstin Ekholm, husmor med særskilt tjeneste til å lede lovsang, Torbjørn Freij, pastor i Sollentuna baptistmenighet og redaktør i Veckoposten, Uno Friedner, kirkehyrde i Katarina menigheten, Lillemor Hallin, Seminarlærer og virker innen den katolske kirke, Karl Erik Heilberg, pastor i St. Peters kirke, Stockholm, Dagmar Heurlin, Kammaråklagare, Göran Janson, f.t. rektor på Örebro Missionskola, Lars-Erik Lindvall, pastor i Sollentuna pinsemenighet, James Meysenburg, prest i Vår frus katolske menighet i Täby, Harry Månsus, lærer i Betelseminariet, Peringe Pihlström, leder for fellesskap i Tullinge, Kjell Sjöberg, pastor i Aspnäskyrkan, Stanley Sjøberg, pastor i Citykyrkan, Bror Spetz, pastor i Södermalskyrkan og Bo Wetteus, pastor i Aneby baptistmenighet.

«Inspirasjonskonferanse»

Stanley Sjøberg, som også kommer å medvirke i konferansen, mener at det er viktig med slike konferanser. «Vi behøver jo inspirasjon gang på gang.» Han sier også: «Colin Urquhart har jo vitnet mye om helbredelsestjeneste i mindre grupper. Det budskapet tror jeg kommer å skape ideal for en sunn utvikling av de åndelige nådegavenes tjeneste.»

Katarina-konferansen innbyder alle som står i noen ansvarsstilling i det kristne fellesskapet — Prester, pastorer, frelsesoffiserer, ansvarlige i bønnegrupper, eldste, diakoner og ungdomsledere. Andre som også har ansvar i Guds verk er også velkomne til å delta i konferansen.

For videre informasjon, påmeldelse eller bestilling av konferansefolder, kontakt: Tidsskriftet LOGOS, Sörbäcksgatan 33, 213 69 Malmö. Tlf. fra Norge: 09546-40-138313.

En mulighetens konferanse

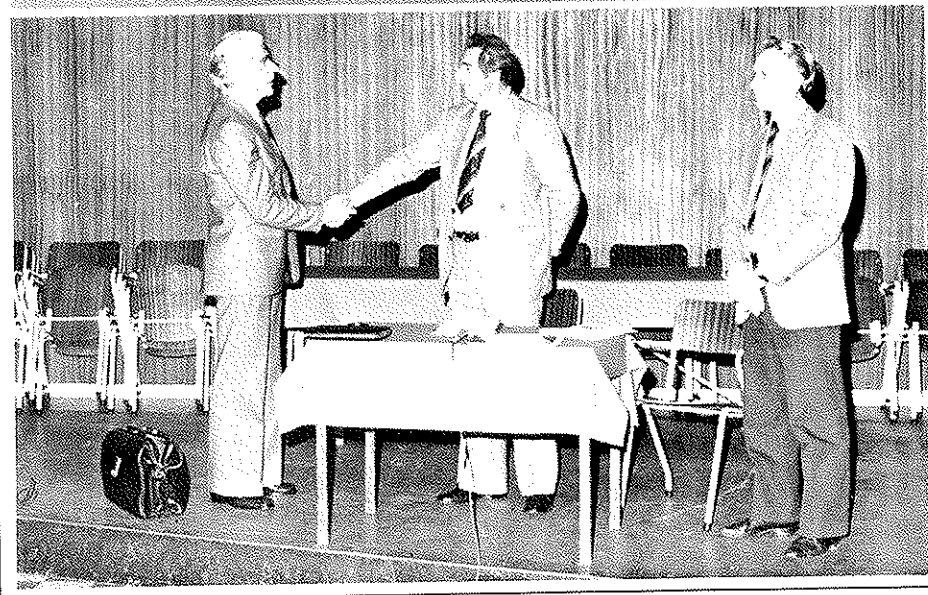
Oppslutningen om «åndelig lederkonferanse» i Arendal beviste at det også i Norge er mange vitner som kjenner trang til å samles på tvers av kirkegrenser, for sammen å søke Herren om hans vilje og vei for sin menighet i dag.

Jeg har tidligere deltatt på en slik «lederkonferanse» i Sverige, og det gav rikt utbytte. Jeg vil derfor gi deg som er forkynner eller menighetsleder, et «tips» om denne konferansen i Sverige. Har du mulighet til å være med (obs. det er mandag, tirsdag og onsdag 19.—21 jan. 81) vil du få et rikt utbytte. Ta gjerne med deg nære medarbeidere i den virksomhet du står i. En biltur til Stockholm fra Østlandsområdet, er ikke så lang, og deler man på utgiftene, blir det heller ikke dyrt. Tar du med sengklær, vil det sikkert ordne seg med overnatting. Red.

Samling om EUROPAMISJONEN

Europas åndelige nød er en av de største utfordringer til kristenfolket i dag. Pinsevennene ønsker å styrke arbeidet for Europas frelse.

Stadig flere får øynene opp for at et av de største og viktigste misjonsfelt i verden i dag er Europa. Dette er ingen ny oppdagelse for norske pinsevenner som i mange år har drevet en meget aktiv Europa-misjon. Norske Pinsevenners Europamisjon ble startet etter initiativ fra evangelist Aril Edvardsen som på sine reiser ble vekket for Europas åndelige nød. Første formann var forst. Tore Rem. Etter flere års trofast innsats tok forst. Tom Erlandsen over den krevende formannsposten i NPE. (Norske Pinsevenners Europamisjon) Erlandsen har skjøttet denne oppgaven i ca. 10 år. I denne tiden har han drevet en meget offensiv aktivitet for å styrke evangeliseringen av Europa og brakt NPE med i en rekke prosjekter for Europas evangelisering. Han har en rekke ganger besøkt kontinentet og knyttet kontakter over hele Europa. P.g.a. situasjonen i pinsebevegelsen, har NPE de siste årene vært svekket ved at flere menigheter ikke sluttet aktivt opp om dens virksomhet. Det er derfor gledelig å kunne melde at som resultat av et initiativ fra eidsterådet i Filadelfia, Drammen, har det lyktes å få en bred samling om NPE. Bl.a. har Filadelfia, Oslo, og «Salem», Sandefjord, gått inn med representanter i arbeidsutvalget. Etter at de første skritt i denne samling om NPE var fullført, fant Erlandsen tiden inne til å be om avløsning. Tross sterke henstillinger om å fortsette, stod Tom Erlandsen fast på sin beslutning om å få avløsning. Han er nettopp trått inn som forstander i Betel, Trondheim, og føler at dette arbeidet vil kreve ham fullt ut. Det utvidede arbeidsutvalget har valgt Odd Ravndal (forstander i Filadelfia, Drammen) som ny formann, som viseformann etter Johannes Gulbrandsen overtar nå Hans Myrvold (Filadelfia, Oslo) og kasserer ble Harry Kvale, Berøa, Oslo. På bilde ser vi forst. Morgan Kornmo på vegne av NPE's arbeidsutvalg gi Tom Erlandsen en varm takk for hans uselviske innsats for NPE gjennom mange år. Erlandsen uttrykte glede over samling om NPE og over å ha fått avløsning. «Men jeg er ikke løst fra nøden over vår største misjonsmark.» Nøden i dagens Europa kaller som aldri før til samlet innsats!

de åndelige gaver

Artikkel 3

— KRAFTGAVENE

«Alt dette virker den ene og samme Ånd idet han utdeler til hver især etter som han vil». Dette er Guds plan for hvordan de åndelige gaver skal virke i menigheten. Menigheten skal være som et instrument som Gud kan åpenbare seg igjennom med sin kraft. Vi skal nå se nærmere på kraftgavene — de som gjør noe. «For Guds rike består ikke i ord, men i kraft».

I 1. Kor. 12,4 står det: «Det er forskjell på nådegaver, men Ånden er den samme». Underforstått her er at ingen gaver er «mine» gaver. Det er Guds Ånd som virker det frem i meg. Selv om noen av de gaver Gud har betrodd meg har sammenheng med mine naturgaver, så er det Ånden som har helliget dem, forstrøket dem, og satt meg til å fungere i Kristi Legeme med denne spesielle gaven. Derfor er det bare de kristne som har åndelige gaver, for bare de har Ånden.

Ingen kan heller bruke gavene etter eget forgodtbefinnende, men bare etter som Ånden leder. Dette er spesielt viktig med denne gruppen nådegaver som omtales i 1. Kor. 12:7-11 — Åndens åpenbarelse.

Nådegavene kan fungere som enkeltstående tilfeller — «kraftige virkninger» (1. Kor. 12,6) eller man kan motta det i rikelig mål som en tjeneste (1. Kor. 12,5).

Tro

Gjennom denne nådegaven gir Den Hellige Ånd overnaturlig visshet i spesielle situasjoner. Det er en tro som virker under. Du ber, og mottar fra Gud en overnaturlig visshet om at din bønn er hørt.

I Ap.gj. 20:9-12 leser vi om Paulus som talte så Eutykus sovnet og falt ut av vinduet. Gud ga Paulus troens visshet om at gutten skulle overleve. Troens gave er ofte et resultat av at du i bønnen har kommet frem til visshet. «Be deg igjennom til visshet du får».

Alle kristne har et visst mål av tro, derfor kalles vi i Bibelen for «de troende». Alt Gud gir oss mottas ved tro. Men denne gaven kommer som et pluss, et tillegg av overnaturlig visshet i spesielle situasjoner.

Nådegaver til å helbrede

Helbredelse er nøkkelen til evangelisering. Se bare hva som skjedd i Samaria da Filip kom

og forkynte Kristus for dem. Forkynnelsen ble akkompagnert av helbredelser, tegn og under. Det står at de hørte og så de tegn Filip gjorde. Store skarer omvendte seg til Jesus som et resultat av dette. Slik skal det også være i dag. Når mennesker ser at Jesus er i virksomhet gjennom helbredelser, skapes det tro når Ordet forkynnes til frelse.

Det står en flertallsform ved denne nådegaven — nådegaver til å helbrede. Det er mulig at det kan være ulike nådegaver til forskjellige slags sykdommer.

Det er viktig å legge merke til at en helbredelse er noe annet enn et mirakel. Når det skjer et helbredelsesmirakel, finner helbredelsen sted momentant. Når det er en vanlig helbredelse som finner sted, skjer det ofte gjennom en helbredelsesprosess. Noen ganger da Jesus ba for syke ble de momentant friske. Andre ganger ble de gradvis bedre. Se. Joh. 4,50-52, Mrk. 8,22-25 og 2. Kong. 20,4-7.

Det er som om den Hellige Ånd «speeder opp» den naturlige helbredelsesprosessen slik at det skjer raskere enn vanlig.

Det er i slike tilfeller det er viktig at man har tro til Gud og at man ikke mister motet. Det står om Abraham at han uten å miste motet så på sitt lege-
me idet han ga Gud æren.

Når symptomene kanskje kommer tilbake etter helbredelsen, er det viktig å holde fast ved løftet.

Kraft til å gjøre undergjerninger

Et mirakel er et inngrep i naturens vanlige orden. Når denne nådegaven er i virksomhet, er det Guds undergjørende kraft ved den Hellige Ånd som griper inn.

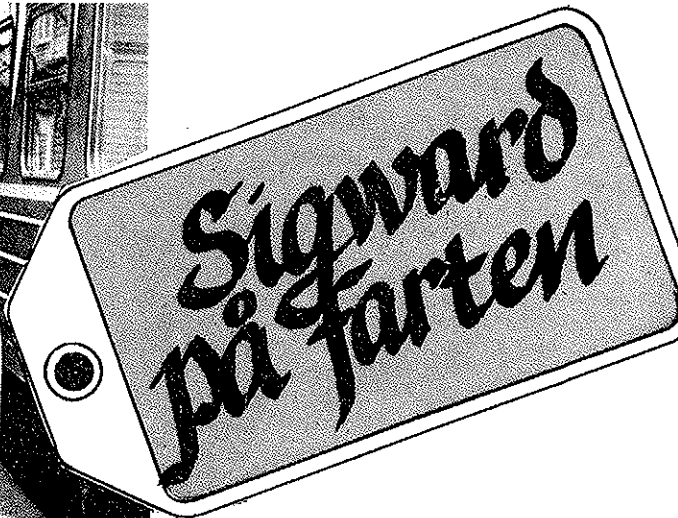
Hensikten med miraklet er å skape ærefrykt for Gud. Hans navn skal bli opphøyet og stort. Tenk på hva som skjedde da Gud gjorde under i Egypt.

Se også i Ap.gj. 5:12-14 hvor det står at tegn og under fant sted ved apostlene hender, og at menn og kvinner i hopetail ble vunnet for evangeliet.

Jeg vil nevne fem måter denne nådegaven kan fungere på. Det er mulig at det finnes flere.

1. Helbredelsesunder. Momentane helbredelser.
2. Utdrivelse av onde ånder.
3. Oppvekke døde.
4. Formidle Åndens dåp ved håndspåleggelse. Peter og Johannes hadde denne gaven. Se Ap.gj. 8:18f. Paulus hadde den også.
5. Usedvanlige gjerninger. F.eks at vann blir til vin, å gå på vannet, når skyggen av Peter faller på syke og de blir helbredet, at solen sto stille etc.

Gud er undrenes Gud, og Han vil åpenbare sin kraft gjennom sin menighet.

Visjon om misjonen

Å leve med Gud er spennende. Dette opplever man kanskje sterkere om man, som jeg, er ny på veien. Ennå er jeg jo bare et spebarn i Guds rike. En ny skapning på 3½ år. I vårt jordiske liv ville vel ingen ha drømt om å sette et barn i arbeid for seg. Men i det riket som er annerledes, der jeg nå lever og tjener, der fungerer tydeligvis alt omvendt.

Det er ikke mange dager i året som Gud lar meg være uvirksom. Selv når jeg hviler, er Han der med sin varme stemme og taler sine veiledende og kjærlighetsfulle ord. Jeg har virkelig fått oppleve at Gud er en høyst personlig Gud. Selv om hans ord gjennom Bibelen taler likt til oss alle, taler han gjennom Den Hellige Ånd høyst personlig til oss langs den veien vi går. Gud er nyhetenes Gud, overraskelsesenes Gud. Når jeg minst aner det, får jeg «Dagens nyheter».

Tilbake fra USA

Jeg har i disse dager nettopp kommet tilbake fra en nesten månedslang tjenestereise for min Konge på vest-kysten av USA. Med på reisen hadde jeg denne gang min evige livskamerat Mai-Gun. Det er ikke ofte jeg har lyktes å dra henne fra hjemmets arne i min tjeneste for Jesus. Barna og ansvaret for hjemmet låser henne for det meste til vår lille villa i Limhamn utenfor Malmø. Men denne gangen hadde Gud en finger med i spillet på en forunderlig måte.

Nettopp dette for det meste å må-

te reise alene uten fellesskapet med hustru og familie, har vært mitt største åk. Satan har visst å utnyttet situasjonen. Ikke bare gjennom fristelser, men også ved at denne onde ånd har drevet oss ektefeller fra hverandre. Å kunne tjene Gud i en slik tilstand er vanskelig.

Men Jesus hadde denne gangen en plan som vi ikke visste om. Den siste uken i USA blokkerte Han alle møter for meg. Samme hva jeg forsøkte, så ville det ikke lykkes.

Sant å si, så hadde jeg ikke hatt en eneste fridag på over tre måneder innen vi reiste til USA. Jeg hadde akseptert alle forklaringene til eldre pastorer om at det var Gud absolutte vilje at jeg skulle komme akkurat til deres menighet på den tid som innbydelsen gjaldt. Jeg hadde til og med gått imot Guds befaling om hviledagen i min iver etter å tjene Gud. Så fikk jeg en profeti som kort og godt lød slik: «Sigvard, Gud unner deg minst en fridag i uka —, men det gjør ikke Satan!»

Så kom forklaringen. Tre forskjellige Herrens profeter hadde samme

Kjell Haltorp er også med i «misjons-teamet». Han har vært til oppmuntring og hjelp for mange venner i vårt eget land, nå skal hans spesielle inspirasjons-tjeneste også komme til gode på misjonsfeltene.

budskap. Den siste weekenden skulle vi melde oss på en ekteskapsseminar, som hette **Enjoy in Mariage**. Det ble ledet av et ektepar som var utvalgt av Gud til denne guddommelige gave, nemlig å hjelpe og lede sviktende ekteskap på rett vei.

Uten å spørre oss, hadde våre søsken meldt oss inn på det hotell hvor seminaret skulle holdes. Det var forresten samme hotell der president Nixon hadde sitt «sommer-hvite hus» utenfor Los Angeles.

Jeg må bekjenne at både jeg og min hustru Mai-Gun var skeptiske. Hvor mange ganger i livet hadde vi ikke blitt konfrontert med «ekteskapsformidlere» og vise menn innen denne bransjen. Alt sammen med bare timelige resultater. Men der skjedde det noe. **PRIS SKJE GUD!**

Jeg fikk en ny frue med meg hjem, og spørsmålet er vel om ikke hun også fikk en ny mann på kjøpet.

Gud viste meg tydelig og klart at jeg hadde feilprioritert alt til den grad at jeg åpnet døren for Satans angrep, uten selv å forstå hvor og hvorfor.

Jeg tjente jo Gud hele tiden med et inderlig ønske om å være så effektiv som mulig, da mange andre syntes bare å prate og sove, uten at noe virkelig ble gjort.

Her viste Gud meg at min første og virkelige oppgave var å gi min hustru all den kjærlighet og tid som hun behøvde. Så kom barna på andre plass. Så skulle Gud gi meg den tid jeg behøvde til å tjene Ham!

Nå blir det en nokså smertefull oppgave å takke nei til de nesten hundre innbydelser som jeg har i min notisbok, men Gud har sin vei. Han elsker hele vår familie!

Jeg fikk fra flere forskjellige hold beskjed fra Herren om at Han hadde noe enda større og viktigere for meg nå. Selv undret jeg meg om ikke profetene og min indre røst overdrev. Men det hele har nå vokst fram til full klarhet, og Gud har talt til meg

på alle tenkelige og utenkelige måter.

Det behov Gud vil dekke, er følgende:

Herren vil sende ut hjelp til våre misjonærer

Gud har vist meg, at de misjonærer som fra starten reiste ut, brennende i sin ånd og i sitt kall, ikke alltid har opplevet at det er blitt slik som de hadde tenkt seg. Mange av dem lever under de mest prøvsomme omstendigheter. Ikke så få av dem har det dessuten veldig vanskelig rent økonomisk. Et forhold som blokkerer dem i det uvurderlige arbeidet som Gud har satt dem til å utføre for Hans rike. Når de en sjelden gang får besøk fra sine hjemmemenigheter, kan det oppfattes som en «kontroll» av virksomheten.

Hvordan har pengene blitt anvendt ue på misjonsfeltet?

Hvordan har resultatene blitt i forhold til de andre misjonærenes arbeid?

Ja, så står de der uten å våge å fortelle åpent hvordan de har det.

Jeg har heller ikke kunnet unngå å legge merke til at det kan råde en form for «rivalisering» på misjonsfeltene, der det ene samfunnet ikke slipper det andre inn på sine områder. En eksport av den syndige splittelsen som er Satans verste våpen her i våre hjemland. Det er ikke sjeldent at våre misjonærer får oppleve vår vanskelige splittelse her hjemme gjennom brev og referater fra de ulike leire, hvor hver og en forfekter sine ideer og tanker.

Nå vil Gud gjøre noe helt nytt

Grunnordet finner vi i Esaias 43:18-19: «Tenk ikke på det som hendte før, akt ikke på det som engang var! Nå skaper jeg noe nytt. Det spirer allerede fram. Merker dere det ikke? Ja, jeg legger vei i ødemarken og stier i ørkenen.»

Slik blir min egen nye tjeneste for vår mektige Gud. Herren vil at jeg skal sette sammen grupper av levende åndelige fakler. Herrens betrodde, pastorer, predikanter, sangere, musikere, leger og sykehuspersonell, i grupper på ca. 15 stykker.

Så skal vi dra ut på det ene misjonsfeltet etter det andre og **støtte misjonærer i alle leire!** Vi vil holde møter og be fram våre kjempende søsken til full fornyelse, tro og glede i sitt arbeide. Fra sted til sted vil vi være med og hjelpe etter behov, ikke minst økonomisk og legemlig.

Når vi kommer på vår vei, så har vi sangkrefter å tjene dem med, førsteklases forsterkere og høyttaleranlegg etc. Legene og sykepersonalet gir råd og tar seg av den lokalbefolkningens problemer under våre besøk osv.

Men hvordan skal dette finansieres? Gud vet hva Han gjør. Hør her: Den første reisen går ut til fjerne Østen allerede 2. januar! Uten reklame eller anonsing etter hjelp, har Herren rikelig sørget for vår reise. Alt er i minste detalj forberdt både hjemme og der ute av Ham som har kontroll over alt sitt verk!

I vår kasse har vi med oss bra med kapital. Fra USA er det på vei sendinger av barneklær, m.m. som møter oss blant annet på Filippinene for å deles ut i katastrofeområdene. Alle møtene er tilrettelagt i både Thailand, Hong Kong og på Filippinene!

Gud har arbeidet med en utrolig presisjon!

Foruten leger og sykepersonale, har Herren sendt med ett blant flere mirakler, vår elskede «storsanger» Arne Martinsen. For ca. 8 mnd. siden var han fylt av sorg og levende død. I dag er han oppreist fra sin rullestol av vår mektige Gud som han så helhjertet lovsynger.

Sangevangelisten Thorbjørn Bakksvær blir også med. Dessuten Guds sendebud i Norge i vår tid, Kjell Haltorp, m.fl.

Fra Sverige kommer det med et team som Ånden har ledet i sin nye tjeneste, brennende som fakler innfor den ventende oppgaven. Vi ikke bare tror at vi har en stor misjon å fylle. Vi vet det! Gud har talt tydelig og klart — og vi er nå villige å gå. Når du leser dette, er jeg selv allerede i Kenya, sammen med en bror, for å dele ut tonnevis med melkepulver og velling til de sultende oppe ved Eritreas grense. På vegne av meg selv og teamet som nå skal ut vil jeg be: **STØTT OSS MED DIN FORBØNN!**

Sigvard Wallenberg vil styrke og oppmuntre misjonærer rundt i verden i deres tjeneste. Sammen med andre forkynnere og sangere vil han besøke ulike misjonsfelter rundt om i verden.

Sangeren Arne Martinsen blir med i det første «teamet» som Wallenberg har med seg ut til misjonsfeltet i østen. Dette er en av de første oppdrag Arne Martinsen har siden han i lengre tid har vært lammet etter en bilulykke.

Forsiktig - høyeksplosivt!

Fortvilelse
urettferdig sinne og
bitterhet, kan få sin
utløsning gjennom
tilgivelse.

Soveværelsesdøren smalt i bak meg og jeg kastet meg ned i lenestolen. «Godeste!» fnyste jeg. «Er det min feil at Dave tar på vei? Jeg visste ikke at han ikke ønsket at jeg skulle fortelle det til Bob ennå. Han fortalte meg aldri at det ennå bare var på forsøksstadiet. Jeg trodde at Bob visste det allerede! Så, hvorfor tar han slik på vei på grunn av meg?»

All slags selvrettferdiggjørelse av det jeg hadde gjort, kom opp til overflaten. Jeg hadde ikke ment å sette min mann i klemme. Så hvorfor skulle jeg behøve å kjenne meg skyldig eller be om tilgivelse for noe som jeg ikke hadde visst var å gå for langt?

«Her har vi det igjen», mumlet jeg. «Jeg gjorde ikke engang noe galt, men han legger skylden på meg og venter sannsynligvis at jeg skal be ham om tilgivelse. Jeg vil ikke be om tilgivelse for noe som ikke er min feil.»

Idet øyeblikksfølelsene kjølnet av, senket det seg en stille rådløshet i magen. Her var jeg igjen i ferd med å bruse opp på grunn av en konflikt, og uten å vite hvordan jeg skulle hankes med situasjonen. I månedsvis hadde jeg bedt Herren om å hjelpe meg med å behandle de negative følelsene, som jeg syntes å erfare så ofte — irritasjon, frustrasjon og bitterhet. Selv de minste situasjoner vokste seg store, fordi jeg ikke visste hva jeg skulle gjøre med mine følelser eller hvordan jeg skulle ta i tu med konflikten.

Under smerte knep jeg øynene igjen og forsøkte å be: «Fader, du har vist meg noen ting om hvordan jeg skal be-

handle urettferdig sinne. Hvordan kommer det inn her?» Sakte tenkte jeg igjennom noen av de prinsippene jeg hadde lært: **å ikke rettferdiggjøre sinne . . . anerkjenne min synd . . . be den andre personen som tilgivelse . . . ta det ansvar for en situasjon som jeg kan . .**

Her gjorde jeg opprør: «Men jeg er jo uskyldig!» protesterte jeg overfor Herren. «Jeg kjente virkelig ikke til at jeg gjorde noe galt. Dersom jeg sier «tilgi meg», gjør det meg skyldig, og jeg er ikke skyldig!» . . . **se på situasjonen fra den andre personens synsvinkel. . .**

Plutselig syntes et begynnende lys å bryte inn i min forvirring. Nei, jeg hadde ikke med hensikt gjort noe galt. Ikke desto mindre var Dave kommet i en vanskelig stilling på grunn av det jeg sa. Det begynnende lyset syntes å vokse. Uten hensyn til den opprinnelige situasjonen, nærte jeg ikke nå bitterhet og selvmedlidenhet?

Tankefull gikk jeg tvers over rommet, åpnet døren og gikk nedenunder. En hammer kunne høres i forretningen i kjelleretasjen. Jeg ikk hen til døren og sto der et minutt inntil Dave så meg.

Jeg pustet dypt. «Dave, jeg er lei for at det jeg sa, satte deg i en slik ubehagelig stilling overfor Bob. Jeg kan ikke se at jeg gjorde noe som jeg kunne ha unngått, men det er kanskje noe som jeg ikke kan se i situasjoner slik som denne. Jeg mente ikke å gjøre det, men jeg innser nå hvordan det gjorde tingene vanskelig for deg, og jeg er veldig lei for det.»

Dave la hammeren ned, og det an-

spente draget i ansiktet ble borte. «Jeg vet at du ikke gjorde det med vilje. Og — jeg er lei for at jeg fór opp mot deg på den måten. Kanskje burde jeg ha gjort det enda klarere at opplysningen ennå burde holdes hemmelig. Det vil ordne seg. Jeg skal gå og snakke med Bob og . . . »

Mens Dave fortsatte å snakke, opplevde jeg en lettelse. Det hadde virket. Jeg hadde vært villig til å ta ansvaret for situasjonen, skjønt jeg ikke hadde gjort noe «teknisk galt». Den enkle måten jeg hadde gått i møte med Dave på, hadde brutt ned muren mellom oss. Nå var vi sammen i ånden igjen, i stand til å løse selve problemet — som egentlig ikke var så store saken — nå når følelsene var kommet i rette perspektiv.

Ofte er det vanskelig å innrømme at en slik liten ting kan sette i gang en slik virvelvind av følelsesmessige reaksjoner. Faktum er: Det at jeg nektet at jeg hadde negative følelser, hadde vært den største hindringen for å kunne gjøre noe med dem.

Jeg vokste opp i et innviet kristent hjem, og fra min tidligste barndom ble jeg oppmuntret til å være en god kristen. Et eller annet sted langs veien kom jeg under vær med at kristne ikke burde miste besinnelsen. Ikke desto mindre mistet jeg besinnelsen som barn. Min bror forteller historier om mine «anfall». Men da jeg vokste opp og ble kvinne, kjente jeg skyld i forbindelse med dårlige følelser som jeg hadde, og jeg arbeidet hardt for å undertryk-

ke dem.

Men da jeg ble gift, kunne jeg ikke lenger skjule mine små irritasjoner og frustrasjoner, og til tider brast det for meg. Jeg tror ikke det var så store utbruddene, men virkningen på meg selv var enorm. Etter et hvilket som helst sammenstøt med Dave, om det var aldri så ubetydelig, sank jeg sammen, nedbrutt og helt utslått. Fem minutter etter et slikt opptrinn pleide Dave å være sitt normale jeg igjen, og han kunne plystre og snakke om noe annet. Det kunne jeg bare ikke forstå. Noen ganger kunne det gå en hel dag før mine følelser igjen ville legge seg slik at jeg kunne omgås ham normalt.

Innenfor ekteskapets intime og trygge ramme kunne jeg til slutt gi uttrykk for en grunnleggende kjensgjerning i ord; nemlig at jeg aldri hadde lært å behandle negative følelser. Når de kom, pleide jeg enten å undertrykke dem eller, hvis de insisterte på å få bryte frem (og det gjorde de vanligvis før eller senere), så opplevde jeg meg selv som et stykke vrakgods, overbevist om at jeg hadde sviktet som kristen.

Da jeg første gang ble klar over dette, var frasen «Slipp det ut!» populær. Folk snakket om å være ærlig med hensyn til sine følelser, om å gå til samtale grupper og fortelle det slik som det var. Jeg fikk nytt mot. Hvis jeg ble irritert eller fortvilet, så skulle jeg si fra! Denne måten å gå til verks på brakte en midlertidig lettelse. Jeg ble i stand til å identifisere og uttrykke mine følelser mer naturlig, og jeg motsto det å føle meg skyldig for noe.

Så for seks år siden sluttet vår familie seg til Reba Place Fellowship, et menighetssamfunn i Evanston, Illinois. Her begynte vårt åndelige liv å fordypes og vokse. Men det fantes også noe ustabilit. De negative følelsene begynte å besøke meg igjen. Det å leve nærmere innpå hverandre, skapte flere anledninger til irritasjon og frustrasjon. Jeg praktiserte det å være åpen og ærlig med hensyn til mine følelser, men problemene fikk ikke nødvendigvis sin behandling. Små murer vokste opp mellom meg selv og andre, men jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre med dem. Tingene begynte å bli ukontrollerte, og jeg fortvilte selv.

Til sist delte jeg mine kamper med en gammel venninne og rådgiver i fellesskapet. Jeg måtte innrømme at jeg fremdeles ikke hadde lært meg å behandle de negative følelsene.

«Jeg opplever det slik», sa hun, «som om du aldri har lært å godta deg selv som en synder.»

«Nei, vent nå litt!» protesterte jeg. «Hvis det er noe jeg er sikker på at jeg vet, så er det at jeg er en synder som er frelst ved Guds nåde.»

«Å, ja, du vet det i ditt hode», svarte hun mildt. «Men jeg tror ikke at du noen gang har akseptert dette faktum i ditt hjerte. Du føler at du må være «snill pike» for å kunne være en «god kristen». I dette bildet av deg selv gis det ikke rom for fristelse til synd eller til det å gi etter for denne fristelsen. Dette er grunnen til at du har slike vanskeligheter med å akseptere at du har negative følelser.»

Jeg kjente meg så desperat at jeg lyttet, men jeg var forvirret. «Hva betyr det å godta seg selv som en synder?»

«Det som apostelen kaller «kjødet» er alltid hos oss: fristelsen til synd og evnen til å velge synden. At du aksepterer deg selv som en synder, vil si at du aksepterer denne tilbøyeligheten til å synde, dvs. at det ikke skulle overraske deg når du kommer til kort overfor de forventningene du har til deg selv, når du blir irritert eller rådvill eller mister beherskelsen. Du skulle erkjenne at, «ja, jeg er fullt ut i stand til å gjøre dette.» Men akkurat nå har du vanskeligheter med å erkjenne at disse «små filletingene» er fristelser som raskt leder til bitterhet og fordømmelse av andre. Du er travelt opptatt med å rettferdiggjøre dine handlinger og følelser, snarere enn å erkjenne at du har dem.»

Jeg gjorde harde forsøk på å forstå. «Men dersom jeg godtar min tilbøyelighet til synd — hvordan kan det hjelpe? Hva så?»

«Da kan du ta ansvaret for den måten du behandler dine følelser på. Du kan forandre reaksjonene. Følelsene er en del av oss som menneskelige vesener. Men negative følelser kan, dersom vi ikke behandler dem riktig, ta inner-svingen på oss og lede oss til en gal oppførsel. La oss si at du kjenner deg

irritert på noen. Hvis du kjæler for denne irritasjonen, vil du ganske snart dømme personen, eller bli bitter, eller la en mur vokse opp mellom dere. Da har du latt dine følelser lede deg til synd. Det å ta så mye ansvar som du kan i enhver situasjon, skaper en positiv atmosfære for forsoning. Selv om du ikke gjorde noe galt til å begynne med, så vil din reaksjon — det at du ikke tar dine negative følelser under behandling — ofte skape en mur mellom deg selv og den andre personen.»

Vi så på skriftsteder om å «gjøre opp» og «bli forlikt», særlig i Gal. 6:1-2. «Du skulle ta initiativet og gå til den andre personen og forsøke å bli forlikt», forklarte hun. «Det er to måter å gå til en annen person på når feilen er hans. Den ene måten er splittende, den andre er helbredende. Du kan gå og laste av deg dine følelser og legge skylden for det i hans fang, — eller du kan gi uttrykk for hvordan det som hendte står mellom dere.»

«Samtidig skal du forsikre den andre om at du ønsker å gjøre alt som er nødvendg for å bli forlikt. Dette gir den andre personen anledning til å ta ansvar for sine handlinger, eller å dele noe som du ikke har vært klar over, og som kan dempe følelsene. Når du bebreider og anklager, holder du den annen på en armlengdes avstand, og forsoning er ikke mulig. Men når du taler om det som hendte med et ønske om å bli forlikt, strekker du deg ut og får den andre personen til å nærme seg deg.»

Jeg begynte nå å se et klart bilde av hvordan jeg ved å være «ærlig» med hensyn til mine følelser ved å «laste av», hadde mislykkes i å løse svært mange problemer. Fordi jeg arbeidet så hardt med å forsvare meg selv, kjente den andre personen seg anklaget og under bebreidelse.

Jeg kjente meg nedtyngt i sinnet. Ville jeg noensinne bli i stand til å absorbere dette perspektivet i mitt liv? Jeg hadde i det minste tatt et kjempeskritt: jeg godtok det faktum at urettferdig sinne førte til problemer i mitt liv, og jeg ønsket sterkt å få gjort noe med det! Jeg forsøkte og forsøkte. Men jeg kjente meg fortsatt dirigert av mine følelser. Jeg bukket stadig under, på ny og på ny.

Tilbake til min venninne. «Du prøver å klare det uten å ville ta det opp!» sa hun til meg. «Du arbeider på dette problemet ved å prøve å ikke bli sint. Det er helt bakvendt. Det er mulig å «bli sint, men ikke synde». Du prøver fortsatt å leve opp til de urealistiske forventningene du har til deg selv.»

Idet jeg grunnet på og ba over dette området, begynte jeg å innse hva det innebærer å se på seg selv som en synder.

«Det vi taler om, Neta», fortsatte

Denne artikkelen har vi hentet fra det katolske fornyelses-bladet «New covenant». Neta Jackson har skrevet en bok sammen med sin mann, Dave, om hvordan kristne ektefeller skal leve sammen i dagens verden. Her forteller hun om sin kamp mot «sinne», et problem som sikkert er aktuelt for flere . . .

hun, «er de gode nyhetene. Jesus kom ikke for å frelse rettfærdige mennesker. Han kom for å frelse syndere! Han er ikke interessert i at du forsøker å bevise overfor ham hvor god du er. Hans budskap er tilgivelse. Han vil ikke at du skal ødelegges ved kunnskapen om din synd. Når du synder, ønsker han å løfte deg opp og sette deg fri!»

Min verden syntes å snus opp ned. I stedet for å våkne til en ny dag og be: «Herre, hjelp meg til ikke å miste beherskelsen i dag», så ba jeg: «Herre, hjelp meg til å vandre i din tilgivelse i dag.»

Litt etter litt begynte tingene å forandre seg. Idet jeg konsentrerte meg om Jesu tilgivelse, begynte jeg å frykte mindre for konfliktsituasjoner og opplevde større frihet i forholdet til mennesker omkring meg. Fordi jeg ikke hadde blikket festet på det å unngå følelsene, men på det å gi dem den rette behandlingen, så kunne jeg samvittighetsfullt følge med i situasjoner hvor negative følelser ville kunne medføre reaksjoner som reiste murer mellom meg selv og en annen. Mens jeg praktiserte bevisstheten om å være en godtatt synder hos Gud og at jeg også fikk være dette i egne øyne, ble jeg mindre og mindre opprevet ved å mislykkes. Jeg begynte å oppleve friheten ved å ta ansvar for mine gamle handlinger, å motta Guds tilgivelse, bli forlikt med mennesker, og kunne gå videre.

Som tiden har gått har jeg ofte undret meg: «Hvorfor er det så lett nå, og hvorfor syntes det så umulig dengang?» Gjennom de langsomme og ofte smertefulle stegene som Herren ledet meg, for å lære å behandle negative følelser, ga han meg en ny og dypere innsikt. Min uvillighet til å ta ansvaret for synd i mitt liv, sprang ut av usikkerhet om hvem jeg var — jeg klarte ikke å innrømme feil! Det å erkjenne at jeg behandlet vrede på en gal måte, var å innrømme at jeg var mislykket! All verdens metoder og selv skriftens prinsipper kunne ikke hjelpe meg til å behandle mine følelser, før jeg hadde forandret grunnlaget for min selv-følelse. Idet jeg godtok meg selv som akseptabel for Herren, med alle mine mangler og svikt og negative følelser, og fant min egenverdi i hans kjærlighet og tilgivelse, begynte jeg å se meg selv simpelthen som et Guds barn.

Det hadde alt sammen vært så bakvendt. Jeg hadde trodd at det å innrømme synd i mitt liv, ville være å mislykkes som kristen. I stedet har denne erkjennelse gjort at Herren har fått mulighet til å reise meg opp igjen og satt meg i stand til å vandre.

Aril Edvardsen:

Slik jeg ser det..

3 ord som blir feitolket og tåkelaagt av 3 helt forskjellige grupper

Kråka er ikke hvit, den er svart. Et ja er et ja, og ikke et nei. Et nei er et nei, og ikke et kanskje. Ja, dette vet vi jo alle.

Men av og til, under forskjellige «eksperter» og «forståsegpæres» behandling kan kråka bli hvit, et ja bli et nei og et nei bli et ja. Ikke minst har slikt skjedd og skjer i religiøs sammenheng.

1. FRELSE — Bibelen taler om frelse, - gresk SOZO. Dette omhandler frelse for hele mennesket, for ånd, sjel og legeme. Ikke minst er det en frelse fra fortapelsen og evig undergang. Bibelsk frelse gjelder for tid og evighet.

Men dagens **moderne teologers** store synd består i at de har gjort frelse til en **sosial frelse**, — en sosial frigjøring, politisk frigjøring, revolusjon, økonomisk frigjøring, kamp mot koloniherrer og kapitalister. Men dette er en altfor tynn oppfatning av ordet frelse. Selvsagt inneholder ordet frelse også hjelp og frihet her på jorden. Men jordiske revolusjoner forandrer alt, untatt menneskehjertet. Jesu frelse tar menneskehjertet under behandling. Han skaper et nytt hjerte og gir mennesket en ny Ånd, slik at vi får evig liv, — evig frelse. I dag lyder budskapet om evig frelse, klarere og klarere frem utover verden, til tross for moderne teologers tåkelegging av ordet.

2. HELBREDELSE — Bibelen taler overalt om guddommelig helbredelse for legemet. I 2 Mos. 15, 26 presenterer Gud seg som Herren vår lege. Hele 2/3 av Jesu virksomhet besto i å helbrede folk fra legemlige sykdommer.

Men mange av dagens forkynnere har «gjort kråka hvit» når de taler utfra de mange tekster som handler om Jesu helbredelsesundere. De såkalte åndeliggjør tekstene om helbredelse, —

noe som egentlig ikke er «åndeliggjørelse», men tvert om «uåndeliggjørelse» og van tro.

Nesten alle jeg har hørt tale over teksten i Joh. 5 om den vanføre ved Betesdaammen, hvor Jesus spør mannen: Vil du bli frisk? — har såkalt «åndeliggjort» teksten til: Vil du bli frelst? — og deretter talt om syndenes forlatelse og den nye fødsel utfra denne teksten. Men dette er feil, — og de som her begår denne tåkelegging av Skriften med sine fortolkninger, er for det meste fundamentalistiske og konservativt evangeliske forkynnere.

Men i dg lyder budskapet om legemlig helbredelse klarere og klarere i kirken enn på mange hundre år.

3. VELSIGNELSE — Ordet velsignelse har også blitt gjort vold på i kristen sammenheng. Kråka er blitt hvit, og et ja er blitt til det motsatte.

I dag oppfatter de fleste kristne ordet velsignelse som en helt abstrakt, udefinert, følelsesmessig og åndelig opplevelse. For eks. «Jeg ble så velsignet på møtet i dag». «Jeg har vært så velsignet hele denne uke». «Gud velsignet meg så på bønnemøtet igår».

Ordet velsignelse har blitt en slags åndelig følelse, en krusning på sjelslivet, en følelse av lykke, — nesten som en åndelig rus. Det er særlig karismatikere og pinsevenner, og slike som taler mye om Den Hellige Ånds Dåp, og Åndsopplevelser som her forvrenger det bibelske ordet velsignelse.

Men i Bibelen er ordet **velsignelse** noe helt konkret. Fra 1 Mosebok til Åpenbaringen betyr velsignelse å ha lykke og fremgang på alle livets områder, i sitt åndelige liv, på det materielle, i familien, ekteskapet, i yrke og forretning. Et konsentrat av hva ordet velsignelse inneholder finner vi i 5 Mos. 28, 1—13. Eksempler på hva det er å ha Guds velsignelse kan vi tydelig og konkret finne i Abrahams, Isaks, Jakobs, Josefs og mange andre bibelske personers liv.

I dag begynner flere og flere kristne å forstå at Guds velsignelse er noe konkret for alle livets områder.

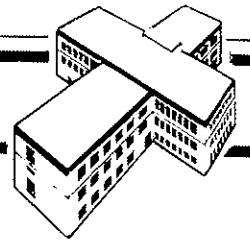
Justering etter bibelens ord

Ingen kristen gruppering har vel **hele** sannheten. Vi har alle ret i det meste, men gale oppfatninger på forskjellige punkter. Disse feil må vi justere i samsvar med Bibelen, og hva Bibelen legger i tingene.

De moderne teologer, som har slik feil i de grunnleggende ting når det gjelder ordet **frelse**, må begynne å forkynne evig liv og evig frelse fra en evig fortapelse.

De fundamentalistiske og evangelisk konservative kristne må oppjustere sitt språk når de taler fra bibelske tekster om **helbredelse** til å få den mening som Bibelen legger i teksten.

Og karismatikere, pinsevennene og de som taler om «Åndsdaap» og «Åndsopplevelser» må justere ordet velsignelse fra det å være en åndelig følelses-tilstand til å gjelde konkret fremgang i vårt åndelige, materielle liv, både i hjem, yrke og familieliv.

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

*Leif Jacobsen om menighetsliv
idag:*

«Viktig å være åpen for Herren»

Tekst: Edvin Rosslund

Leif Jacobsen er født i Fredrikstad i 1946 og var metodist i fjerde generasjon. Han var formann for ungdomsforeningen i metodistkirken i Fredrikstad da han tok eksamen artium. Han reiste senere til Göteborg på metodistkirkens teologiske seminar og studerte teologi i tre år. Han har betjent to metodistmenigheter og tre pinsemenigheter og studerer for øyeblikket kirkevekst, evangelisering og menighetsfornyelse ved «Fuller Theological Seminary» i U.S.A.

— Du betjener nå pinsemenigheten i Filadelfia, Bergen. Hvordan kom du forbindelse med pinsevevne?

— Det gjorde jeg gjennom forstander Bjarne Nysæter i Drammen. Etter min åndsåp ble dåpen i vann aktuell for meg. Jeg sluttet som metodistpastor og søkte kontakt med dem som jeg visste sto for det samme syn som jeg hadde på åndsåpen og vandåpen. Bjarne Nysæter spurte om jeg ville virke sammen med ham i Filadelfia i Drammen og på den måten kom jeg med i pinsebevegelsen.

— Hvor lenge har du virket i Filadelfia, Bergen?

— To år ganske nøyaktig, i oktober i år.

— Hvor mange medlemmer var det i menigheten da du kom dit?

— Det er vanskelig å svare på fordi en hel del som stod med navnet sitt i protokollen var egentlig ikke reelle medlemmer. Noen døde og andre hadde forhold som gjorde at det var naturlig med en opprenskning i menighetsprotokollen. Så vi landet på 163 medlemmer etter at vi hadde gått gjennom protokollen.

— Hvor mange medlemmer har dere i menigheten i dag?

— I dag hr vi 200. Det er en nettovekst på

37. Vi har ønsket velkommen ca. 50 stykker på disse to årene.

— Hva mål har du for menigheten?

— Den visjonen som jeg har for Filadelfia, er at menigheten skal fungere som et lem på KRISTI legeme, hvor hver og en som er i menigheten og som blir tilsluttet menigheten, kan bli klar over hvilken nåde-ave han/hun har, og hvilken funksjon vedkommende skal ha i menigheten. Det er viktig at vi hjelper hverandre slik at menigheten kommer til å fungere som en organisasjon, at vi ikke bare snakker om menigheten som sådan, men at den virkelig fungerer etter Bibelens mønster, med hvert medlem som et lem på legemet. Det er dette vi bygger hele virksomheten i Filadelfia etter. Ikke at man skal velges inn i en komite eller et verv, fordi man er tilgjengelig og har lyst og tid, men at Herren skal få lov til å velge hvem han vil, til de oppgaver som er nødvendige i menigheten. Man skal tjene etter åndelige kvalifikasjoner, ikke bare på grunnlag av at man har tid og anledning.

— Hva synes du er viktigst for at en menighet skal ha fremgang?

— Jeg tror det er veldig viktig at man er åpen for Herren og Den Hellige Andes ledelse med sin menighet i dag. Vi kan ikke virke akkurat som de gjorde for 50 år siden. Vi kan ikke sielt med sin menighet i dag. Vi kan ikke virke akkurat som de gjorde for 50 år siden. Den tiden som vi lever i, krever en spesiell måte å virke på i menigheten. Man må være åpen for Andens ledelse i hver menighet og hva som er Den Hellige Andes tale til oss i vår tid. Bare på den måten kan menigheten fungere riktig. Siden tror jeg bønn er en meget viktig faktor, og at det mer systematisk og regelmessig bør arrangeres eller gies mulighet til bønn i menigheten gjennom bønnedager og bønnestafetter og bønnetter. For å ta det i et nøtteskall: Menigheten må ha et våkent øre overfor Den Hellige Ånd og ikke si: «nå har vi nådd det, vi kan det, og vet hvordan det skal drives!» Det er viktig at menigheten våger å satse, at man tenker ekspansivt og utadrettet, og ikke bare tenker på å forsvare gamle posisjoner, men at man tenker på å vinne nytt terreng og nå ut med evangeliet. Menigheten lever av å evangelisere.

— Hvordan ser du på morgendagens menighet?

— Jeg tror at morgendagens menighet vil legge mye av virksomheten fra lokalet over i hjemmene. Familien vil komme mye mer i sentrum, og jeg tror man vil tenke litt mer dynamisk når det gjelder synet på menigheten. Framtidens menighet vil være mindre kirkesamfunnsbevisst. Den lokale menighet vil komme mer i fokus og murene mellom de kristne vil rives mer og mer ned fordi Den Hellige Ånd føyer oss sammen. Vi vil nok ikke tenke og tro likt, heller ikke undervise likt, men vi vil være ett i Ånden, på tross av læremessige forskjeller.

«Stort behov for en disippel-skole»

Leif Jacobsen er også ny formann i skolestyret. Vi ønsket han til lykke med oppgavene og stilte noen spørsmål også om den tjenesten.

— Hvordan kom du i kontakt med skolen og Sarons Dal?

— Det var mens jeg var i Filadelfia, Drammen som forstander sammen med Bjarne Nysæter. Det var da behov for en som kunne ta over et av hans emner på misjonsskolen, og jeg ble spurt om jeg kunne gå inn i undervisningen. Mitt første undervisningsår var i 72/73. Jeg hadde jo lest i Troens Bevis om skolen, så jeg kjente til den.

— Hvilken betydning tror du skolen har for elevene?

— Det kan være forskjellig. Jeg tror at skolen ikke bare skal formidle kunnskap, men også forme elevene, slik at de blir annerledes som mennesker og kristne, når de kommer ut fra skolen. Skolens profil må ikke bare være informasjon, men formasjon. Det er en ganske bevisst linje som skolens ledelse fører, når det gjelder oppbyggingen av skolen og undervisningen. Jeg tror at der ligger et område hvor denne skolen virkelig er et alternativ til andre skoler i landet. Hvis man skal ha faglig teologisk utdannelse, så er det så mange alternativ, men en skole hvor man kan bli formet nærmest som en disippelskole, er det veldig behov for.

— Hva mener du om at elevene kommer fra forskjellige kirkesamfunn?

— Det er et stort pluss. De får på den måten impulser fra kristne med forskjellig bakgrunn. Jeg tror at skolen slik har en fos-

trende effekt. Det er ikke spørsmål om bare å tolerere, men å verdsette kristne som mener noe annet enn en selv, videre å bryte ned murer mellom kristne, og skape mere forståelse og enhet blant Guds folk.

— Hvilke visjoner har du for skolens fremtid?

— Jeg tror og håper at vi skal greie i enda sterkere grad å markere skolen som en disippelskole, en skole som former mennesker og at vi ved siden av at vi gir grunnleggende undervisning i sentrale bibelske emner kan orientere om ting som er aktuelle i Kristi legeme og som den Hellige And vil ha frem i vår tid.

Personlig synes jeg det måtte være fint at elevene kunne få et praksisår ute, muligens på misjonsmarken eller under ledelse av en erfaren misjonær, menighetsforstander eller evangelist, alt etter det som ville passe for den enkelte elev. Siden kunne de få et tredje år ved skolen for å perfektionere seg innenfor bestemte deler av arbeidet i Guds rike, ettersom den enkelte har legning til.

Frelst gjennom brevkurs!

Tekst/foto: Oddbjørn Fåland

Mange er i dag på leting etter noe nytt, noe som kan fylle et indre behov. De har innsett at selv om de har fått materielle goder, behøver de noe for sin ånd. Det er mange mennesker i dag som er nær Guds rike, men langt borte fra kirke, bedehus og menighetslokaler. Troens Bevis Korrespondanseskole har satset på å nå disse menneskene med brevkurset «Evig Liv».

«Evig Liv» kurset er for ufrelste, og gir innføring i Guds ord og de sannheter som gjelder alle mennesker. Det viser veien til å motta Jesus som sin personlige Frelser. Det er skrevet på en enkel og lettfattelig måte, og en trenger ingen forkunnskaper for å få utbytte av det.

Daglig leder Annbjørg Engedal får stadig inn nye bestillinger på kursene gjennom telefonen.

«Evig Liv»-kurset startet i 1970, og på disse 10 år har 16.900 elever tatt kurset. Det er både unge og gamle fra alle forskjellige samfunnsgrupper som tar «Evig Liv». Mange av disse er mennesker som sitter i fengsel. De har gjennom «Evig Liv» kurset fått tatt imot Jesus som sin frelser.

Mange fanger er søkende etter Gud. Ved å gi dem Guds ord på en enkel og lettfattelig måte så er det flere som har hatt utbytte av kurset. En som sitter i fengsel, skriver:

«Jeg visste nesten ingen ting om Jesus før jeg tok «Evig Liv» kurset. Nå har kurset gitt meg forståelse av hva og hvem Jesus og Gud er, og hva det står for, og at det eneste rette er å følge den vei Jesus peker ut for meg.»

En annen skriver:

«Etter at jeg har gjennomgått dette kurset er det som det har kommet en indre ro i meg. Alt er blitt bedre og mer fredelig, og det er mange ting jeg nå ser på en helt annen måte enn før. Jeg har tatt imot Jesus i mitt hjerte som min personlige frelser, og ønsker nå å lee for Han resten av livet.»

Selv om «Evig Liv» kurset er for ufrelste, er det også kristne som tar det. De som har vært kristne en tid vil gjerne repetere frelsens grunsannheter slik at de på en enkel måte kan gi videre dette til ufrelste.

Da behovet for et videregående kurs etter «Evig Liv» vokste, startet korrespondanseskolen i 1974 kurset «Det nye liv». Det tar for seg hva Guds ord sier og lærer om den kristne vandringen. I kristenlivet kan det dukke opp problemer og prøvelser. Da er det godt å vite hva Guds ord sier og lærer oss. «Det Nye Liv» kurset kan også tas selvstendig, uten at en har tatt «Evig Liv» kurset først, men du må ha tatt imot Jesus som din Frelser. Hvert av disse kursene er på 5 brev. Mange ungdomsarbeidere og ungdomspastorer skriver og ber om å få tilsendt disse to kursene som de kan gi til de ufrelste og nyfrelste.

I dag er det bare disse to kursene som nå blir rettet og som Korrespondanseskolen satser på. Tidligere var det også to barnekurs «Fortell meg om Jesus» og «Gutter som ble helter» og et kurs for de som har vært frelst en tid «Gjennom Bibelens Grunsannheter».

De to barnekursene sendes nå bare ut komplett til barn og ungdomsarbeidere eller andre som er interessert. De må selv rette dem. Kurset «Gjennom Bibelens Grunsannheter» sendes også bare ut komplett, til interesserte. Kurset er lagt opp til mer å gå ut som gruppearbeid. Eleven vil forstå innholdet bedre sammen med andre. Alle kursene som går ut er gratis.

Vi har tatt en prat med daglig leder for Troens Bevis Korrespondanseskole, Annbjørg Engedal.

— Hvordan ble du med i Korrespondanseskolen?

— Jeg tok 1 år på team. Etter at jeg var ferdig med det året, spurte de om jeg kunne tenke meg å begynne å jobbe i Troens Bevis. Den gangen var Troens Bevis mindre enn det er i dag. Det er alt 8 år siden. Jeg begynte på Logos Forlag, og etter en tid begynte jeg her på Korrespondanseskolen.

— Er det behov for kristne korrespondanseskurs?

Jeg tror at det norske folk har hørt veldig mye kristendom på skolene, men dette med Jesus og Gud personlig, det er det folk lengter etter idag. De fleste vet ikke hva Jesus og Gud i virkeligheten står for. De har fått det inn som en teori, som en historisk kjennsgjerning.

— Er folk interessert i disse kursene?

— Behovet for kursene våre øker stadig. Flere og flere tar de. Folk er lei av en masse ord, men kan de få tak i sannheten på en enkel måte, og slippe å arbeide for mye med tingen, da er de interessert i det. Kursene våre er lagt opp slik at de får tak i sannheten på en enkel måte. De viser seg at det er det folk er interessert i.

— Er det mange som begynner på «Evig Liv» kurset og ikke fullfører det?

— Det er noen, men de fleste går igjennom kurset. Det er jo noen som blir liggende etter. Da pleier jeg som oftest å følge

«Vi tilbyr folk noe enkelt gjennom brevkursene,» sier Annbjørg Engedal.

opp og skrive til og oppmuntre dem. Hvis de da ikke vil ha mere kontakt med oss, tar vi dem ut av kartoteket. Men vi oppmuntrer og prøver alltid å hjelpe dem først til å fullføre kurset.

— Hva gjør dere med dem som har ikke tar imot frelsen gjennom «Evig Liv» kurset?

På det siste brevet i «Evig Liv» kurset står det: Har du tatt imot Jesus som din personlige frelser, og ønsker du å bekjenne han som din Herre?» Det er personlig spørsmål som eleven skal svare på. Skriver de «nei» at de ikke har tatt imot ham så skriver jeg personlig til dem. Jeg oppmuntrer og veileder dem til å ta skrittet fullt ut og oppleve frelsen.

— Hvordan får folk tilbud om å ta kursene?

— Alle bøker som går ut fra Logos Forlag har et kort med tilbud om «Evig Liv» kurset. De kan da skrive eller ringe til oss for å få det. Det er også andre organisasjoner, f.eks. Ten Center som deler ut kortet med tilbud om «Evig Liv». Også de som holder på med «Evig Liv» kurset og er kommet til fjerde brev, får en liste fra oss hvor de kan skrive på venner og bekjente som er interessert i å ta et av kursene «Evig Liv» eller «Det Nye Liv». Dette er det mange som benytter seg av. Det er en fin måte for eleven å vinne andre. Eleven får også tilbud om å fortsette med «Den Nye Liv» etter at han er ferdig med «Evig Liv» kurset.

— Hvordan kommer dere i kontakt med dem som sitter i fengsel?

— Det kan være mange ting som kan være inne i bilde der. Elevene her ved Bibel & Misjonsskolen har jo faste møter på Åna Kretsfengsel. Da tilbyr vi dem «Evig Liv» kurset. Ten Center tilbyr også «Evig Liv» kurset når de er rundt om i fengslene. Det er også mange som sender en bok til en fange og inni ligger kortet med tilbud om «Evig Liv» kurset.

— Hvem anbefaler du å ta disse to kursene?

— Alle som vil lære Jesus bedre å kjenne på en enkel måte, både ufrelste og frelste.

Lærte norsk på 2½ måned!

I år har vi en tysk elev på skolen. Det er Viola Gleiss, 19 år, fra Bendorf i nærheten av Koblenz i Rhindalen.

Tekst: Bodil Højris Jacobsen.

Foto: Roar Andreassen

Guds vilje.

— Hvordan kom du til Norge?

— Min far er prest og han ble kjent med Arii Edvardsen for snart 4 år siden. Arii har besøkt vår menighet. I fjor var et team fra skolen sammen med Marit Rasmussen i menigheten i 2 uker. Jeg lurte på hva de lærte. Det høstes interessant ut, det de fortalte. Påsken i fjor var jeg her i en uke, for å besøke de elevene jeg var blitt kjent med, og jeg var med i undervisningen. Jeg syntes det var interessant, selv om jeg ikke forsto my.

Jeg fikk lyst til å komme hit. Jeg visste ikke om det var Guds vilje, men jeg spurte ham og det viste seg, at det var det, så nå er jeg her.

— Du snakket fantastisk godt norsk da du kom her på skolen, hvordan hadde du lært det på 1½ måned?

— Jeg kom i juni etter at jeg var ferdig med skolen, for jeg visste jo jeg måtte lære norsk for å følge med i undervisningen. Jeg snakket med folk, hørte hva de sa, — og lærte det!

Lærte å be på norsk.

— Hvor bodde du?

— Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre før jeg kom til skolen. Jeg kom hit en dag før «Dypere Liv-konferansen» og jeg spurte T. Svartdal om jeg kunne hjelpe til under konferansen, — få soveplass og kanskje også litt mat. — Jeg hjalp til på kjøkkenet, og var litt med på møtene. Men etterpå visste jeg ikke hva jeg skulle gjøre. På konferansen ble jeg kjent med ei dame fra Mandal, som inviterte meg til å komme hjem til seg. Jeg jobbet litt på et pensjonat der, og det var veldig spennende. Når jeg skulle ta imot rombestillinger i telefonen og når gjestene kom, var det ikke alltid like lett å forstå hva de sa, men folk var tålmodige. De tyske turistene som kom, var meget overrasket over. at jeg snakket så godt tysk!

Under sommerstevnet jobbet jeg her i Sarons Dal. Her traff jeg 2 tyske jenter, som jeg kjente fra før, og jeg dro med dem til Arendal og Oslo. Men de måtte reise hjem etter noen dager. Jeg hadde fått en adresse til et ektepar i Oslo, som jeg da besøkte. Jeg hadde veldig lyst til å se Ten-centeret i Rakkestad, og jeg spurte om jeg kunne komme dit. Det kunne jeg og jeg var der i 1½ uke, — da lærte jeg å be på norsk(!) Det kan være vanskelig å be på et fremmed språk, så jeg var glad for å «lære» det i et lite fellesskap, og ikke i den store gruppa på skolen. Tiden i Rakkestad var den fineste tiden jeg hadde hele sommeren. Der var da 5 jenter der, og for hver dag så jeg hvordan de vokste i troen, — det var fantastisk.

Etterpå reiste jeg til Bergen, hvor jeg var hos et ektepar, som jeg ikke kjente, men de hadde besøkt mine foreldre i Tyskland.

— Og så var det tid til å dra til skolen her!

«Jeg vil tjene Herren»

— Har du planer for hva du skal gjøre når du er ferdig her?

— Ikke faste planer, men jeg har jo tanker! Enten å dra på team, helst her i Norge.

Ellers har jeg lyst til å ta en yrkesutdanning med spesialfelt veving. Jeg vil helst gjøre det som Gud viser meg, og jeg liker å arbeide med mennesker.

Andre generasjon på bibelskolen

Tekst: Camilla Christensen

Foto: Roar Andreassen

Pioneren har tatt en prat med ekteparet Ellen og Oddbjørn Fåland. Ellens far har tidligere gått på bibelskolen og hun går der nå sammen med sin mann. Hun er tyve år gammel og han er fireogtyve. Tidligere har hun jobbet i Kvinesdal Sparebank og han har fått permisjon fra sitt arbeid som elektiker.

— Hva var det som gjorde at dere begynte på bibelskolen i Sarons Dal?

— Ellen: Jeg søkte på bibelskolen i fjor, men jeg hadde sommerjobb i banken og ble spurt om jeg ikke ville fortsette. Oddbjørn og jeg snakket om vi ikke skulle ta et år sammen istedet, så jeg fortsatte å jobbe i fjor. Vi begge følte et stort behov etter å få kjenne Jesus bedre å få undervisning i Guds ord.

Far og datter på samme bibelskole

— «Du Ellen, nå er andre generasjon på skolen. Din far har gått her tidligere. Kan du fortelle litt om det?»

— Tidligere bodde jeg og familien min på Bømlo, hvor min far var sosialsjef. For ni år siden kom han inn på bibelskolen her. Det ble til at vi alle dro hit ned, og vi solgte huset og kjøpte et gammelt hus her i Kvinesdal. Min far trivdes veldig godt på skolen den tiden han gikk der. Vi var alle nede på skolen og spiste middag, så på den måten ble jeg tidlig kjent med Sarons Dal. Far anbefalte skolen til oss, og det var en årsak til at vi valgte Sarons Dal. Da far var ferdig med skolen, begynte han å jobbe som regnskapssjef her.

Et nytt liv

— «Du har nå vært kristen i snart to år, Oddbjørn. Kan du fortelle litt om hvordan du ble frelst?»

— «Mitt yrke er elektriker, og jeg er oppvokst i Lyngdal. Jeg skulle gjøre en jobb på jordbrukskolen der og traff Ellen og ei venninne som jobbet på kjøkkenet. Bror til Ellens venninne døde plutselig, og de fortalte det til meg. De sa at livet kan fort ta slutt, og at jeg måtte bli frelst, for eller er det utrygt å leve. Det var første gangen vi snakket sammen om Jesus og frelsen. Tidligere har jeg alltid vært voldsomt imot kristendommen, og jeg ville ikke ha noe med de kristne å gjøre.»

Jeg hadde alkoholproblemer. Jeg trodde at jeg måtte gi avkall på så mye om jeg ble en kristen. Etter noen måneder kjente jeg at Gud kalte på meg, om jeg ville bli en kristen eller fortsette det gamle livet ute i verden. Den kvelden fikk jeg en voldsom trang etter å lese i Bibelen, og jeg fant fram nytestamentet som jeg hadde fått til konfirmasjonen. Jeg bestemte meg den kvelden at jeg skulle bli en kristen. Etter at jeg ble frelst, mistet jeg helt lysten på alkohol, og jeg fikk mange nye venner. Rett etterpå døpte jeg meg, og jeg ble også åndsdøpt. Jeg opplevde et mye rikere liv, og jeg kjente en bedre kontakt oppad til Jesus. Nå kunne jeg be og prise Jesus i nye tunger.»

«Ellen, hvor lenge har du vært kristen?»

«Jeg har i grunnen alltid vært en kristen, levd med Jesus. Da jeg var ti år gammel ble jeg med på et teltmøte på Bømlo og den kvelden tok jeg et skikkelig standpunkt for Jesus. Siden har jeg opplevd å bli åndsdøpt, og det skjedde på en ungdomsleir i Sarons Dal. Det med åndsdåpen var noe helt nytt for meg. Under leirtiden hadde vi et godt fellesskap med hverandre, og det var mange som ble åndsdøpt. Det var den siste søndagen under møtet at jeg fikk oppleve det. Jeg ble fylt med en ubeskrivelig glede, og jeg begynte å prise Jesus i tunger. Den leirtiden betydde veldig mye for meg åndelig sett.»

«Dere har nå vært på bibelskolen i tre måneder. Hvordan trives dere?»

Oddbjørn: «Før jeg begynte på skolen var jeg spent på hvordan det ville bli å sitte på skolepulten igjen siden jeg hadde jobbet i mellomtida. Men overgangen har gått mye bedre enn ventet. Vi trives begge godt her.»

Jesus har omsorg for oss

«Dere har egen leilighet utenom skolen. Hvordan klarer dere det økonomiske?»

— «Vi stoler på at Jesus har omsorg for oss i dette. Her om dagen fikk vi noen regninger i posten, men vi hadde ikke penger. Da ba vi til Jesus om at Han måtte hjelpe oss. Dagen etter fikk vi penger i posten og vi fikk dobbelt så mye som vi hadde bedt om. Det viser bare at Jesus er med i det daglige og at han har omsorg for oss i alle ting.»

Store muligheter

— «Har dere noen forventninger til dette skoleåret?»

— «Vi ønsker å komme nærmere Jesus og få se mer av hans storhet gjennom dette året, og vi ønsker å bli bedre kjent i Bibelen.»

— «Har dere noen konkrete planer etter dette året?»

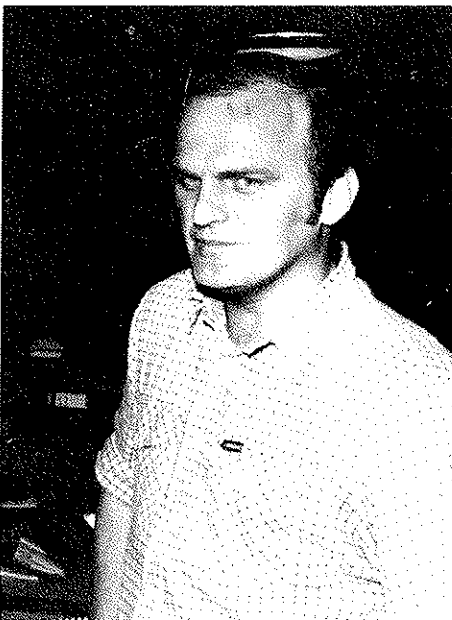
— «Nå har vi ikke noen konkrete planer, men vi ønsker begge å gjøre noe for Jesus. Etter det vi til nå har lært på bibelskolen, så ser vi mer og mer mulighetene vi egentlig har til å nå ut med evangeliet. Mange gan-

ger binder vi kristne oss til former vi er vant til. Det er veldig viktig for oss å gå ut, istedet for å sitte i menighetene og vente på at de ufrelste skal komme. Vi må være litt oppfinnsomme, og bruke de mulighetene vi har idag. Jeg tror at vi den tida vil gå inn i nå vil vi få oppleve Gud på en sterkere måte. Så det vi begge ønsker å gjøre etter dette året, er å tjene Jesus fullt og helt.»

Med visjon for Danmark

Tekst: Frank Arill Strand og Bodil Højris.

Foto: Roar Andreassen.

Vi har møtt en danske med visjon for sitt land. Gud har lagt ned i hans hjerte, å bygge en bibelskole, der kristne som føler på et kall, kan bli utrustet, styrket og hjulpet. Deretter skal de kunne vende tilbake til forsamlinger for å fungere bedre med de gaver og anlegg som Gud har utrustet dem med.

Misjonær i Tanzania

Ove Petersen, er midt i 30-årene, gift og har 2 barn. Etter å ha deltatt på det første kullet ved Troens Bevis Bibel- og Misjons Institutt, ledet Herren han til Tanzania som misjonær. Der nede virket han i 9½ år med å utdanne innfødte kristne så de selv kunne bringe evangeliet ut i sitt hjemland. I samarbeid med en annen danske, opplevde han en bemerkelsesverdig stor vekst i arbeidet. Antallet forsamlinger økte fra å være beskjedne 10 stk. til å bli hele 120 stk., en vekst på 1100%!

Tilbake til Danmark

Ove Petersen kom tilbake til Danmark i august 1980, og Herren ledet Ove inn i arbeidet med å bygge en bibelskole. Skolen skal ha et tverrkirkelig preg, men den skal drives i samarbeid med den lokale pinsemenigheten i Blåhøj (som ligger midt på halvøya Jylland).

Tillit

— Kan du fortelle litt mer om dine visjoner for Bibelskolen?

— Det er vanskelig å si noe konkret nå, da det hele kun er i sin begynnelse. Men vi vil se hva som vokser frem. Det er mange som er skeptiske og avventende, og vi ønsker ikke å presse noe igjennom, men la det vokse en naturlig vekst. Det vil skape tillit både blant pinsevenner og andre kirkesamfunn. Tillit er grunnlaget for at noe kan vokse frem.

— Blir skolen stor?

— Det blir plass til 28 elever ialt. Vi begynner å bygge nå.

Kallet videreutvikles.

Da du gikk her på skolen, hadde du da en idé om, at du ville komme inn i ett slikt arbeide?

— Jeg vet bare, at det Gud gjorde for meg her, var en forberedelse og videreutvikling på det kall jeg hadde. Før jeg kom her, var jeg evangelist. Jeg hadde misjonskall og reiste til Tanzania, etter jeg var ferdig her på skolen. Det var det som jeg hadde lært her, jeg praktiserte i Tanzania; bl.a. oppbyggelse av selvstendige menigheter, menighetsplantning, bibelskolearbeid o.s.v.

Ikke en ny institusjon.

— Har du fått erfaringer i Tanzania, som du kan bruke i din nye tjeneste.

— Jeg har fått et erfaringsgrunnlag. Den åndelige linje for en bibelskole er jo den samme. Vi ønsker ikke en ny institusjon, for dem har vi nok av. Vi ønsker en levende bibelskole, som kan fylle de konkrete åndelige behov som finnes i Danmark. Helligånden skal lede oss. Det blir ikke en avansert, videregående bibelskole. Vi kommer til å begynne med 3-måneders kurser, som kanskje senere utvides til ½-årige. — Der er allerede nå mange, som har meldt seg.

BORNHOLM SE HER!

Stor sommerlejlighed utleies fra den 12/3-1981.

Solskinsbyen SVANEKE

2 værelser med el-køkken, køleskab, el-komfyr. Varmt og koldt vann. Stor vedovn i stuen. 4 sovesteder. Spisebestik til 6 personer. Adgang til toalet og bad.

1 uge 1.000 kr.

2 uger 1.500 kr.

Henv. skriftligt til:
Levi Thorsen, Helgolandsgade 7,
3740 Svaneke. BORNHOLM

Spalte-
redaktør

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

22 O.U.T. sol- dater opplevde stor åpenhet i «Aksjon Larvik og Karmøy»

Ja, denne høsten har vært en fin «høst-tid» i ordets rette forstand for våre ungdommer i O.U.T. Ikke få ungdommer er blitt frelst, og mange er de som er blitt nådd gjennom deres virke.

De startet opp i Larvik ca. 1. september og en av oppgavene var å forberede og gjøre kjent KORSTOG-80 i Høylandshallen med Aril Edvardsen og Åge Åleskjær. Ellers satset de sterkt på husbesøk, gate- og skoleevangelisering. Spesielt i skolene opplevde de en stor åpenhet, og elever og lærere ønsket alltid velkommen tilbake. Ja, for å sitere en av lærerne: «Takk for at dere bringer LIV til elevene!»

Jeg bringer nå utdrag fra teamrapportene og håper og ber om at disse skal resultere i at mange flere ungdommer blir tent og inspirert til evangelisering i Norges byer og bygder.

Utdrag av teamrapport fra Larvik

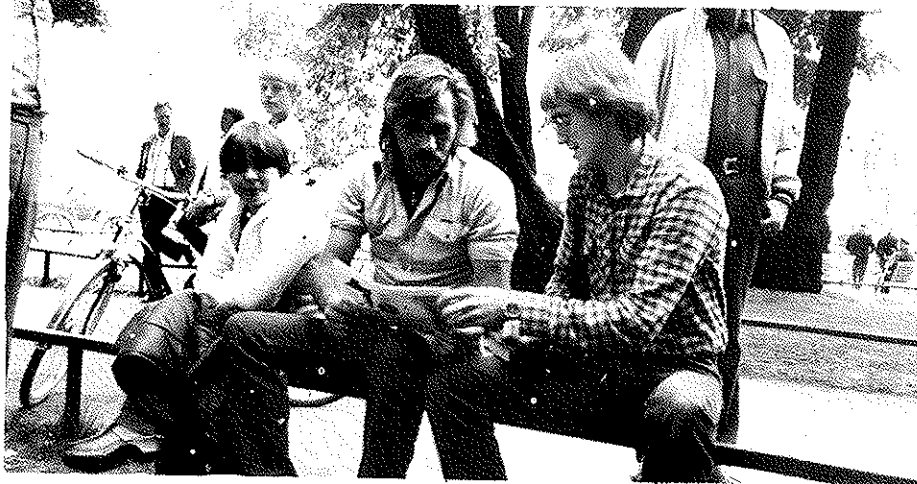
Fredag 5. sept. Idag var vi på husbesøk for første gang. Det var veldig åpent, og det er tydelig at mange av de såkalte «ufrelste» vi besøkte står nær Guds rike. Vi fikk også lov til å komme tilbake til flere hus ved en senere anledning. De aller fleste tok imot innbydelsen til møtekampanjen.

Lørdag 6. Vi har idag deltatt i Frelsesarmeens ukentlige friluftsmøte her på torget. Det var en stor mengde mennesker som lyttet til. På kvelden var vi med på Gospelnight i Metodistkirken og deltok med sang og vitnesbyrd. Mange søkte forbønn, og 5 stykker ble frelst.

Mandag 8. Mandag er jo vår fridag, men om kvelden hadde vi stua full av unge og eldre fra flere av menighetene i byen. Trygve

Noen av ungdommene som deltok i «AKSJON» LARVIK og KARMØY.

Teamlederen Trygve Wikstøl i samtale «på Benken».

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
 kr. 100,- pr. måned.
 kr. pr. måned. (Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Denne kupongen sendes til: Troens Bevis Bibel & Misjons Insitutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

orienterte litt om evangeliseringens betydning og oppfordret dem til å være med å GÅ UT — — Det var en inspirerende kveld og kvelden etter ble flere av disse med på «husunden».

Torsdag 10. Noen av oss var idag på en ungdomsskole hvor ingen av lærerne var kristne. Vi fikk ha timer med tre forskjellige klasser og både elever og lærere lyttet oppmerksomt. To av oss gikk samtidig ut på byen og solgte UTFORDRINGEN. Vi fikk be med en ung gutt til frelse. På ettermiddagen var vi i Larviks krets fengsel og sang og vitnet for fangene.

Søndag. Siste dag under kampanjen. Flere ble frelst under dette møtet. Til slutt samlet vi oss alle foran plattformen for å gi Herren all ære og takk for det som har skjedd under denne tiden i Larvik.

Utdrag av rapport fra Karmøy

Torsdag besøkte vi Haugesunds Avis for å bli fotografert og intervjuet om arbeidet vi skulle drive framover. Dagene etter var vi på Åkra sildoljefabrikk hvor vi sang og vitnet. Flere er blitt frelst på denne bedriften i den senere tid, så vi fikk solgt 13 bøker på et «blunk».

På lørdag hadde vi «kaffetreff» og mange ungdommer var møtt opp. Det var så og si bare å hente dem inn fra gata. En gutt ble frelst og to jenter åndsdept.

Tirsdag. I dag sang og vitnet vi på Åkre Ungdomsskole. Det var i midttimen og masse elever sto og hørte på (frivillig). HELT STERKT! Samme kveld startet møtekampanjen og 2 ble frelst.

Tirsdag 21. Kampanjen med Åleskjær er nå over og det har virkelig vært en fin tid. Hele 15 stykker er blitt frelst i disse møtene og mange helbredet. Vi har vært på husbesøk og der opplevde vi at en dame ble frelst bokstavelig talt på trappa. Det har vært re-

OUT-ungdommer i «JESUS-tog» under stevnet i Sarons Dal 1980.

Tove og Bente på husbesøk.

kortsalg av bøker idag: 134 stykker. På kvelden hadde vi samling med de nyfrelste og gjennomgikk heftet «De første skritt på veien» av Aril Edvardsen.

Freitag 24. Idag har vi hatt 6 timer på ungdomsskolen og på kvelden hadde vi igjen kaffetreff. Flere av stedets nyfrelste vitnet, inspirert av Den Hellige Ånd. Senere på kvelden var flere av oss på diskoteket hvor vi vitnet, sang og samtalte med flere unge. De fleste var mellom 10—15 år, og det er litt trist å se at de begynner så tidlig på «livet». Vi tror imidlertid at Gud skal møte mange av dem slik at de får oppleve det VIRKELIGE LIVET, det som Jesus gir.

Ja, slik kunne jeg holde på å referere rapporter, men det får være nok for denne gang. Jeg vil nå UTFORDRE DEG, unge venn, som leser dette og ønsker å være med blant disse som satser hele sin tid i sjelevinnerarbeide. Skriv til oss idag! Vi vil da sende deg plan og oversikt over våre kurser som du bør gjennomgå før du drar ut. Vi skal nå ha helårsteam både i Nord og Sør-Norge og samtidig forbereder vi oss på sommerens evangelisering. Høsten er STOR, men arbeiderne få. Skriv derfor idag til O.U.T. Boks 8, 4480 Kvinesdal.

SIGURD SØRHUS:

Ord fra Grunn-teksten

Σάρξ

Uttales: sarks = kjøtt

er kanskje et av de vanskeligste ordene i Det Nye Testamentet. Det er vel derfor frimodig av meg å ta fram nettopp det. Men det er heller ikke rett å gå utenom vanskelighetene.

Sarks betyr, direkte oversatt: Kjøtt. Og kjøtt er jo det samme som muskler i kroppen.

Den gamle norske bibeloversettelsen gjorde forskjell på kjød og kjøtt. Det første er brukt f.eks. i Rom. 8,3, det andre f.eks. i 1. Kor. 15,39. Det er et forsøk på å tolke ordet ut fra sammenhengen. På nynorsk hadde ordet samme form begge steder.

Den nye norske oversettelsen går veldig langt i å tolke dette ordet. I Rom. 8 kalles sarks «menneskets onde natur». «synden i vår natur», «mennesket av naturen» og lignende. 1. Kor. 15,39 er sarks fremdeles gjen-gitt med kjøtt.

Men skal vi snakke om menneskets onde natur, må det i det samme mennesket også finnes en god natur, i alle fall når det gjelder en kristen. Vi skulle da ha en god og en ond natur. Men en slik dualisme — todelling — er mer i samsvar med gresk filosofi enn med N.T.

Det kan se ut som om Paulus lærer en slik dualisme i Rom. 7. Men ser en nøyer etter, er det ikke der en motsetning mellom to naturer i mennesket. Men problemet er loven og synden i forhold til mennesket, hele mennesket. Og så spørres det om ikke Paulus her gjør seg til ett med hele slekten, slik at når han i kap. 7,9 sier: «Jeg levde en tid uten lov», med jeg menes menneskeslekten i tidsperioden fra Adams fall og til Moses. — For Paulus var vel personlig aldri uten lov? — «Da budet kom, fikk synden liv» er perioden fra Moses til Kristus. Det var en periode da jødene hadde loven, men var uten Åndens gjenfødende og fornyende kraft. Det stemmer godt med Gal. 3,24:

«Slik var loven en vokter (Tuktemester) for oss helt fram til Kristus (inntil Kristus kom). . . . Nå når troen er kommet, er vi ikke lenger under vokteren.» I Rom. 7 gjelder det menneskets forhold til loven og synden. I Rom. 8 er det kommet noe nytt i stedet for loven. Det er Ånden. Men vi ser at Paulus hele tiden sier: «Jeg», altså hele mennesket, hele personligheten. Han er stadig en hel person, ikke delt.

I Rom. 7 er det loven og synden som er problemet. Men da Kristus kom og sonet synden og oppfylte loven, hadde synden og loven ikke lenger noe krav på oss. Vi kunne begynne å fungere i Ånden. Da kommer (i Rom. 8) et nytt spørsmål inn: Hva med sarks? — Da er det vi må ha greie på hva sarks betyr. Det kan ikke være «den onde natur». For da måtte en kristen nødvendigvis ha en delt personlighet som aldri kunne bli «helliget helt igjennom», som Paulus sier i 1. Tess. 5,23. Den onde natur ville alltid være der som en svart plett. Mange treller under en slik lære. Men Paulus taler om å bli helliget helt igjennom. In-

Fortsettelse side 45

Gud satte i menigheten

Efes. 4, 11. Og det er han som gav oss, Han satte noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrdere og lærere.

1 Kor. 12, 28. Gud satte i menigheten — osv. —

1 Kor. 12, 11. Alt dette virker den ene og samme Ånd, som deler ut sine gaver til hver enkelt, slik han vil.

Sal. 65, 5. Salige er den du utvelger og lar komme nær.

Abli utvalgt til tjeneste i Guds rike er en gave fra Gud. Han gav oss den. Det er ikke noe vi kan ta av oss selv, ikke en stilling vi kan søke på i konkurranse med andre søkere. Gud går ikke etter ansiennitet, eller utdanning, heller ikke etter anlegg eller menneskelige kvalifikasjoner. Gud har sin egen skole der han utdanner sine medarbeidere, Den Hellige Ånds høgskole. Der får vi den beste utdanning som det går an få, for å bli dyktiggjort til den tjeneste han har kalt oss til. Der får vi visdoms og åpenbarings ånd til kunnskap om Gud, opplyste øyne så vi kan forstå. — Efes. 1, 17—18, og salvelse av den Hellige så vi forstår alt. 1 Johs. 2, 20. Talsmannen den Hellige Ånd skal lære oss alle ting. Johannes 14, 26. — Så har vi Jesus som lærer. Han underviser om ydmykhet. «Lær av meg,» sier han, «for jeg er ydmyk og saktmodig av hjertet.» Matt. 11, 29. Sø lærer han oss om den rette storhet. Mark. 9,35. Den som vil være stor iblant dere, skal være den minste av alle, og alles tjener. Han har en annen lekse for oss også: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere. Johs. 13,34, sette andre høyere enn dere setter dere selv.

Og hva er det som kjennetegner den som har gått, eller som går i denne skole, den varer jo egentlig hele livet?

Han viser ved god ferd sine gjerninger i visdoms saktmodighet. Jak. 3, 13. Er dette vår standpunkt-karakter?

Dette å være ydmyk og saktmodig, den minste av alle, er noe som ikke smaker så godt for oss mennesker. Vi vil så gjerne være noe, bli sett opp til, og føle oss betydningsfulle. Men skal

vi bli som vår læremester må vi være villige å bli små, bli fornedret som han ble det. Jesus sa selv: Enhver som er fullært blir som sin mester. Gud har en annen utdanning for oss også.

Han har et verksted, pottemaker-verkstedet, der vi blir satt på skiven, og formet og dannet, slipt og pusset, for å bli det karet han har bestemt oss til å bli. Så utsmykker han oss med sine gaver, utrunder oss for at vi skal bli mer kampdyktige og brukbare i hans tjeneste. Han gir nådegaver til å helbrede, til å hjelpe, til å styre, forskjellige slags tunger, profetisk gave (1. Kor. 12, 28) forat de hellige skal bli fullkomngjort til tjenestegjering. Efs. 4, 12.

Hvordan er det med oss og nådegavene nå? Hvorledes fungerer alt dette i våre menigheter og i den enkeltes liv? Da tenker jeg ikke først og fremst på tungetale og profetier, det som sees og høres, men gaven til hjelpe, til å være den minste og alles tjener. Det er den fette storhet i Jesu øyne.

Når han kaller sine medarbeidere er det ikke de som ruver mest i landskapet, de som er noe i menneskers øyne han velger ut, men de lave, de svake og ringe, de som ingenting er. Det virker som han går etter prinsippet, liten, mindre, minst. Vi har en tendens til å vurdere på en annen måte.

Det er det som er noe, de dyktige og flinke, de som har best utrustning menneskelig sett vi ville valgt. Skal undres på om ikke dette er årsak til at det så ofte blir splid i legemet, at det blir uoverensstemmelser mellom de forskjellige lemmer. Vi er jo alle døpt med en ånd til å være ett legeme, vi har fått en ånd å drikke. Det er dette som gjør oss til en enhet, knytter oss i sammen til ett. Og Gud satte legemet sammen således at han gav det ringeste størst ære, forat det ikke skal være splid i legemet, men alle lemmene ha samme omsorg for hverandre. Om Gud da gir noen spesielle gaver, og de blir brukt av Gud på en særskilt måte, blir ingen misunnelig eller støtt over at det ikke er ham Gud bruker. Tvertimot gleder de andre lemmene seg over den Gud bruker, og prøver å støtte og oppmuntre han så godt de kan.

GUURO LØKEN, 56, sykepleier, tilhører pinsemenigheten Sion, Voss. Hun og hennes mann, Thomas Løken, var i mange år styrerpar ved Statens ettervernshjem for narkomane i Oslo. Etter sin manns død i 1975, flyttet hun tilbake til Voss der hun ved siden av sitt daglige arbeid er gruppe/celle leder i menigheten.»

Likedan om noen skulle falle i en eller annen synd, da lider de andre lemmene, for det som angår en angår alle fordi vi er ett legeme. Om vi slik er villige å hedre hverandre, underordne oss og bære omsorg for hverandre, da ville en inderlig samhörighet og enhetsånd råde iblant oss. At det ikke alltid er slik, men ofte dessverre det motsatte, uenighet og splittelse, er noe vi alle har fått merke, så istedenfor å glede seg over at noen blir brukt av Gud, blir man misunnelig, taler ille om vedkommende, og motarbeider han på alle måter. Og om noen faller i synd, blir han møtt med hårdhet og kulde istedet for å bli hjulpet til rettes med saktmodighets ånd (Gal. 6,1). Hjelp han til rettes deré åndelige, sier Paulus. Det er altså mangel på den rette åndelighet, mangel på nådegaven til å hjelpe, når vi istedenfor å rekke en hjelpende hånd til den som har falt, støter han fra oss, slik at han blir liggende og kanskje aldri klarer å reise seg igjen. Hvilken ånd er det som råder hos oss? Selvgodhetens og dømmesykens ånd, eller tilgivelsens og

kjærlighetens ånd, den som er fra Gud? Den som tror alt, håper alt, tåler alt. Det var denne ånd som skulle være det normale i våre liv og våre menigheter.

En annen ting som kan virke splittende og ødelegge det åndelige liv i en menighet, er egne storhetstanker hos den som har fått en nådegave fra Gud. Se hva jeg har, hva jeg kan, hvordan Gud bruker meg. Vi glemmer at det er en gave vi har fått, at det ikke er av oss selv. Så æres gaven og brukeren og ikke gavens giver. Det blir bare en klingende bjelle og en lydende malm, det er så hult og tomt allting. Den Hellige Ånd trekker seg bedrøvet bort, for er det noe Den Hellige Ånd ikke sanksjonerer så er det menneskelig opphøyelse og storhet. Det er så mange som har startet godt. Utrustet med åndelige gaver har de i tro gått ut med Guds ord, de har vunnet sjeler for Gud, vært til stor velsignelse. Hvor er de i dag? Hva var det som gikk galt. Det er så mange som trekker seg tilbake, blir negative og kritiske. Deres liv blir som et uttørket bekkedar, der det engang sprudlet over av levende vann er det nå bare stein og grus tilbake.

Hva har hendt med oss pinsefolk? Hvor er ilden og gløden som brente i våre hjerter engang, og drev oss ut i tjenesten for Gud? Hvorfor er det så få virkelige vekkelsesevangelister i våre dager? Er det ingen som får eller vil ha denne nådegaven nå? Hvorfor skjer det så lite? Det er når vi setter vår lit til det som regnes for stort i denne verden, blir så kloke og flinke selv, grunner vår forkynnelse på menneskelig visdom, istedenfor på Guds kraft og Den Hellige Ånds salvelse. De åndelige nådegaver får ingen plass i all denne menneskelige storhet. Er det da å undres over at det blir så lite resultat av vårt arbeid? At det er så mye strid innbyrdes? Vi biter og eter hverandre fordi det er mangel på åndelig føde. Vi slår etter hverandre, trår hverandre ned i vår kamp etter å bli den største.

Hvordan er det med meg selv? Vi har så lett for å rette søkelyset mot alle andre når det er noe som ikke er som det burde være hos oss. Kanhende er det jeg som må forandres. «Du er mannen», sa Gud til David. «Den dommen du har felt,» rammer deg selv. La oss ransake oss innenfor Gud før vi feller dom over andre. Var jeg ikke engang mer brennende og ivrig i tjenesten for Gud enn jeg er i dag? Hvor mange år har ikke gått uten at jeg har vunnet en eneste sjel for Jesus? Hvor mye tid er ikke ofret på materialismens altar? Hvor mange anledninger har ikke gått tapt fordi jeg enten var for feig, eller opp-

tatt med andre ting når jeg skulle ha vitnet om Jesus?

«Salig er den du utvelger og lar komme nær», sier David. Det å bo i Herrens nærhet, leve å virke for han er vel det saligste liv vi kan leve på denne jord. Det var han som gav oss. Det er han som gir oss i dag. Det hjelper oss ikke i dag, om vi regner bare med det som engang var, det vi engang hadde, men hva har jeg og er jeg i dag.

Veien tilbake til husets inngang kan være tung å gå, men det er veien for oss om vi vil komme inn i Åndens liv og ledelse på nytt. Det koster noe, men er vi villige til å betale prisen får vi noe igjen. Gud gir, det er sant. Gaver utrustning. Men hva venter han av oss igjen? En hel og full overgivelse er prisen vi må betale for å komme inn i dette helliggjort, salvende liv. Vi må gi oss selv med alle fåre feil og mangler, vår utilstrekkelighet og udugelighet. Skal han få vårt alt? Eller skal vi bare la det skure og tenke som så: Dette gjelder ikke meg? Denne fornyelsesvekkelse som nå går over Guds folk, med nytt kall til innvielse og tjeneste for Gud med utdeling av nådegaver bare for predikanter og eldste, de som er noe i menigheten?

Nei! Dette gjelder alt Guds folk.

La oss innvie oss på nytt, slippe lyset til i våre liv, inn i alle våre gjemmer og kringelkroker i vårt indre. Når vi blir rensset og helliget Herren på nytt er det så lett å si: Herre her er jeg. Fra nå av skal du få hele mitt liv. Min tid og mine krefter gir jeg til deg. Bruk meg som det behager deg. De gaver du gir meg er dine, jeg har dem bare til låns den tiden jeg skal være her på jorden. Alt skal brukes til ditt navns ære og forherligelse.

KATOLIKKER OG DÅP

I forbindelse med vårt intervju med J. C. Ortiz (Nr. 6-80) blir det nevnt at katolikker ikke anerkjenner luthersk dåp. Vi har fått et brev fra den katolske sognepresten i Stavanger hvor det bl.a. heter: «Den katolske kirke anerkjenner ikke bare lutheranerenes dåp, den anerkjenner også baptistisk dåp. Vi har et absolutt forbud mot å døpe noen påny, en kan forette en «betinjelsens» eller «forbeholds» dåp, hvis en har alvorlig tvil om den første dåpen er gjort rett. Det er rett at mange katolske prester i katolske land betrakter protestantisk dåp som tvilsom, men dette har sin grunn i manglende kjennskap, det var sikkert dette som har gitt Ortiz det inntrykk han uttrykker i intervjuet». Alex Kons, O.M.I., Sogneprest.

Vi er bedt om å ta med dette som en liten oppklaring omkring katolikkens syn på andres kirkers dåpsformer.

Ord fra grunnteksten

Fortsettelse fra side 43

gen er så udelt og hel som en god kristen.

Hva er da sarks? — Jeg vil våge en påstand, som jeg nesten tør si er Paulus' påstand: Sarks er vårt legeme som enda ikke er forløst i oppstandelsen, «dette dødens legeme», Rom. 7,24.

Legemet (med ben og muskler) er ikke syndig. Men det er heller ikke forløst, utfridd. Det er sete for drifter og lyster som ikke er syndige i seg selv, men som lett fører til synd dersom de ikke holdes i tømme. Det blir en balansegang mellom det menneskelige og det syndige. Her er det bare Guds Ånd som kan mestre situasjonen. Derfor sier Paulus i Gal. 5,16: «Vandre i Ånden og dere skal ikke på noen måte slippe kjødets (legemets) lyster løs» (Egen oversettelse).

Jeg kunne altså tenke meg å oversette sarks med: **Det naturlige legeme**. eller kanskje noen ganger: **Vår natur**. Det siste er også brukt i den nye oversettelsen.

Prøv og les Rom. 8 på den måten og du skal se at kapitlet kommer i et klarere lys.

Vi kan forstå at Paulus hadde bruk for ordet sarks for å uttrykke dette spesielle: Legemet som sete for drifter og lyster, til forskjell fra soma, legemet med dets forskjellige lemmer.

EDIN LØVÅS

D-216 HUSMENIGHETEN — I

I ca. 20 år har Løvås arbeidet med fellesskap i mindre grupper. Her deler den erfarne forkynner med oss om hjemmets plass i den første kristne tid, og om hvordan menigheten kan styrkes gjennom de kristnes hverdagsfellesskap. Aktuell undervisning med et sterkt praktisk siktemål.

D-217 HUSMENIGHETEN — II

Her kommer Løvås særlig inn på evangelisering gjennom smågrupper. Dessuten svarer han på en rekke spørsmål angående husmenighetene. En oppklarende og interessant innføring i sentrale sider ved omsorgsfellesskap i menigheten.

D-218 KARISMATISK LEDERSKAP

En av de viktigste sider ved levende menighetsliv er tjenester i funksjon. Her underviser Løvås om hvordan Gud setter ulike tjenester i menigheten, og om hvordan disse skal utfylle hverandre.

OBS. Disse tre kassetter finnes i **KASSETT-BOK Nr. III** (se annonse siste side).

Bestill idag fra:

Vil du være med på å spre vår vervebrosjyre?

Ingen ønsker vel at det skal være slik?

PIONEREN ønsker å medvirke til enhet blant Guds folk ved å sette Jesus i sentrum ved å bringe vekkelser- og formyelsesstoff fra ulike kirkesamfunn

For kun kr. 30,- får du Pioneren tilsendt for et år.

Ja, nå gjør jeg alvor av å abonnere på Pioneren

Navn _____

Adr _____

Poststed _____

PIONEREN

Bladet for hele Kristi legeme!

Ja, jeg vil gjerne være med på å spre vervingsbrosjyre for PIONEREN

Send meg eksemplarer.

Navn _____

Adresse _____

Poststed _____

Til Pioneren, Boks 8,
4480 Kvinesdal

NESTE NUMMER

48 sider fylt av repoartasjer, intervjuer, fostrende undervisning, informasjon og inspirasjon til rikere kristenliv!

- Møte med Jim MacInnes
- Hva skjedde i Azusa St.
- JOSEF HAUGEN:
Personen Jesus
- «Hvorfor vente til vi gifter oss?»
En sterk artikkel med klar veiledning.
- EDIN LØVÅS:
«Stemmebruk og bønn»
- HELGE STORSET:
Den Hellige Ånd i dag»
- A. B. SIMPSON:
«Jesus selv»
- SÅ GREP GUD INN:
Journalist i Aftenpostens kulturravdeling, Sverre Dalland, forteller selv . . .
- SVEN NILSSON's
inspirerende serie om «Å leve i menigheten» fortsetter.
- LEIF JACOBSEN:
Nådegevener
- Tunger og åndelig utvikling.
- ROLF ERIK JANØY:
«Omsorgsfellesskap». Art. 2.

PIONEREN

FOR FELLESKAP, UNDERVISNING OG EVANGELISERING

Videre inn i 80-årene

Er du villig til å gå inn i en utfordrende og spennende tjeneste? Vi bygger nå opp et nett av medarbeidere over hele Skandinavia. Vi behøver å høre fra deg.

- HVEM KAN BLI MEDARBEIDER?
Alle som har god kontakt i en menighet/vennegruppe.
- HVA SKAL DU GJØRE?
Du vil få oppdrag etter hvert når det gjelder utbredelse av Pioneren og tips om godt stoff.
- HVORDAN BLI MEDARBEIDER?
Send ditt navn og adr. til redaksjonen (Pioneren, Olavsgt. 9 A. 3190 Horten) så vil du høre nærmere.
- LØNN:
Foruten velsignelsen du vil erfare å være med i denne tjeneste vil du få tilsendt kassetter og bøker som oppmuntring etter den innsats du gjør.

Abonner NÅ for 1981 — Kun kr. 30,00

**NYE abonnenter
GAVE abonnement**

Klipp ut bestillingskortet

**Bli
abonnent**

Fyll ut

klipp ut

**Postlegg
gratis**

IDAG

Vennligst sendt PIONEREN til:
(Skriv TYDELIG — med blokkbokstaver)

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

Navnet på GIVEREN som ved
GAVE-ABN. skal ha regning

Navn _____

Adresse _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

BREV

Kan sendes
ufrankert
i Norden
Adressaten
vil betale
porto

SVARSENDING

Avtale nr. 405000/23

PIONEREN

N-4480 KVINESDAL
NORGE

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse:

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adresse: Boks 8,

Kassett-bok fra:

«Kristus-felleskap»

Denne boken inneholder 8 budskap om:

VÅRT SAMFUNN MED KRISTUS OG HVERANDRE

HENRY C. JOHNSEN
D-211 ETT I KRISTUS - I
D-212 ETT I KRISTUS - II

SVEN NILSSON
D-213 ÅNDENS ENHET
D-214 KRISTUS LIV

SVEN NILSSON
D-215 MENIGHETENS
FORNYELSE

EDIN LØVÅS
D-216 HUSMENIGHETEN - I
D-217 HUSMENIGHETEN - II
D-218 KARISMATISK
LEDERSKAP

Utvalgte kassetter med topp-
aktuell forkynnelse.

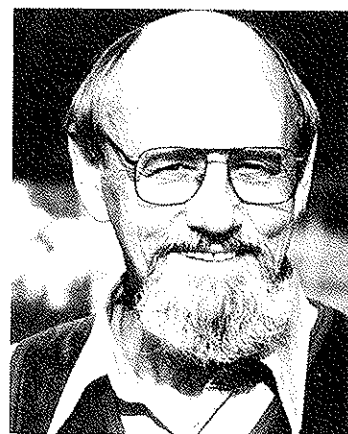
Henry C. Johnsen

Forkynnere

« med »
budskap
til hele
kristen-
folket!

Sven Nilsson

Edin Løvås

- Dette er nøkkelbudskap til Guds folk.
- Hør «hva Ånden sier til menighetene» idag.
- Forkynnelse til oppbyggelse av Kristi legeme.
- Dette er sentral, praktisk og aktuell forkynnelse.

Bestill i dag fra

Denne boken med nye opptak
til en verdi av ca. kr. 300,00
koster

kun 180,00

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Olavsgt. 9A
3190 HORTEN

